MILLENNIUM BOOKS

Michael Haulică

TRANSFER

FICȚIUNI

Michael Hăulică

Transfer

Prefața:
Bogdan- Alexandru Stănescu

MILLENNIUM BOOKS
2012

TRANSFER

FICȚIUNI

serie coordonată de Michael Haulică

Redactor: Horia Nicola Ursu

Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Vlad Mihai Botta

MILLENNIUM BOOKS

Str. G. V. Popescu nr. 7

440021 Satu Mare

ISBN ePUB: 978-606-8113-93-7

ISBN Print: 978-606-8113-85-2

elefant.ro

PREFAȚĂ

Bogdan-Alexandru Stănescu

CÎT TRANSFER, ATÎTA DRAMĂ: O INCURSIUNE *NEW WEIRD* ÎN CREPUSCULUL POSTMODERNISMULUI

Cînd editorul Millenium Press m-a întrebat dacă aş fi de acord să scriu o prefață acestei cărți, am avut sentimente amestecate, vorba americanului. În primul rînd, am fost mîndru de atenția pe care mi-o acordă, astfel, o comunitate aparent închisă. În al doilea rînd, după ce am acceptat, am fost îngrozit de ideea că va trebui să abordez, cu instrumentele celui care scrie despre literatura mainstream, un gen căruia nu-i stăpînesc decît bazele, și acelea citite în perioada adolescenței. Primul pas, chiar înainte de a deschide fișierul cărții lui Michael Haulică, a fost să citesc antologia *New Weird*, editată de Ann și Jeff VanderMeer, cu precădere introducerea teoretică a acesteia… Din momentul acela (și sentimentul s-a accentuat pe măsură ce intram în materia cărții autorului romîn) mi-am dat seama că nu, nu se întîlnesc două specii diferite aici, ci, așa cum o afirmă foarte mulți teoreticieni *scifi*, Cenușăreasa literaturii își datorează poziția atît snobismului, cît și ignoranței multora dintre comentatorii de literatură.

Pentru că, în fond, această *weirdness* (fie ea și *new*) nu este altceva decît o variantă a stranietății freudiene, a acelui *uncanny* care stă la baza oricărei ficțiuni adevărate. Și, dacă e să mergem mai departe și să intrăm pe teritoriul teoriei literare, stranietatea își are corespondentul său, *înstrăinarea*, demonstrată, cu aplicații pe Tolstoi, de școala formaliștilor ruși. Ba chiar, îndrăznesc să afirm, stranietatea este mai puternică atunci cînd naratorul este un cal decît atunci cînd narațiunea ne poartă într-un viitor din ce în ce mai probabil, cu elemente extrase din realitatea contemporană și care, îmbinate, dau naștere unui viitor sumbru. Or, ce este mai plauzibil decît viitorul sumbru? Aici avem de-a face cu un paradox: un roman precum cel al lui Michael Haulică utilizează înstrăinarea tocmai prin

inserarea elementelor ce țin de realitatea prezentului. El construiește o lume în care chiar și aluzia la sentimente, iubire, prietenie aduce cu sine acea stranietate, tocmai pentru nu-și au locul în universul creat. Din punctul acesta de vedere, prin supralicitarea elementelor combinatorii, prin suprautilizarea și îmbinarea aliajelor tehnologice într-un *melting pot* romanesc construit pe scheletul unei distopii, romanul de față se situează în plin postmodernism. La acest lucru contribuie și sursele pur livrești ale romanului, autoreferențialitatea, tehnica citatului, caracterul ludic al scriiturii, pastișa asumată…

Roman circular, în ciuda caracterului fragmentat, cu o intrigă de *policier* distopic, *Transfer* debutează printr-o asemenea intertextualitate livrescă, construită pe două niveluri de profunzimi diferite: la nivelul narativ – imaginarea unei secte a viitorului, avîndu-l drept idol / guru pe William Gibson, profetul întunecat al cyberpunkului, a cărui imagine (un poster, bineînțeles) se găsește pe pereții tuturor membrilor sectei, oameni al căror unic scop în viață este să bloguiască zilnic. Vreau să evit orice acuzație de spoiler, așa că mă opresc aici cu descrierea. Al doilea nivel ar fi cel stilistic, unde aceluiași Gibson i se oferă onoarea de fi luat ca model.

Ce vreau să remarc însă este că, dacă începe ca o distopie satirică (iar satira este, în fond, orientată împotriva prezentului, o satiră groasă, necruțătoare), romanul sfîrșește ca o elegie la adresa umanității. Iar umanitatea este reprezentată, pînă la urmă, de prietenie și de variantele sale, cum ar fi iubirea, hetero- sau homosexuală. Oricît ai întoarce romanul acesta pe toate părțile, el este, în mod evident, o asemenea elegie: închinată Omului care se pierde, încet, încet, în spatele mașinăriei, în spatele veveveului, în spatele propriei sale Umbre jungiene. Este un roman dedicat autodistrugerii omenirii, așa cum orice distopie serioasă trebuie să fie. În fond, distopia a ajuns să se contopească cu utopia, care a devenit o specie vetustă. Între noi fie vorba, unde s-ar mai putea găsi acea insulă nedescoperită, care să găzduiască o societate perfectă?

Chiar miezul simbolic al romanului, conceptul de transfer, trecerea în alt corp, contra cost, o prostituție dusă la paroxism, distracție a celor bogați (în circumstanțele sale *safe*), dar și a celor săraci (pe piața neagră), nu este altceva decît o deghizare sub hainele *scifi* a unui fenomen identificabil în 70% din apartamentele bucureștene. Fie că vorbim despre RPG-uri, fie că vorbim despre bloggeri care nu-și asumă propria identitate. De altfel, cînd Alice cade în vizuina Iepurașului, ea nu ajunge într-o lume diferită, nu-i

așa? Ci într-una caricaturală, însă atît de asemănătoare celei în care trăim. Pierderea identității, cu varianta sa extremă din acest roman, nu mai este de mult o umbră a viitorului. Iar pentru a fi anticipat acest lucru, William Gibson merita, într-adevăr, acest monument pe care i-l ridică Michael Haulică. Aș putea merge atît de departe încît să afirm că *Transfer* e un roman realist (și mi-aș putea susține afirmația cu argumente destul de puternice), iar ceea ce-i conferă stranietatea sînt tocmai elemente despre care în ziua de azi mai mult vorbim, fără a mai avea o bază reală.

Aș mai adăuga cîteva cuvinte despre perfecțiunea construcției acestui roman, circular – cum am mai scris: pentru cei obsedați de trama narativă, romanul se va încheia, într-adevăr, cu ultima sa frază. Autorul știe să dozeze perfect elementele misterului pe care-l construiește, știe să închidă cercul exact atunci cînd nimic nu ar mai putea fi spus. Îl ajută foarte mult și scheletul pe care construiește: tehnica oglinzilor paralele îi îngăduie să reflecte același eveniment din unghiuri total diferite, dar și să exerseze, la nivel stilistic, diverse abordări ale limbajului.

Le mulțumesc autorului și editorului său pentru faptul că mi-au permis, prin intermediul acestei cărți, să realizez și eu un transfer: am retrăit senzațiile unui adolescent care în fiecare seară, la metroul de la Tineretului, împrumuta toate titlurile noi apărute în colecția Nautilus pentru a le citi peste noapte. Iar plăcerea aceea, a lecturii, nu am mai recuperat-o niciodată. Pentru mine, literatura SF a fost atît școală de scris, cît și de imaginație. Sînt romane SF, cum este și cel de față, mult mai complexe decît literatura cu pretenții de pe piața de mainstream.

VREMEA ZĂPUȘELII

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Bărbatul are o mustață enormă, prăbușindu-i-se de o parte și de alta a buzelor îngălbenite de tutun, de cancer, de sirop de pătlagină ori mai știu eu ce altceva ar putea fi, ce dracu' mai face ăsta cu buzele alea ale lui groase și rășchirate. Pălăria cu boruri largi, poate neagră cîndva, îl ascunde de ochii pofticioși ai văduvelor lipite de pervazurile ferestrelor, ai digeilor în căutare de talente „autentice, naturale" și, nu în ultimul rînd, de ai agenților fiscali dotați cu scanere și parole de acces în baza de date a poliției. Sau doar îl acoperă, protejîndu-l de arsura soarelui la amiază, dușmanul micilor întreprinzători, al icarilor, vampirilor și al altor ciudățenii. Merge adus de spate, tîrșîindu-și picioarele, fără a avea nici un defect fizic, doar așa, de bătrînețe, de lene, de căldură. Cămașa decolorată, lipită de spate, scoasă pe alocuri din pantalonii de doc negru, menține căldura în jurul lui, mirosul, îl încinge, dar el pare obișnuit cu asta, zi de zi, de ani întregi, umblă pe străzi strigînd:

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

E zăpușeală. De cîte ori e zăpușeală, orice gibson normal simte nevoia să pîrlească. Nu contează ce. Un fragment de roman, un graffiti, un refren, un blog sau măcar niște glitchuri – da, e *glitchuri*, în semn de respect. Așa s-a-ntins chestia asta, că pînă și non-gibsonii simt un fel de mîncărici în palme și-n creier la vremea zăpușelii.

Dar pentru un gibson e obligatoriu să pîrlească. Ei sînt artiștii. Nu pot trăi altfel. E ceva în ei care trebuie să iasă, să li se arate celorlalți. Un roman, un graffiti, un cîntec. Apoi altul, și altul. Ceva din durerea din care s-au născut. Iar cei care n-au venit pe lume cu durerea asta, cei care n-o poartă cu ei toată viața, scriu bloguri. Pentru ei, *viața* e sursa durerii. Lumea. Lumea văzută de William Gibson cîndva, lumea în care trăiesc ei acum și care îi adună pe toți laolaltă sub posterele Profetului, Întemeietorului.

Nu contează ce pîrlesc. Nu contează cît de multă simpatie au pentru țigani, nu contează dacă au votat sau nu Legea pentru dezvoltarea economică a rromilor, nu contează nimic, contează doar datoria fiecărui

cetățean de a le da ălora de lucru, de a-i ține ocupați, de a le oferi mijloace de trai.

„Ce dacă le-am cedat monopolul arzătoarelor? Ce dacă sîntem OBLIGAȚI să predăm Cuiburilor produsele noastre pe sidiuri? Ah, Cuiburile… Ce viață pe ăia… Vine omul cu sidiul, îl bagi în unitate și zvîrrr! cu romanul în rețea. Cu graffitiul. Cu blogul…”

Asta pe de o parte. Pe de alta, mai e cotizația care trebuie plătită Uniunii, bani care merg la întreținerea saitului www.williamgibson.gib, locul unde se adună comunitatea gibsonilor, locul unde-și găsește fiecare inspirația, și odihna, și hrana.

Cetățeanul din stradă, brav membru al breslei sidirromilor, își cîntă oferta pe sub ferestre.

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Dacă n-o fi vreun pleibec. Poți să știi? Cu ăștia nu poți să știi niciodată… Răsună strada, răsună valea. Mîine-poimîine o să cumpărăm compilații cu strigătele ăstora. De-ajuns că-i auzim din cînd în cînd pe Glitch-24, canalul de glitchuri.

Bărbatul se aude, strigătul lui stîrnește praful și face geamurile să vibreze. Vibrează și văduvele, evident. Nu-i dă nimeni replica, e singur, sidirromii și-au împărțit zonele, uite capitalismul fără concurență. Și merge, domnule, merge!

Soare, praf, bărbat strigînd. Acoperișuri încinse, pereți, văduve. Cinematograful gol, sala de popice, sala de biliard. Goale și ele. Și văduvele. Goale. Nădușite. Pe după geamuri, pe după perdele. Cu ochii scormonind prin aerul îmbîcsit al după-amiezii, cu mîinile scormonind mai aproape de ele, mai aproape, și mai aproape.

În mijlocul străzii, o muscă aterizată într-o flegmă dă din aripi cu disperare, cu disperarea de a nu putea zbura cu tot cu flegma. Află și ea că cine nu poate să zboare merge. Sau dansează. O ia la pas, trăgîndu-și cu greu picior după picior, reușește să iasă. Cu dîrele de flegmă după ea. Parcă-i înhămată la flegmă. E cocoșată, se opintește, dar degeaba. Flegma nu se urnește, rămîne acolo, în mijlocul străzii. Se acoperă de praf, se face ghem, ca o gogoașă sub stratul de zahăr pudră. Nu se mai vede. Parcă nici n-a fost. E ceasul amiezii, vremea zăpușelii, cînd toată lumea pîrlește. Care ce poate. Sau doar așteaptă. Care ce poate. Sau, pur și simplu, trăiește. Care ce.

William Lotek Sendai-Seven (ăsta e numele lui de gibson, primit la înscrierea în Uniune) pleacă de lîngă pervazul ferestrei, lăsîndu-l pe

sidirrom să-și facă treaba pentru care îndură soarele și praful și ocările non-gibsonilor în fiecare zi. Se întoarce spre peretele dinspre Canada, cel pe care e posterul cu William Gibson, Întemeietorul, închide ochii și murmură:

— Ajută-mă, William Gibson, ajută-mă să-mi scriu și blogul de azi…

Se așază la birou, în fața terminalului de modă veche, a tastaturii de modă veche (de cînd dracu' și sărăcia e o modă?!), își ridică brațele, le întinde în aer, așa cum a văzut cîndva un pianist celebru care se pregătea să-și înceapă concertul, și se năpustește cu toate degetele asupra tastelor.

Azi mi-am pus-o. După șase luni de abstinență, mi-am pus-o. Mi-am tras-o. Cu… Nu, nu pot să vă spun cu cine, nu pot să vă dau numele real. Știu că oricum se va recunoaște, oricum vecinii, prietenii, părinții o vor recunoaște și asta înseamnă că adio hîța-hîța de-acum, că vor urma poate alte șase luni de singurătate, șase luni cît un veac, pînă cînd altă femeie o să apară în viața mea, alta cu care din nou o voi zbîrci, pentru că n-o să fiu la fel de bun în pat ca ultimul ei amant, sau poate pentru că o să uit într-o zi să-i fac cafeaua dimineața, în timp ce ea se va spăla cu gelul meu de duș, se va șterge cu prosopul meu albastru și se va da pe mîini cu crema mea de mîini. Cosmetice franțuzești făcute pe vapoare panameze de emigranți chinezi, vîndute în Budapesta de negustori arabi protejați de bodyguarzi ucraineni. Sau cine știe ce alt motiv va mai găsi, femeile mereu găsesc de-astea, nici nu le ia prea mult timp să le caute, oriunde s-ar uita, țîști!, ar ieși de sub pat, din șifonier, din frigider ori de după perdea un alt motiv, unul nou, nemaivăzut, nemaiauzit, nemaifolosit. Sau poate că iarăși o să scriu despre ea și nu-i va plăcea cum i-am descris ochii ăia neoperați, sau burta atîrnîndă, curul dolofan, șuncile, celulita și sînii lăsați. Lăsați! Oricum se va găsi un motiv de despărțire, oricum, oricînd, oriunde.

Nu vă spun cum o cheamă, dar să-i zicem Cornelia. Nume de programator… Îmi place numele ăsta. Îmi plac conotațiile, îmi plac semnele făcute cu ochiul către prieteni, îmi plac „citatele culturale", joaca asta postmodernă care pare a nu mai avea sfîrșit. Îmi plac, îmi plac, și nu mă interesează deloc, ABSOLUT deloc, dacă vouă, celor care citiți în acest moment blogul meu, nu vă plac, ori vă fac să aveți complexe, să crească în voi complexele ca molurile, așa cum creșteau în mine dorința, disperarea, nerăbdarea în momentul în care ea a intrat în camera mea.

— Eu sînt Cornelia. Am venit să văd dacă nu ai nevoie de ceva

(„da, am, am o nevoie… tare nevoie mai am!”)

— Dacă ție bine

(„mi-e bine, cum să nu-mi fie bine?! În afară de senzația că dacă mai trece o zi fără să mi-o pun voi exploda? În afară de faptul că i-am pus plete lui Gibson ăla din poster și i-am dat buzele cu ruj, de-a trebuit să cheltuiesc o avere ca să-l schimb? Mi-e bine, bine, cum nu se poate mai bine…”)

— Dacă totul en regulă

(„e-n regulă, sigur că e-n regulă! În casa asta totul e-n regulă, regulat e totul, mai puțin eu…”)

— Dacă ai vreo dorință neîmplinită

(„cum dracu' să n-am?! Auzi întrebare! Păi, știe ea de cînd nu mi-am mai pus-o? Știe ea cîte ore pe zi petrec rezemat de geam, zgîindu-mă la toate puștoaicele care trec pe stradă, dar ce zgîindu-mă?!, lingîndu-le cu privirea, lăsînd bale după ele – de se-ntreabă trecătorii ce mă-sa o fi pe-aici, a plouat și noi nu ne-am dat seama? A plouat doar în locul ăsta de doi metri de stradă?! Cum să n-am dorințe neîmplinite, de unde naiba a mai apărut și asta la ușa mea, cum de-a aflat de mine, mă știe de undeva? O fi vreuna de-aia care-mi citește blogul și s-a amorezat de mine, de bun ce sînt, ori vrea doar să și-o pună cu mine, s-au mai văzut de-astea, colecționare de adeneuri de pîrlitori…”).

— Eu sînt William Lotek Sendai-Seven. Prietenii îmi spun Lotek.

— Ești gibson, așa-i? Ești gibson! Știam eu! Știam!

Bucurie? Dezamăgire? Greu de spus…

Și-a aruncat privirea pe pereți, cercetîndu-i, centimetru cu centimetru, s-a oprit, parcă încerca să-și amintească ceva, a întins o mînă la dreapta, privind cu ochii închiși undeva în ea, pe o hartă închipuită sau arsă în memoria ei, apoi a deschis ochii.

— Da! Sigur! Uite poza! Gibson, nu? Ăstai William Gibson. Doamne, ce haios e! Ce mutriță are!

Îmi simțeam sîngele fierbînd, dar, de cînd intrase la mine, pentru prima oară nu-l mai simțeam pe tot adunat acolo… acolo. Îmi zvîcnea capul. Îmi tresărea vena de la tîmpla dreaptă, aia care mi se zbate de fiecare dată cînd am o emoție puternică. Mi se părea că aud ciripitul elevelor pe stradă și tare-aș mai fi fugit la geam să le văd, să le văd…

Eram, după atîta vreme, cu o femeie în cameră și mie îmi venea s-o strîng de gît. S-o strîng de gît, ce mai! Să ia în rîs numele lui William Gibson… Întemeietorul, Profetul… Omul care a văzut lumea înainte ca ea să existe! Ei, așa ceva nu mi se mai întîmplase pînă atunci. Nici măcar cu non-gibsonii cei mai înrăiți care-mi călcaseră pragul…

— Știi ce? Nu te cunosc, nu mă cunoști. Scopul și durata vizitei. Te rog?

— Ho, ce teai înfierbîntat așa? Tremuri tot. Pînă mai adineauri credeam că… Credeam… Mă gîndeam că te excit, miam dat cu parfum deăla… deăla specialu, știi tu. Dar văd că nui aia. Ce e? Ceam zis? Hai so luăm de la cap.

S-a întors pe călcîie, a deschis ușa, a ieșit, a închis-o în urma ei.

„Prostule! Prostule! S-a dus dracului tăvăleala de azi. De luna asta. De semestrul ăsta… Prostule!”

Un ciocănit ușor în ușă a avut darul de a mă trezi, golit-vezica-făcut-duș-spălat-pe-dinți în aceeași clipă. Cu inima bubuind, de-a fost nevoie să sprijin cu mîinile tablourile de pe pereți, biblioteca pe care am dat o avere ca să pun în ea toate cărțile PE HÎRTIE! ale lui William Gibson, și patul care începuse să alunece încet-încet spre fereastră, m-am apropiat de ușă, am deschis-o și am auzit primele ei cuvinte:

— Eu sînt Cornelia. Am venit să văd ce mai faci.

Nu mai aveam gură, ca personajul ăla din Matrix, Neo. Dar ea avea alt Neo în cap, ea îl avea pe ăsta:

— Neo tragem?

Ei, non-gibsonii, nu pîrlesc. Nu scriu, nu desenează, nu compun cîntece. N-au nimic de ars. N-au nimic de arătat celorlalți. Nu se trezesc dimineața cu gîndul ăla înfiorător, „ce mai pîrlesc azi? ce mai pîrlesc azi?”. Au tot timpul din lume. Ei își trăiesc viața la suprafață, la vedere. În lumea reală. Și-atunci, cum de-a venit ea tocmai la mine ca să ne-o tragem?! Asta nu pot pricepe. N-are ce face toată ziua decît să și-o pună cu cine vrea mușchii ei, cu alții care n-au altă treabă decît să și-o pună cu cine vrea mușchii lor. Ce caută ea în camera mea?!

Nu știu cît am reușit să gîndesc atunci din toate astea. În două minute eram în pat, eu pe spate, cu mîinile și picioarele întinse ca omul ăla al lui Leonardo, cu ea înfiptă în centrul meu geometric. Nu mai vedeam nimic altceva decît fața ei și posterul cu William Gibson.

Așa cum a fost toată viața mea. Femei și William Gibson. William Gibson și femei. M-am lăsat călărit de ele și pătrundeam în acele momente prin ochii Întemeietorului, în lumea lui. Prin poster. Prin perete. Prin lumile virtuale, în lumea lui. În lumea pe care a descifrat-o pentru noi. Pe care a profețit-o. Simțeam, de fiecare dată, cum ele își descarcă în mine sutele de mega de amintiri, le vedeam, le știam, le simțeam toate alea ale lor, toate alea pe care nici un bărbat pînă la mine n-a putut să le simtă. De ce? DE CE? – mă întrebam, de ce eu, tocmai eu? Poate că durerile le sînt date femeilor pentru a fi conștiente că ele sînt cele care duc mai departe viața umanității, că fără durere nimic nu e, nimic nu se poate naște, nimic nu poate dura. Dumnezeu, sau cine ne-o fi creat, a pus în ele durerea, le-a dat lor durerea poate pentru că nu a avut suficientă încredere în noi, bărbații, sau poate ca o compensare a celor pătimite de Fiul Său.

Pfui! Cu siguranță că am luat-o razna, jur să nu mai las niciodată să trecă șase luni fără să. Fără să mă.

— Cornelia, ah, Cornelia…

S-a prăbușit lîngă mine și n-am știut nici atunci, cum n-am știut niciodată, de cîte ori am fost cu vreo femeie, cine de cine s-a folosit, care dintre noi a avut mai mult de cîștigat, dacă de cîștig poate fi vorba…

M-a mai sărutat o dată pe umărul drept, pe urma lăsată de dinții ei.

Cînd? Cînd m-a mușcat în halul ăsta, aveam să mă întreb mai tîrziu, atunci cînd m-am privit în oglinda de la baie și mușcătura ei era singura dovadă că ea fusese aici, singura dovadă că nu înnebunisem de singurătate, cînd m-am gîndit că poate singurătatea îmi fusese dată așa cum femeilor le era dată durerea, că poate singurătatea nu era decît calea pe care ajungeam într-un fel la El, indiferent cine o fi El…

…apoi a plecat. Pentru că asta-i meseria femeilor: să plece. Pleacă, uneori, chiar și atunci cînd rămîn lîngă tine.

Sînt două ore de cînd a plecat și nu încetez să mă minunez de toate cîte mi se întîmplă, de viața asta care e rînduită după niște legi al căror înțeles mereu îmi scapă, oricît m-aș chinui să-l descifrez în cîntecul păsărilor sau în căderea frunzelor, în primii fulgi de zăpadă sau în zvîcnetul sîngelui, zvîcnet care se potolește la fel de brusc cum începe, de parcă nici n-ar fi fost, de parcă nici n-ar exista așa ceva, deși știu bine că nici o secundă din viața noastră nu contează mai mult

ca acele clipe în care dăm în clocot, în care, uneori, pare că ne dăm seama de ce avem sîngele cald și de ce atunci cînd murim sîngele ne îngheață, că asta e moartea de fapt, clipa în care ne îngheață sîngele, clipa în care nu ne mai dorim nimic, în care nimeni și nimic nu ne mai poate face să dăm în clocot.

Da, mi-e dor de Cornelia, au trecut de-abia două ore și mîinile mele, carnea mea tînjesc după ea, e ceva în mine care a rămas parcă desperecheat în clipa în care ea a ieșit pe ușă, mi-e greu fără ea, tresar la orice zgomot, la orice pîrîit de mobilă, de parcă ar fi ea, călcînd cu tălpile goale pe podele, orice umbră aruncată pe perete de lumina care se ia la trîntă cu firele de praf mă face să întorc capul, de parcă ar fi umbra lăsată de ea cînd s-a ridicat de pe mine și s-a dus la baie, toate celulele corpului meu o strigă, o laudă, o cheamă, o cheamă, da, pentru că a pus capăt singurătății mele, fie și temporar – dar temporare sînt toate pe lumea asta, nu? –, pentru că a făcut încă o dată să-mi dea în clocot sîngele, pentru că în brațele ei m-am simțit încă o dată viu, viu, viu.

Atunci am înțeles că, în această dimineață, William Gibson mi-a ascultat ruga și mi-a dat subiectul pentru blogul de azi.

William Lotek Sendai-Seven mai privește o dată, recunoscător, posterul cu William Gibson, își desprinde stickul pe care îl păstrează întotdeauna la gît, pe un șnur de piele, îl înfige în unitate și salvează blogul.

Din stradă se aude, pentru a cîta oară?, glasul sidirromului:

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Două case mai încolo, chiar sub ferestrele lui Sandii, William Sandii Zeiss-Ikon pe numele ei de gibson, cișmeaua picură leneș, stropii se preling spre pămînt, elastici, așa face apa asta groasă, dacă ar avea mîini și picioare s-ar ține strîns de gura țevii, parcă știe că, odată căzută în pulberea de pe stradă, aceasta o va înghiți de parcă nici n-a fost. Apoi deodată țîșnește șuvoi ca și cînd o mînă nevăzută ar fi învîrtit robinetul înțepenit de ani și ani, și acum e rîndul apei să-și rîdă de colb, să-l transforme în noroi, să-l întindă, să-l răsucească, să-l împingă la vale. Pe poarta casei iese o arătare neagră care, în aceeași clipă, din aerul încins, din apa curgînd, se materializează lîngă cișmea. E Trinity, pisica aia țicnită pe care o știu toți, aia care mănîncă ciorbă, aia care adună chiștoacele de țigară din scrumiere, aia care la opt dimineața, la unu, la șase și la unșpe noaptea zbiară miu! miu! miu! miu! pînă vine cineva la ea și îi dă să mănînce. În timp ce

mănîncă mormăie, scuipă, pufnește și nimeni nu îndrăznește s-o deranjeze, nimeni, nici Matrix Reloaded, nici MP3, motanii negri tuci, cu cîte o mustață albă, care-și fac și ei veacul pe-acolo, poate chiar la Sandii, cine știe? Pisica întinde o lăbuță spre jetul de apă, vrînd parcă să-l agațe, să fugă cu el undeva, într-un loc numai de ea știut, întinde și cealaltă lăbuță, nu, nu vrea să fugă cu șuvoiul, vrea doar să bea. Pînă la urmă intră cu totul sub jet, cu gura deschisă, jucîndu-se cu el, țopăind cu apa curgînd pe ea, e udă fleașcă și de la o fereastră se aude un glas de femeie:

— Fă țicnito! Ție nu ți-a spus nimeni pînă acum că ești pisică și pisicilor nu le place apa? Uită-te la motanii ăia, îi vezi? Nu-i vezi, normal. Ăia nu se cred cîini…

Sandii? Sandii să fie? Nuuu… Nu poate fi ea. Sandii stă în casă, cu tastatura pe genunchi, scriindu-și romanul, ăla din care pîrlește în fiecare zi cîte un capitol, ăla pe care-l adună colecționarii, aspiranții la statutul de gibson și bogătanii care-și construiesc pereți de sidiuri.

E zăpușeală, e vremea pîrlitului, a arsului, e ora la care prin Cuiburi se adună lansatorii frecîndu-și mîinile, mîngîindu-și buzunarele, „să vină sidiurile, să dăm cu ele-n populație!”. Și sidiurile vin, tot vin, își descarcă marfa în Rețea, năvălind apoi prin sîrme în monitoare sau direct în creierele mufiștilor deja dependenți.

Unii pîrlesc materialul, alții îl ard pe sidiuri, alții îl lansează în Rețea, alții îl citesc, îl comentează. Așa merg lucrurile. Așa merg lucrurile în lumea profețită de William Gibson – după unii, după ceilalți lumea asta n-are nici o legătură cu el, lumea fiind mult mai caldă, mai luminoasă, mai acceptabilă.

„De pîrlit, l-am pîrlit. Acuma hai să-l ardem!” își spune Lotek, în timp ce-și bagă capul prin lațul șnurului de care e prins stickul. Cît timp își caută hainele, ia legătura cu pasatorul lui

(„băi, prea multe operațiuni trebuie făcute ca s-arunci un blog în Rețea, dar dă-o-n mă-sa, toți trebuie să trăiască!”)

și îl anunță că e gata. Pasatorul, la rîndul lui, îl va anunța pe lansator să-i facă programarea la Cuib, altul decît cel de care aparține, evident. Curioasă nevoia asta de celebritate, coexistînd cu atracția anonimatului. Își găsește cămașa atîrnînd de cablurile monitorului, pantalonii lîngă pat, chiloții… chiloții… îi găsește și pe-ăia între pat și perete și nu numai, nu numai. Acolo jos, în întuneric, privirea îi este atrasă de strălucirea unui ambalaj de Inscriptor. Da, fără îndoială, este un ambalaj de Inscriptor.

„Futu-i! M-a înregistrat, curva dracului! Chirăielile mele, oftatul și gemetele, suspinul, ultima suflare… La dracu'! O să rîdă toți de mine. Pe canalul ăla toată lumea rîde de toată lumea. O să-mi numere toate accesările înregistrărilor. O să scoată compilații. *The Best of…* Vai de curu' meu. Îmi vor rîde-n nas toate femeile pe care-o să le mai chem vreodată la mine. Perverși! Voyeuri! Trăim într-o lume de voyeuri. Cum dracu' de nu mi-am dat seama?! Cică astea au un tatuaj undeva, undeva… dar unde? În mă-sa! Că parcă mie-mi mai ardea de căutat tatuaje. După șase luni pe uscat cui îi mai arde de căutat tatuaje?! Ce, îmi dădea mîna să-i zic la revedere, drum bun, salută-le din partea mea pe curvele-cu-cip?! Ei, la urma urmei… asta e. Asta e! Dobitocule. Dobitoculeee!!!"

Pînă îi trec toate astea prin minte, e gata îmbrăcat.

„La urma urmei, hai să vedem partea bună: mi-am tras-o. Mi-am tras-o, băăă, mi-am tras-o! Cu o curvă de-aia cu cip mi-am tras-o. Tu-ți morții mă-tii de nenorocită! Pentru cine dracu' lucrezi, fă? Cine te plătește pentru gemetele mele? Cine va plăti să le audă?"

„Gemete? Gemete, spui? Grohăieli, nene. Ca porcu faci."

„Știi ce? Nu eu te-am chemat. Nu eu te-am ademenit cu una-alta, nu te-am mințit, nu m-am lăudat, nu, nu, nu. Eu n-am făcut nimica…"

„Asta cam așa e. Mai nimica…"

„Ia mai du-te dracului!"

„Ba dute tu, vedeateaș în Iad…"

„Iadul este dincolo de ușa asta", mai gîndește Lotek, William Lotek Sendai-Seven, și pășește dincolo de ușă. Dar nu înainte de a se întoarce spre peretele cu posterul și de a rosti din nou rugăciunea:

— Ajută-mă, William Gibson, ajută-mă și mai departe.

Iadul. Pentru unii, Iadul ar putea fi o stradă pe care muștele se îneacă în bănuți de flegmă, pisicile negre țopăie sub jeturi de apă, iar chinezoaice de paișpe ani se întorc de la școală arătîndu-și tatuajele, unul la două palme sub buric, celălalt înconjurîndu-le rombilicul. Legea morală e-n noi chiar și sub cerul amiezii care stă acolo, deasupra noastră, asemenea capacului unui cuptor… Și dacă, pe lîngă toate astea, se mai aude și sidirromul strigînd că arde… e clar. Iadul e locul în care sîntem. Vii, sănătoși, visînd gloria. Sau banii. Sau chinezoaicele de paișpe ani.

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Șlagărul zilei, al fiecărei zile, se aude de undeva din stînga, dinspre barul lui Armand, Armand Chirculescu, fostul doctor, acum proprietar al barului

Josephine. De ce *Josephine*?

— Ca să se simtă tot omul bine cînd spune „hai în Josephine"… De-asta.

obișnuiește să răspundă fostul doctor, actualul barman, cînd i se pune întrebarea. Răspunsul lui îi dezamăgește pe mulți, pe toți cei care și-ar fi dorit o poveste de dragoste, o poveste dintre cele pe care nu le mai spune nimeni azi, nici măcar gibsonii care scriu romane sau bloguri. Nici măcar ei. De ce? Nu mai există dragoste? Mulți n-ar fi de acord cu asta. Ar spune că dragostea e miezul nostru cel mai intim, nucleul nostru, ar înșira toate superstițiile menite să apere dragostea, ar spune că tuturor le e frică să vorbească despre ea, crezînd în puterea cuvintelor care, așa cum pot da viață lucrurilor, la fel de bine, prin mult prea repetata lor folosire, pot duce la dispariția acelor lucruri. Lumea preferă să vorbească despre sex decît despre dragoste. Lumea folosește sexul pentru a ascunde dragostea, pentru a o proteja. Lumea este perversă și mincinoasă, dar își cunoaște foarte bine interesele. Poate că denumirea barului *Josephine* ascunde, într-adevăr, o poveste de dragoste. Și? De unde chestia asta pe noi, de a dori mereu să ne băgăm în sufletul altuia, să-i aflăm toate secretele, toate locurile vulnerabile? Ca să le demonstrăm tuturor că sînt slabi? Că mulțimea deține întotdeauna puterea în dauna individului? În *dauna* lui și nu *pentru* el? Bla-bla-bla…

Lotek se îndreaptă spre *Josephine* cu stickul bălăngănindu-i-se pe sub cămașă, încurcîndu-i-se printre firele de păr de pe piept, stickul lui pe care pîrlise blogul despre marele eveniment al ultimelor șase luni. „Mi-am pus-o…!" se citește în ochii lui, parcă are tatuate pe frunte cuvintele astea, toată fața lui, zîmbetul, mișcările brațelor și felul în care pășește exprimă asta, așa cum totul, pînă ieri, exprima contrariul: privirea coborîtă cu jenă într-o parte cînd bărbații își povesteau aventurile (doar bărbații, doar ei își spun lucrurile astea cu voce tare, în public), insistența cu care NU întorcea capul după femeile care treceau pe stradă, în timp ce toți ceilalți o făceau, cu intenție, *demonstrativ* o făceau (ostentativ!), greutatea de a se exprima, bîlbîiala care-l pocnea pe neașteptate cînd o femeie i se adresa și altele, multe altele…

Transpirația i-a desenat hărți pe spatele cămășii, pe guler, i se încîlcește în sprîncene, îi desenează mustață. Transpirația și praful.

Frunzele celor doi plopi din fața barului *Josephine* stau nemișcate, încremenite într-o pîndă continuă, doar cînd cineva vorbește, strigă, prind și ele a tremura ușor, traducînd în limbajul plopilor ceea ce bărbații au a-și

spune cu dezinvoltura celor care se știu liberi, „doar între noi”. Fără să bănuiască măcar că pînă și bolovanii de pe drum trag cu urechea, că mereu e cineva cu ochii pe noi, că singurătatea, intimitatea sînt niște iluzii, că tot ceea ce facem sau spunem (chiar și ceea ce gîndim, în anumite circumstanțe), este transmis mai departe, într-o altfel de rețea, care nu ține de tehnologie așa cum ne-o imaginăm noi, ci ține de felul în care e alcătuită lumea, lumea așa cum este ea de fapt, iar nu cum ne-o reprezentăm noi, cum o știm din cărți sau din profețiile propagate prin diverse canale de comunicație.

Se așază la o masă, în curte (pe terasă adică), și soarbe din cînd în cînd, cu înghițituri lungi, din berea pe care și-a luat-o să-i țină de urît pînă o să apară, ca de obicei, la locul de întîlnire, sidirromul. Numai de-ar veni, că plasatorul l-a programat deja la Cuib, nu-i acolo la ora fixată, aleluia! s-a dus blogul de azi. Lansatorii ăia sînt niște scîrbe… Și s-a săturat să dea șpagă în toate părțile, de fiecare dată cînd iese pe ușa casei.

Își amintește ce gîndea mai devreme: dincolo de ușa asta e iadul. Da. Așa e. Îi place propoziția, e de-aia simplă, dar adevărată, de-aia după care umblă scriitorii în limbă, de-aia pentru care se chinuiesc uneori zile întregi… Și uite că lui i-a venit așa, deodată, fără s-o caute, fără s-o cheme, pur și simplu i-a venit. E genul de propoziții care fac diferența între simplii blogări și scriitori.

„Scriitori… Dacă…?”

Dar alungă acest gînd, nu, n-are cum să fie,

„păi, ce, scriitorii se fac așa, prin exercițiu?! Ăștia așa se nasc, dom’le, *se nasc”*

el nu e scriitor, știe asta de mult, păi, dacă ar fi, n-ar scrie și el romane, ca toți ceilalți?

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

se aude din ce în ce mai aproape strigătul sidirromului și Lotek știe că, de data asta, chiar lui i se adresează, vrînd să-l liniștească, vrînd să-i spună „hai că vin, sînt aproape, vin, nu te mai da de ceasul morții, acuși ajung, ia-mi și mie o bere, că nu mai pot de zăpușeală”, și Lotek îi comandă o bere de parcă ar fi înțeles mesajul ascuns sub vorbele sidirromului

— Aaard sidiuri! Aaard sidiuri!

Nici nu pune bine Armand Chirculescu berea pe masă, că sidirromul apare, din nimic, din dorința gibsonului, se materializează din aer, picură din frunzele plopilor, se prelinge pe scaun.

— Ei? Gata blogul pe azi?

— Gata.

Strălucirea din privire. Zîmbetul involuntar. Vibrația aerului din jurul lui. Toate îl trădează, toate spun mai multe decît ar vrea el să spună.

— Ei hai, spune-mi.

— ?

— Spune-mi despre ce ai scris azi. O vecină? Un prieten? Un trecător oarecare? Cine ți-a fost muza?

Și Lotek îi spune despre Cornelia, îi cîntă despre Cornelia, îi susură la ureche despre Cornelia, Cornelia, Cornelia, femeia jumătății lui de an, femeia la care va visa, probabil, în următoarea jumătate de an. Despre singurătatea lui îi spune, despre singurătatea tuturor blogărilor, despre nopțile de căutare zadarnică în Rețea, despre miile de mesaje aruncate ca niște sticle în ocean, mesaje la care nu-i răspunde nimeni pentru că asta e soarta blogărilor, ei dau, tot dau, în fiecare zi își rup din ei bucăți de gînd, de simțire, își sfîșie carnea, carnea cuvintelor din care sînt alcătuiți, și nu rămîn decît cu sfîșierea.

„Tu ești adevărata mea sfîșiere”, parcă i-a spus cîndva o femeie, o femeie pe care a iubit-o, pentru care a trăit o vreme, doar o vreme, pentru că așa sînt lucrurile astea între bărbați și femei, vremelnice, și nimeni nu e în stare să spună de ce, cînd toți ne dorim ca iubirile să fie veșnice, ajungem să aflăm, de fiecare dată, că nu e așa, că iubirile nu sînt veșnice,

„doar chinul e veșnic”

ele țin doar atît cît țin, și nu e în puterea noastră să facem să fie altfel, și dacă nici iubirea nu e veșnică, atunci ce e? Pămîntul? Apa? Focul? Sau poate aerul… Aerul ăsta înăbușitor, aerul ăsta al după-amiezilor în care toți gibsonii pîrlesc…

„Tu ești adevărata mea sfîșiere”, parcă a citit el într-o carte, într-un roman aruncat în Rețea, un roman scris într-o clipă de grație, cînd Dumnezeu i-a turnat ăluia sau ăleia în degete salvarea sufletului, răscumpărarea păcatelor, sau o fi fost doar premiul pentru bună purtare, dacă a putut scrie „tu ești adevărata mea sfîșiere” și tot ce-a mai scris în cartea aia.

„Tu ești adevărata mea sfîșiere”, ar vrea să-i spună și lui cineva real, nu o femeie pe care și-a imaginat-o, nu o femeie pe care și-a imaginat-o altul și din imaginarea ăluia și-a imaginat-o și el, ar vrea să i-o spună o femeie din carne, oase și piele, o femeie pe care s-o mîngîie în fiecare seară, înainte de culcare, căreia să-i simtă oasele pîrîind sub mîinile lui, să-i simtă carnea

întărindu-se sau înmuindu-se, nici el nu știe prea bine, dar ce mai conetează?, ce mai contează ce face carnea aia atîta vreme cît face ceva, are o reacție, și asta numai pentru că mîinile lui o frămîntă și fac asta în fiecare seară, și azi, și mîine, și poimîine, și în toate serile lăsate de la Dumnezeu, sau profețite de William Gibson în cărțile lui pe care, iată, a ajuns să le trăiască, a ajuns să adune în el zăpușeala zilelor și serilor și nopților, zăpușeala pîrlitului și din orele de după, „tu ești adevărata mea sfîșiere”, ar vrea să-i spună și lui o femeie, nici mai frumoasă, nici mai urîtă ca altele, nici mai bună, nici mai rea, o femeie-femeie pe care s-o simtă a lui, care să-l facă s-o simtă a lui atunci cînd ea îi spune „tu ești adevărata mea sfîșiere”.

Sidirromul stă de partea cealaltă a berii, stă și-l ascultă și el îi spune despre Cornelia, Cornelia lui, și nici nu-și dă seama că, de fapt, despre el vorbește, pe el se oferă, în tot ce are el mai al lui, mai ascuns, mai adînc, așa cum fac toți scriitorii lumii.

Sidirromul își bea berea cu înghițituri mici și rare, e numai urechi, se pătrunde de povestea gibsonului și din cînd în cînd se întreabă

„de ce dracu' n-o fi scris ăsta romane, că are cu ce, are de ce, ar muri gagicile de gîtul lui și de-abia atunci să vezi ce-ar mai scrie, că așa vin astea, toate se leagă, una o cheamă pe alta”

dar nu zice nimic, stă, bea, ascultă încremenit în scaun.

Plopii încremeniți într-o fază a tremuratului frunzelor. Clienții obișnuiți ai barului *Josephine* încremeniți cu mîinile pe halbe. Armand Chirculescu, barmanul, încremenit cu halbele în aer, în drum spre mesele uscate. Praful de pe drum încremenit și el sub vorbele gibsonului, nimic nu mișcă, nimic nu suflă, vraja cuvintelor e suficientă vieții.

Doar undeva, în spatele barului, un ceas imens, de-ăla vechi, cu limbi, dar care se mișcă invers (de-asta? oare asta să fie cauza?) ticăie mergînd înapoi, dar împingînd totuși timpul înainte, că timpul nu se lasă atît de ușor păcălit, cei păcăliți sîntem întotdeauna noi, ăștia care îl bagă în seamă, ăștia care și-l atîrnă la gît, pe mînă, pe pereți, de ce?, de ce? Dracu' știe de unde obișnuința asta de a venera mîncătorul de vieți, sfîrșitorul, mincinosul.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Toate privirile se îndreaptă spre ceasul din spatele barului și, ca la o comandă, zumzetul vocilor, ciocnitul halbelor, foșnetul frunzelor din plopi acaparează din nou viața cea lin curgătoare. Aerul încins. Zăpușeala.

— Băi sidirromule. Nu te-am întrebat niciodată. Dar am și eu o curiozitate: cum te-ai făcut tu sidirrom, domnule? De unde ai aparatul?

Arzătorul?

— Ei, e poveste lungă. Ți-aș spune-o, dar…

Nici un „dar”. Se simte pe el că are chef s-o spună. În zvăpăiala ochilor. În tremurul nărilor, al degetelor, al urechilor chiar. În efortul pe care-l face să-și țină buzele lipite una de alta. „Buzele mele sînt pecetluite” nu face parte din bagajul lui de semipreparate lexicale.

„Da, ai dreptate. E și cam tîrziu, de altfel, am oră cu lansatorul și ăștia nu știu de glumă.”

Dar Lotek nici nu apucă să gîndească toate astea, cuvintele rămîn doar în planul-de-gînduri. Cuvintele celuilalt sînt mai iuți, cuvintele n-au numai consistență, au și viteză.

— Tot neamul meu a făcut ceva cu mîinile. Tot neamul meu și-a strigat apoi marfa pe stradă. M-am săturat. Cînd strig, parcă mii de ani se adună în cuvinte, le simt cum mi se rostogolesc prin gîtlej, cum îmi țîșnesc printre buze, zdrelindu-mi-le, cum dau buzna afară, atacînd urechile și sufletele oamenilor pe care-i simt ascunși pe după perdele, să nu fie văzuți, să n-aibă de-a face cu mine, dar curioși, curioși… Am vrut ca băiatul meu să nu mai facă asta. Am vrut să învețe, să aibă o meserie curată și cu bani mulți. Cu bani mulți, ca s-o ducă și el bine, și eu. L-am dat la școală. La școli. M-am ținut de capul lui să meargă cît mai departe. Și departe s-a dus. Lucrează la Redmond. Știi ce-i aia, nu? Chestia aia cu calculatoarele. E mare softist, în America. Acuma, softist își spune și ăla micu’ de-a rămas acasă. Da’ el s-a lăsat de școală. Își zice hacher. O fi vreun softist mai al dracu’, că face o grămadă de bani și el. Eu cred că ciordește de pe carduri, prin Rețea. Da’ crezi că-mi dă ceva? Canci! Tot cu ăla mare, americanu’, m-am scos. Vine într-o zi din America aia a lui, și-mi zice: „Tată, m-am gîndit”. Hopaaa… nu-i a bună, îmi zic eu. Zice: „dacă ți-aș trimite în fiecare lună doi pești, i-ai mînca una-două, și tot muritor de foame ai fi. Și-ai mai avea și sentimentul ăla de jenă al întreținutului…” Nu-ți spun ce gest am facut aici, da? Zice: „Așa că ți-am adus o undiță și-am să te învăț să pescuiești. În felul ăsta, vei avea cît pește dorești, și cînd poftești. Ei? Ce zici?” Ce era să zic? Am zis: „Da, mă… Bine te-am mai educat, futu-i mama ei de educație și cu cine m-a pus să te dau la școli și să-ți cumpăr cărți! Bă nene, cîtă votcă puteam să beau de cărțile alea…” Asta i-am zis cînd mi-a adus aparatul de ars sidiuri.

Se întoarce spre bar, cu ochii sclipindu-i, cu pupilele mici, cu irișii maronii tăvăliți în alb-gălbuiul ochilor. Fruntea brăzdată de cute, tîmpla zvîcnindu-i.

— Domnu' Armand! O votcă mică!

„Cîți dintre noi avem posibilitatea de a ne alege meseria? Cîți dintre noi facem ceea ce ne place și mai sîntem și plătiți pentru asta? Uneori am impresia că nu noi facem lumea să fie așa cum e, ci ea ne face pe noi. Nu lumea este o creație a noastră, ci noi sîntem o creație a ei. Așa, așa, fraze șlefuite, recompuse, rescrise. Așa fac scriitorii de romane. Poate că într-o zi am să scriu și eu unul. Blogurile nu sînt decît școala romanului. De multe ori am simțit că blogurile mele, puse cap la cap, ar da un roman. Poate așa se explică și relativul succes pe care-l am. Îl am? Aiurea! Care succes? Succes e atunci cînd scoți cărți pe hîrtie. Cînd primești bani pentru asta. Cînd dai interviuri. Cînd se țin femeile după tine și-ți recită din cartea ta. Doar pîrlitorii de romane au succes…"

— Am să scriu un roman, sidirromule.

— Roman?

Ochi sclipind. Votcă năvălind pe gîtlej. Carduri VISA tresărind prin buzunare. Conturi bancare orăcăind.

— Cred că știi că arderea unui roman are alte tarife…

„Știu, știu… Trebuie să am bani ca să fac bani. Banii nu apar din nimic, banii se înmulțesc"

— Deocamdată nu pot, prietene, tot un blog ardem și azi. Dar într-o zi… Într-o zi… Va veni și ziua aceea… Într-o zi voi fi și eu unul dintre *Adevărații Scriitori*…

Și sidirromul gîndește „nici nu-i modest, băiatul", dar spune

— Hai s-o facem.

și mîna lui dispare în geantă, zornăindu-și brățările. Șarpele cu clopoței. Așa i se spune în Rețea, în forumurile gibsonilor, printre pasatori. Șarpele cu clopoței.

Clinchetul brățărilor sporește, parcă amplificat de aerul fierbinte, preluat de frunzele plopilor și dus mai departe sau poate, dimpotrivă, adus de undeva de departe, din capătul străzii, clinchetul se umflă ca burta unei femei gravide, conținînd în ea nenăscutul, pe cel care va fi, dar ce ar putea să fie într-un clinchet de brățări, la ce s-ar putea aștepta Lotek, și nu numai el, ci toți mușteriii de pe la mesele din *Josephine*, cine se va naște, ce?

Un vîrtej de praf se apropie de cîrciuma lui Armand Chirculescu, un nor de praf coborît pe pămînt, printre casele de pe strada Castelului. Nu mai știe nimeni de ce-i zice așa, despre care castel o fi vorba, că, unde vezi cu ochii, nici urmă de castel, cetate, fortăreață. Va fi fost, poate, demult, poate în alt

veac, într-un veac în care, în loc de Rețele, sidirromi și bloguri, pe aceste pămînturi vor fi existat războinici călare și țigănci care aveau darul ghicirii în urmele cailor, cine le mai știe pe toate cîte au fost, nici măcar norul de praf care se apropie, se apropie, și nimeni nu strigă

— Anotimpul de praf! Anotimpul de praf!

cum, poate, o fi strigat cineva, cîndva, în poarta castelului… Dacă va fi fost vreodată unul.

Zăngănit de brățări, de lanțuri, țipete de copii, de femei, răcnete, hohote groase, bărbătești, ciripeli, mieunaturi, schelălăieli, și trompete sunînd, dînd de știre. Toate, în norul de praf. Toate venind din el, apropiindu-se odată cu el.

Nu mai mișcă nimeni. Nimeni nu mai duce halba la gură, nimeni nu mai aduce halbe la mese. Liniște. Nimeni nu mai are nimic de povestit, nici o aventură, nici un roman de dragoste, nici măcar unul epistolar. Nu mai există cuvinte. Parcă lumea nici nu s-ar fi născut.

Sidirromul n-a mai scos arzătorul din geantă, Lotek nu și-a mai scos stickul de la gît, arderea n-a mai avut loc.

Frunzele plopilor se întorc cînd spre bărbații de la mese, pictați parcă pe geamul orizontului, cînd spre capătul străzii, spre norul de praf, singurul lucru ce pare, într-adevăr, material.

Iar viu, în toată această frescă, e zîmbetul lui Armand Chirculescu, ce pare a spune

„Au venit, va să zică. Au venit."

Peste viu-neviu, material-imaterial, din adîncul liniștii zumzăitoare, deodată, asta:

— Pentru numai două zile în orașul dumneavoastră, Circul Luminii! Jongleri, saltimbanci, acrobați, ghicitori! Dresuri de lei, girafe și elefanți! Iluzionism! Teleportări!

Muzica năvălește de-a lungul străzii, din norul de praf, vine ca un val, tsunami, înaintează aruncîndu-și decibelii care se prind cu ventuzele de case, de asfalt, își fac loc printre frunzele plopilor, chiar printre ele. Hacking-rock, cyber-punk, glitch (respect, respect, respect!), dar și vechituri alternative cîndva, acum mainstream pe ducă. Toate piratate, că doar nu-și imaginează nimeni că circarii ar da vreun ban sindicatelor compozitorilor.

Veselie, poftă de viață, drag de oameni. Lucruri de neînțeles pentru gibsoni și non-gibsoni deopotrivă. Altă lume. Ruptă de luptele cotidiene, de

rivalitățile politice, de starea națiunii. Sîntem un popor trist, chiar și atunci cînd facem bancuri. La bancurile noastre se rîde, dar e mai mult rîsu-plînsu. De unde-or veni ăștia, cu buna lor dispoziție, cu hohotele lor largi, cu strălucirea din priviri? Rasă europeană, mai europeană decît a celor trei pisici negre din fața blocului lui William Sandii Zeiss-Ikon. Rasă de oameni liberi.

La *Josephine* e liniște.

Pe stradă muzică, hărmălaie, lucruri noi, nemaiîntîmplate. O altfel de viață a apărut din senin, din zăpușeala amiezii. O altfel de viață, despre care nimeni nu știa nici măcar că ar exista. Că ar *mai* exista. Multe se știu din Rețea, despre multe se știe că au fost cîndva, dar se mai știe și că viața merge înainte, că după unele lucruri vin altele, că istoria e făcută din pași înșirați unul după altul în monotonia agasantă a trecerii timpului sau, se știu cazuri, în ritmurile sincopate ale schimbărilor, revoluțiilor, schismelor.

Circul. Din ce categorie să facă parte circul? Pată de culoare? Revoluție?

Cine are răbdare are și satisfacții.

Armand Chirculescu se smulge din nemișcare, mîna lui ținînd halbele, își continuă drumul început parcă în urmă cu un veac, pe vremea ultimului circ, se strecoară printre mese. Halbele aterizează lîngă celelalte, golite sau pe cale de a fi, vocile bărbaților renasc dintr-odată, totul revine la normal. La ceea ce, cu numai cîteva clipe înainte, era normalul acestei după-amiezi toropite de căldură, de zăpușeala născătoare de bloguri, romane și cîntece care așteptau să fie arse pe sidiuri. Normalitatea ca recunoaștere, asumare a stării de fapt.

— Să ne vedem de treabă.

zice sidirromul, scoțînd, în sfîrșit, aparatul din geantă. Lotek își desprinde stickul de la gît și i-l înmînează Maestrului Arzător. Nici măcar nu știe că sidirromul din fața lui chiar și-a cîștigat acest titlu, dar o modestie de neînțeles îl face să nu poarte Steaua Arzătorilor la rever, așa cum fac toți cei din breasla lui, care au dobîndit-o. O ține totuși în buzunarul de la piept, că nu se știe cînd e nevoie de o dovadă, mai sînt oameni neîncrezători în cuvinte atunci cînd îți lauzi calitățile, priceprea, statutul profesional. Sidirromul cuplează stickul la aparat. Lotek ține ochii închiși, a încremenit cu totul acolo, în fața sidirromului, doar buzele i se mișcă, parcă ar spune ceva, ce?, și sidirromul nu înțelege, „mereu face așa, ce-o fi zicînd?, poate se roagă”… Pe micul ecran cuvintele se fugăresc unele pe altele, privirea lui Lotek nu poate ține pasul cu trecerea lor, din cînd în cînd percepe cîte ceva,

Cornelia… întrebare… sîngele… Prostule… Cornelia… Dumnezeu… Gibson… Cornelia… azi.

— Gata, tinere.

„Gata… gata… S-a dus în mă-sa și ziua de azi."

Adevărul e că William Lotek Sendai-Seven se simte viu doar în prima parte a zilei, cea în care stă în camera lui, în fața terminalului, scriind. Oricît îi e de greu s-o facă uneori. Oricît de tare îi este golită mintea de subiecte. Rugăciunile invocînd ajutorul patronului gibsonilor nu ajută întotdeauna, dar îi place să creadă că da, ține minte doar zilele în care i-au ajutat, bazîndu-se pe asta a ajuns să se roage în fiecare zi, să facă din asta un ritual. De multe ori și-a pus întrebări însă și a pus la îndoială adevărul și rostul cuvintelor pe care s-a obișnuit să le murmure în fiecare dimineață cînd se așază în fața terminalului sau a voxului. Da, a voxului, are și așa ceva, recunoaște că uneori îi e lene să dea din degete.

„Dar-ar dracu-n tabieturile astea, nu ele mă vor face vreodată scriitor de romane, nu paharul de țuică băut pe stomacul gol, nu cărțile de hîrtie ale lui Gibson puse pe colțul biroului, nu scrisul la tastatură…"

E mai ușor – bineînțeles, mult mai ușor! – să dicteze cuvintele care se adună frumos pe ecran, fără greșeli, nu degeaba scriitorii de romane folosesc voxul, semn de profesionalism, de…

Da, s-a îndoit. Însă cu toate că rostul întrebărilor este acela de a provoca răspunsuri, niciodată nu le-a găsit, sau poate n-a avut suficientă răbdare să le caute pînă la capăt. S-a mulțumit, în general, să considere rugăciunea ca făcînd parte din viața lui de gibson, din îndatoririle pe care apartenența la Ghildă le presupune. S-a obișnuit să fie un gibson, un gibson și-atît, doar un gibson.

„Cum adică *doar un gibson*? Păi, gibsonii sînt cei mai…"

— Am zis gata.

Sidirromul pare nerăbdător, „ce dracu' mai vrea și ăsta de la mine, i-am ars blogul, doar n-o să pierd toată ziua cu el, să plece dracului, că lansatorul ăla n-o să-l aștepte toată noaptea".

— Bine. Atunci, am plecat. Ne vedem mîine, da?

— Da, ne vedem mîine.

„Dacă vom mai trăi. Dacă lumea va mai fi", continuă sidirromul în gînd, convins fiind că lucrurile astea cu „pe mîine", „ne vedem la ora ț" sînt niște aiureli care încearcă să ascundă fragilitatea vieții, insecuritatea, teama de

necunoscut. „Cum adică *ne vedem mîine*? Păi, știm noi ce va fi mîine? Știm noi dacă vom mai fi mîine? Dacă lumea va mai fi?”

Nu, nu știm dacă lumea va mai fi mîine, dar noi existăm tocmai pentru că ne facem planuri de care ne ținem, pe care le urmărim pînă la capăt, pînă la împlinirea lor și întotdeauna mai lăsăm și pe „mîine” cîte ceva.

Blocul Roland strălucește alb-albastru în lumina după-amiezii, revenit la culorile inițiale după preluarea lui de către Agenția Națională de Administrare a Rețelei, un alt monopol pe care statul și l-a adjudecat.

„Cine controlează informația deține puterea.”

„Adevărata putere este informația.”

Declarații neoficiale, la un șpriț, ajunse publice prin Rețeaua Paralelă – un alt nume pentru Rezistența Populară (da, REPE!), mișcare scoasă în afara legii, dar activă încă, pentru că întotdeauna va exista un underground social, undergroundul (respect!) nu va muri niciodată pentru că își conține propriul său underground.

William Lotek Sendai-Seven mai zăbovește o clipă în fața clădirii – are trac? are trac! –, parcă așteaptă ca marele clopot al catedralei să-și facă datoria anunțînd ora șase, și, în momentul în care acesta își trimite dangătul asupra centrului civic, intră în clădire. La etajul XII este *Cuibul*, adunătura de lansatori de care depinde totul, totul, viața asta a lui de rahat, împlinirea eforturilor de zi cu zi, neliniștea nopților, speranța că lumea îi va citi blogul, că lumea va reacționa, că îi va scrie, că a doua zi își va găsi căsuța poștală burdușită cu mesaje și, poate, printre ele, o ofertă din partea unei edituri care să-i propună scoaterea unui volum PE HÎRTIE… Pașaportul lui către *Adevărații Scriitori*.

Matei Iliescu („de ce dracu’ Matei?”), lansatorul contactat de pasatorul lui, soarbe îndelung din cafeaua aburindă, ca unul care are o întîlnire și cel așteptat nu vine. Ridică ochii spre el, apoi aceștia își continuă mișcarea, răzuind peretele, pînă ce privirea i se fixează pe ceas. „Cam tîrziu, monșer, cam tîrziu”, îi comunică acea privire, de parcă întîrzierea gibsonului îl ține din treabă, de parcă n-ar avea o întreagă oră dedicată lui și numai lui. Oră plătită, de altfel. „Mofturi de oameni frustrați”, gîndește Lotek, doar gîndește, că doar n-o să spună cu voce tare așa ceva, nu lansatorului de care depinde… De care depinde totul, da? Funcționarii statului sînt puternici nu pentru ceea ce fac, ci pentru ceea ce sînt. Pentru ceea ce reprezintă. „Îmi cer”

— Scuze, Matei, scuze pentru întîrziere… Au venit ăia cu circul și au blocat străzile, poate ai auzit…

„Hai, zi că te-ai blocat în trafic, acuma”

— Am rămas blocat în trafic, zău, că doar nu era să întîrzii, știi că n-am obiceiul…

„A văzut prea multe filme americane. Blocat în trafic?! La noi?!”

— Știu că pare o replică dintr-un film american, dar crede-mă…

„Ce dracu’, ăsta-mi ghicește gîndurile?”

— Zi-mi dacă nu la asta te gîndeai, să dea dracu’ dacă nu.

— Bine, bine… Hai să-l lansăm. Dă-mi sidiul.

Lotek se caută prin buzunare, „unde l-am pus? Doamne, unde l-am pus?”, îl găsește în buzunarul în care îl ține *întotdeauna*, i-l dă. Matei Iliescu îl pune în unitate,

— Tot pe canalul de bloguri? Canalul oficial, vreau să spun…

și, după ce Lotek face semn din cap că da, spune comenzile:

— William Lotek Sendai-Seven, verificare plată. OK, plata confirmată. Canalul de bloguri, gata pentru lansare.

Pentru ultima comandă, Matei Iliescu își umflă pieptul („acuma se dă mare, important”), se uită la ceas, apoi la ecranele de pe pupitrul său și strigă cît îl țin puterile:

— Lanseazăăăăăă!!!

„Ce caraghios! Aproape la fel de caraghios pe cît sînt și eu, probabil, în momentul în care sidirromul declanșează arderea, moment în care, ca orice gibson, murmur ca și cum aș spune o rugăciune: *era zăpușeală în noaptea în care am ars-o pe Chrome*…”

Leduri schimbîndu-și culorile, clipocit ca în vechile filme cu roboți, o întreagă recuzită menită să impresioneze, dar pe cine mai pot impresiona gadgeturile astea sefiste (*gadgeturile* – respect!) cînd ele se repetă zi de zi? Pe Lotek, cu siguranță nu.

— Ei, fir-ar a dracului de treabă! Am făcut-o și pe-asta!

răbufnește gibsonul, mulțumit. Mîndru de el, încrezător în destinul blogului pe care tocmai îl aruncase în Rețea.

— Facem și o verificare?

Lansatorul stîmbă din nas, știe că asta-i procedura, dar mereu are impresia, cînd se ajunge în acest punct, că pîrlitorii n-au încredere în el, în capacitățile lui profesionale, că verificarea e o formă de manifestare a

suspiciunii, dar vorba aia: „numai pentru că ești paranoic nu înseamnă că nu te urmărește nimeni”.

— OK, s-o facem.

Intră în rețea, pe canalul de bloguri, îi trage o căutare după numele blogărului care dîrdîie vînăt alături, „ia uite, se pișă pe el de emoție”, alege ultima intrare în cont.

Azi mi-am pus-o. După șase luni de abstinență, mi-am pus-o. Mi-am tras-o. Cu…

— Chiar ți-ai pus-o? Cu cine, mă? Amănunte, ceva?

Ochii îi sclipesc, se gîndește la contractul pe care îl are cu *MyXXX*, canalul de bloguri porno, „poate iese ceva din asta” își zice și se uită cu interes la Lotek, plimbîndu-și privirea de sus în jos, oprindu-se (scurtă escală, dar insistentă) pe prohabul gibsonului, cu convingerea că ăștia care scriu așa ceva sînt tare dotați, tare… Că altfel, cum?

Lotek roșește, a simțit privirea lansatorului pe pantalonii lui, încercarea de a trece dincolo, de a-i trage fermoarul, de a-l lua la măsurat, la cîntărit…

— Nu, nu… nu e ce crezi. E o poveste… E o poveste de dragoste.

Și răsuflă ușurat observînd dezamăgirea din privirea celuilalt. „Dar ce-o fi crezînd ăsta despre mine? Ei…!”.

— Ei, mă duc și eu de-acum. Mulțumesc mult pentru tot.

Cînd să iasă pe ușă, își amintește ceva, se întoarce.

— A! Am uitat ceva. Ai vreo idee despre circul ăsta care a venit? Ai vreo informație din rețea?

— Nu, n-am, nu e nimic în Rețea…

„Nu despre rețeaua *asta* te-am întrebat… despre *cealaltă* vorbeam eu…”

Dar acceptă răspunsul lansatorului, nu poți spune nimănui „știi, am auzit că te ocupi cu chestii ilegale, nu-mi spui și mie ce și cum?”, așa că îi întoarce spatele, „las’ că găsesc eu, la o adică, o modalitate de a ajunge în REPE”, și iese pe ușă.

„Dincolo de ușa asta e iadul”. își amintește Lotek ieșind. „Și dincolo de ușa *asta* e iadul”, își zice părăsind *Cuibul*, părăsind blocul Roland, dînd cu ochii de catedrală, de imensa ei ușă. „Cîteodată mă sperii și eu de ce-mi trece prin cap. Mă sperii, pur și simplu.” Apoi, după o scurtă pauză: „Uite, vezi? De-aia trebuie să mă fac scriitor, de-aia!”

E vesel. Bine dispus. Și-a făcut treaba și pe ziua de azi. Întîi și-ntîi a avut parte de o partidă de sex. Apoi și-a scris blogul. L-a ars, l-a lansat. Ce-și poate dori mai mult? Ca om, ca bărbat, ca gibson… „Ei, lasă, că

întotdeauna e loc de mai mult. Și ca om, și ca bărbat, și ca gibson…” Își amintește de *Josephine*, de discuția cu sidirromul, de povestea lui – „interesant personaj!” –, de circarii gălăgioși… „Cum dracu’ să nu știe nimeni nimic despre ei? Trebuie s-o iau prin rețea… prin *cealaltă* rețea, evident! *Trebuie* să aflu, *trebuie* să mă pun în temă… Cum ajung acasă, asta am să fac!”

Mulți ani după acestea, poate, aflat în fața ecranului gol, la începutul unui nou roman, William Lotek Sendai-Seven își va aminti după-amiaza în care a văzut Circul:

> La Mala Hora *era un restaurant celebru pe vremea aceea, celebru prin mîncarea ce putea fi găsită acolo și mai puțin prin numele lui, dat de patron după un roman de Garcia Marquez, dar căruia toată lumea îi zicea* Ceasu’ Rău.
>
> *Treceam de el și mă încercau și bucuria și tristețea, nu mai știu care era dominantă, nu mai știu dacă măcar era vreuna dominantă. Eram prea rupt de senzații, sfîșiat între mirosuri, sunete, pofte… Din grădina de vară răzbăteau pînă pe trotuar mirosurile amețitoare iscate de grătarul pe care sfîrîiau coastele de porc, zumzetul vocilor împletit cu fîșîitul trecerii chelnerilor printre mese, cu foșnetul banilor ca un fîlfîit de aripi cînd își schimbau domiciliul din portofelele clienților sătui în cele care aveau să-i ducă, așezați după mărime și valoare, patronului, toate se insinuau prin gardul din trestii și rogojini punîndu-le cercei trecătorilor, cercei de șoapte ademenitoare, chemări, ispite… Poate de-asta eram bucuros trecînd de* Mala Hora*, că rezistasem ispitei, că eram mai tare decît o porție de coaste cu cartofi țărănești și mujdei de usturoi zăcînd leneșe, lascive, fiecare în adîncitura special făcută în platoul de lemn, așteptînd furculița, cuțitul, dinții. Eram și trist în același timp, trist pentru că iarăși trebuia să-mi pun frîu dorințelor, iarăși aveam să petrec o noapte lungă, lungă, visînd la ce n-am putut avea, la ce n-am vrut să am deși era aproape, aproape, aproape… În vîrful degetelor, la o nară de mine, o geană, o respirație.*
>
> *Dar și bucuria și tristețea aveau să mă părăsească (dacă vor fi fost cu adevărat) imediat ce-am ieșit pe bulevard. Era un loc gol acolo, între liceul de fete și cinematograf, niciodată n-am știut de ce-l lăsaseră așa, ce rost avea, ce urma – și cînd? – să se întîmple acolo… Atunci, în acea după-amiază, smuls dintre bucuria și tristețea de a fi trecut prin fața unui restaurant –* acelui *restaurant – numit* La Mala

Hora*, am aflat. Sau, cel puțin, privind lucrurile în sens invers, dinspre acum spre atunci, pot spune că știu care era rostul acelui loc gol în mijlocul bulevardului. Acolo se instalase Circul, cel despre care aflasem pe cînd eram la* Josephine *în așteptarea sidirromului cu care lucram. Un cort imens – cort? Dumnezeule, cort?! – acoperea întregul spațiu măsurat parcă pe dimensiunile lui. Un cort înalt, lat, lung. Adînc – aveam să descopăr odată trecut de zdrahonul de la intrare. Cînd spun cort, de obicei mă gîndesc – și cred că nu numai eu – la un spațiu mărginit de o pînză, sau ceva asemănător, la o încăpere… cum să-i zic? Un singur spațiu delimitat de prelata ridicată, ancorată… Ei bine, nu. Acel cort nu era așa. Parcă era intrarea într-o altă lume, într-o altă dimensiune, o Poartă dintre acelea despre care citeam în cărțile anilor de dinainte. Era… era un oraș întreg acolo, ce mai! Cu străzi, clădiri, tot tacîmul. Doar mașini nu erau. Ele-ar mai fi lipsit, în înghesuiala aia!*

Am plătit, am dat la o parte cortina și m-am trezit în mijlocul unei străzi suprapopulate, cu o mulțime de indivizi de toate rasele, vorbind – sau țipînd! – în toate limbile pămîntului, mergînd, alergînd sau dansînd de colo-colo, preocupați să ajungă cine știe unde la o anumită oră sau doar umblînd lelea, fără țintă, de pe un trotuar pe altul, de la o clădire la alta. Pitici, uriași, cocoșați, miss Univers, chinezi, arabi, indieni, spanioli, africani, europeni și americani se ciocneau unii de alții în fața intrărilor, încăierîndu-se pentru a-și cîștiga dreptul de a pătrunde în niște locuri în care nimeni nu știa ce este pentru că nici una dintre acele clădiri nu avea vreo firmă, erau doar uși, porți și atît. Cînd vreuna dintre ele se deschidea, în stradă năvălea muzica dinăuntru, de fiecare dată alta, de fiecare dată isterizîndu-i pe cei aflați întîmplător sau nu în zonă.

M-am nimerit și eu în locul și în momentul în care s-a fost deschisă o ușă…

Niște zgomote ciudate au țîșnit în stradă pocnindu-ne pe toți cei care eram prin preajmă drept în moalele capului. Zgomotul s-a spart în două și în fiecare ureche auzeam o parte a lui. Cele două jumătăți de zgomot au fost înlocuite cu altele, apoi cu altele. În spatele lor, în fundal, creștea, se întindea o linie melodică înglobîndu-le, transformîndu-le…

Am intrat. Eu și doi chinezi. Sau japonezi. Coreeni, ce-or fi fost. Am coborît cîteva trepte și am ajus într-un club. Un club dintr-alea în care vine lumea, bea și îi ascultă pe alții care vin acolo să cînte. Dacă „cîntat” este cuvîntul potrivit pentru ce se întîmpla acolo. Am nimerit exact pe finalul unei reprezentații. S-a făcut liniște, doi japonezi cu frunțile acoperite de cîte o bandana albă cu punct roșu în mijloc își strîngeau laptoapele, făceau plecăciuni, părăseau scena.

Din culise și-au făcut apariția o fătucă și trei juni primiți cu exces de apaluze. „Fumiko, te iubim!” strigau în demență puștanii de la mese pornindu-și stickurile. Fata, că ea trebuie să fi fost Fumiko, împărțea bezele în stînga și-n dreapta. „Hokusai Overdrive!” a zbierat cineva chiar lîngă mine, și de-abia atunci l-am văzut pe individul care se ținea de microfon mai mult să nu cadă decît ca să spună ceva în el, amețit de alcool sau de fumul pe care-l trăgea cu nesaț dintr-o țigară pe care tocmai i-o fixase între degete o tînără îmbrăcată în cîteva curele de piele și cam atît. Din nou urlete de la toate mesele și o mulțime de stickuri și-au luat zborul spre o cutie de carton aflată la marginea mesei la care se așezaseră membrii trupei. Primul dintre ei a învîrtit cîteva butoane, a pocnit cu degetele cîteva taste și, pe ecranul din spatele lor, au început să se deruleze imaginile unui film: Plouă pe Shinobiaki. Genericul se derula lent, lăsîndu-le parcă timp celorlalți să-și înceapă și ei treaba. Regia, scenariul, după o povestire de.

— Plouă pe Shinobiaki, a anunțat fata.

Era tema spectacolului pe care urma să-l vedem. Auzim.

— Ăla roșu, ăla roșu! E chiar ploaie! Ploaie pe stradă, pe geamuri, în pădure, e chiar ploaie, nu-mi vine să cred! țipa un individ care rezema peretele foarte aproape de scenă.

Al doilea membru al trupei s-a îndreptat spre cutia de carton, s-a aplecat și a cules de acolo stickul cel roșu, stîrnind delirul celui care-l aruncase acolo mai devreme dar și murmure într-o parte a sălii

— ’ți-ai dracu’ cu pleibecu’ vostru!

Atît am reușit să aud, dar n-am înțeles de ce-au zis așa. Tipul s-a făcut că n-aude, a cuplat stickul la laptop și am auzit ploaia, ploaia curgînd, ploaia picurînd, ploaia șfichiuind… Omulețul (Dietrich von Noizz îl chema – șopteau unii pe-alături – , al dracu’ „von” cu ochii ăia oblici!) făcea pachețele cu sunetele ploii, în timp ce al treilea dintre ei trebăluia prin laptopul din fața lui, căutînd o linie de fundal.

Pe-ăsta n-am reușit să aflu cum îl chema. La un moment dat, fata a făcut un semn din bărbie și o melodie lungă s-a întins captînd auditoriul. Luîndu-și parcă de-o grijă, individul a început să se plimbe pe cîteva lungimi de undă, captînd posturi de radio. Celălalt a mai scos cîteva stickuri din cutiuță, la întîmplare, stîrnind răcnetele cîtorva puberi de la mese, care și le-au recunoscut. Dar și altă serie de murmure din acea parte a sălii de unde veniseră și prima dată.

Stropi de ploaie. Un post de radio. Un cîntec vechi. O mașină demarînd. Am regăsit în cele ce au urmat cîteva cuvinte din buletinul de știri, scîrțîitul pneurilor automobilului, un tunet. Sunetele captate de cei doi erau mixate de fată, suprapuse peste linia melodică de fundal. În spatele trupei, filmul se derula încet, lent, ca o ceremoie a ceaiului.

— Încă o seară de excepție pentru Fumiko și Hokusai Overdrive! a strigat din nou în microfon individul de lîngă mine.

Am pornit spre ieșire în clipa în care a fost anunțat următorul artist: GJ Scorillo. Călărețul de Gliciuri.

Am urcat scările, am bătut cu pumnul în ușă, auzeam deja zarva de-afară făcută de cei care așteptau să intre, un malac a deschis ușa și m-am trezit cu un panchist nostalgic prăvălit peste mine. Era cea mai la îndemînă modalitate de a intra în Club. O știam, o practicam și eu. Aș putea zice chiar că eu o inventasem. Fără nici o ezitare m-am descotorosit de rucsacul cu creastă și pirsinguri și am ieșit.

Aceeași vînzoleală pe care o știam deja. Am luat-o și eu de-a lungul străzii, să văd, să înțeleg. A vedea, a înțelege – motive pentru care ieșim din casă, dînd ochii cu nefericirea, după cum zicea unul mai deștept ca mine. În fața mea două blonde de unu nouăzeci, îmbrăcate în rochii mulate pe corp (una roșie, una neagră, Le rouge et le noir*, se purtau pe vremea aia citatele culturale în vestimentația de grup), cu o gaură rotundă în spate care le scotea în evidență rombilicele machiate strident. Unde mergeau? m-am întrebat, pentru că era clar că fetele nu băteau strada aiurea, căscînd gura la vitrine – așa cum făcusem eu pînă atunci –, ci căutau ceva. Ceva… ce? S-au oprit, m-am oprit și eu, și una dintre ele – cea îmbrăcată în roșu – m-a zărit. Mi-a zîmbit, am recunoscut zîmbetul,* Floare de Cais*, eu îl inventasem, pe bune! scrisesem despre el într-un blog prin primăvară. A făcut-o special? M-a recunoscut? Cum? De unde? Ha! Mișto chestie. Evident că m-am*

luat după ele. Trebuia să intru în vorbă, trebuia să aflu, trebuia să… Cine știe? îmi ziceam, poate mă aleg cu ceva…

Fetele au coborît cîteva trepte și au dispărut pe o ușă care s-a închis înainte ca eu să apuc măcar să-mi strecor piciorul s-o fac să rămînă deschisă. Închisă mai era ușa aia! Am bătut în ea cu pumnii și cu picioarele, am strigat… Nimic. Dar nimic-nimic. Am urcat scările, am privit în stînga și-n dreapta… Aha! O ușă. Înghesuiala obișnuită. Datul din coate, pișcatul de cur și scuipatul în ochi m-au adus în fața ușii cît ai clipi. Sau cît ți-ai șterge o flegmă de pe frunte. S-a deschis ușa, am intrat. Eu și încă vreo trei tipi. Sau tipe, după forme. La dracu'! Parcă au adunat toate femeile din lume care aveau peste un metru optzeci și le-au adus acolo!

O sală lungă, înaltă, singurele ferestre erau sus, sus de tot, aproape de tavan, nu știu la ce foloseau, dar erau și ele acolo… Șiruri de scaune de-a stînga și de-a drapta, un culoar printre ele, iar la capătul lui o scenă. Multă lume, totuși ici-colo cîte un scaun liber. Nu m-am așezat. Am trecut pe intervalul de la mijlocul sălii și m-am rezemat de un perete. Vedeam mai bine de-acolo. Și scena, și sala. Spectatori pestriți, femei, bărbați, copii. Cu ochii mari, privirea dusă, așteptînd. Oare ce așteptau? Ce se întîmpla pe scena aceea?

Blondele! Pe scenă au apărut cele două blonde pe care le văzusem înainte. Nu-mi puteam desprinde privirile din ochii fetei cu Floare de Cais*, pur și simplu nu puteam. De unde știa ea zîmbetul ăla?* Floarea de Cais *a înflorit parcă în clipa în care și ea a dat de mine. Apoi ochii ei m-au părăsit, luînd cu ei o parte din dorințele mele, o parte din așteptări, din speranțe. Cercetau sala. Spectatorii așezați pe scaune. S-au oprit asupra unui tip din rîndul al treilea și fata i-a făcut un semn abia vizibil. Individul a țîșnit din scaun urlînd: Da! Da! Da! Ce „da”? A sculat în picioare întregul rînd și s-a îndreptat spre scenă în timp ce* Floare de Cais *se uita prin sală, pe pereți, apoi a rămas cu privirea ațintită undeva în fundul sălii. Doar o clipă. Dar o clipă grea, adîncă, încăpătoare. După care i-a făcut semn individului, iar acesta s-a oprit. S-a încovoiat, s-a chircit, s-a întors la locul lui. Fetele scrutau din nou sala.*

Hai! Pe mine, pe mine, alegeți-mă pe mine. Nu știam de ce, și eu mă ofeream… Înseamnă că eram gata de orice numai pentru a fi – cît? Treizeci de secunde? Un minut? – cu fata aceea. Sau cu ailaltă. Faptul

că purta Floarea de cais *n-o făcea favorită, ci doar îi creștea punctajul.*

Ochii mei umblau după ai lor. Dacă ar fi putut, le-ar fi sărit în față. Ca o leoaică tînără... Hai mă, unde dracu' vă uitați? Aici! La mine! Eu sînt ăla. Eu sînt. Eu.

Am observat că de cîte ori spun chestia asta, lucrurile se întîmplă cum vreau. Le Rouge, Floarea de Cais*, s-a proptit cu privirea, cu respirația, cu gîndurile, cu tremurul genelor asupra mea. N-a trebuit să-mi facă nici un semn, plecasem deja spre ea. Atingeam pămîntul? Pardoseala? Covorul? Pluteam, cu siguranță. Nici măcar cînd privirea ei a fugit din nou – pentru o clipă, pe cuvîntul meu că doar o clipă a fost – spre fundul sălii, nici atunci n-am revenit pe pămînt. Nu m-a întrerupt, nu m-a întors din drum, cum făcuse cu ăla de dinainte.*

Am ajuns pe scenă, lîngă ele. Zîmbeau amîndouă. Floare de Cais *și* Zborul Libelulei. *Îmi plăceau fetele. Trăiau în prezentul de-atunci.*

Nu știam ce voiau de la mine, nu îndrăzneam să întreb ce căutam pe scenă, lîngă ele. La intrare nu observasem nimic, nici un afiș. Ce făceau? Jucau teatru? Cîntau? Făceau scamatorii? Ghiceau în... În ce dracu' ar fi putut să ghicească? Aveau mîinile goale! Și umerii. Și rombilicele. Pe umeri aveau tatuați fluturi albaștri ca ăia de la FGH. Nu era o întîmplare faptul că mă aflam acolo, n-avea cum să fie. M-am uitat spre fundul sălii și am văzut cum cineva tocmai ieșea din sală. Haina lungă flutura în urma lui, iar pe spate avea... Ce dracu' era aia? O sabie? O sabie de samurai? Probabil fetele se ocupau cu iluzionismul, mi-am zis.

M-am întors spre ele.

— Doamnelor?

Și-au dus amîndouă în același timp degetul arătător la buze și angelinele se arcuiau încercînd să susure „șșșt". Cînd și le-or fi pus? Parcă-mi părea rău după zîmbetele de mai devreme. Dar nici angelinele nu erau de lepădat. Își îndeplineau misiunea de minune: nu-mi mai puteam lua ochii de la buzele lor devenite dintr-odată cărnoase, pline, ștampile, ventuze, aspiratoare....

Fata în rochie roșie s-a apropiat de mine, a întins mîna dreaptă și m-a atins pe piept. Îi simțeam căldura răspîndindu-se în corpul meu și mai simțeam ceva. Nu știam ce, nici acum nu știu. A zis:

— Eu sînt Cornelia. Am venit să văd dacă n-ai nevoie de ceva. Dacă ți-e bine. Dacă totul e-n regulă. Dacă ai vreo dorință neîmplinită.

— Eu sînt William Lotek Sendai-Seven. Prietenii îmi spun Lotek, am zis eu.

Incredibil cum au ieșit vorbele alea din mine. Cînd mi-am dat seama că tocmai recitam din blogul pe care îl lansasem în rețea cu puțină vreme în urmă, am simțit cum încep să roșesc și ăla a fost momentul în care s-a declanșat nebunia. Spectatorii au devenit isterici, urlau, își rupeau palmele aplaudînd, tropăiau din picioare…

Eu stăteam în continuare în mijlocul scenei, fetele făceau plecăciuni, cîteva buchete de flori aruncate din sală m-au lovit drept în figură și, ca atunci cînd nu știi ce să faci, dar faci totuși ceva, orice, știind că orice e mai bine decît nimic, m-am înclinat și eu, mi-am lățit pe față un Soarele din Okinawa *studiat îndelung în oglindă deși n-am crezut niciodată că voi avea ocazia să-l folosesc. Alte urale din sală, o parte din spectatori recunoscuseră zîmbetul și se simțeau flatați, mulțumiți, dracu' știe ce simțeau, ce-o fi fost în capul lor în clipele acelea, dar cu toții eram mulțumiți. Și eu, și ei, și fetele de lîngă mine.*

Ținîndu-ne de mîini toți trei, am ieșit în culise. Apoi ele s-au întors pe scenă și, cînd să mă iau și eu după ele, un vlăjgan – unde i-or găsi, domnule? – m-a luat de braț, m-a dus pe niște coridoare pînă în fața unui ghișeu unde mi s-a pus în palmă un card pe care tocmai se făcuse o depunere, după care am fost condus afară. Afară.

S-au dus pe apa Sîmbetei fetele… Dar măcar aveam bani. Era ca și cum aș fi fost pus să aleg între fete și bani, și aș fi ales banii. Nu era o alegere tocmai proastă! La urma urmei, fetele alea nici nu erau o alegere atît de reușită. Tot ce făcuseră ele mie îmi ieșea mai bine. Cît despre Zborul Libelulei… *hai să fim serioși! Semăna mai degrabă cu* Pîrțul Bondarului.

Cum ziceam: din nou în stradă, dar cu bani. Chiar că-mi puteam permite orice! Pînă atunci nu intrasem decît pe ușile la care nu ți se cereau bani.

M-am hotărît să caut locuri mai selecte, locuri în care intrau doar cei care aveau bani. Bani, bani, bani. Bucuriile, liniștea, împăcarea.

Dar cum dracu' de-a știut aia să-mi recite din blog? Și cum de m-a nimerit? Doar mi-a pus palma în piept… Pe mă-sa! Mi-am dus mîna la piept, exact în locul în care mă atinsese gagica și am simțit sub

palmă stickul. La ce m-aș fi așteptat? O fi avut vreun decodor… Toți ghicitorii sînt șarlatani. Să zic mersi că n-a nimerit alt pasaj.

Golănii!

Dar aveau rombilice mișto.

Mergeam mai departe pe stradă, pe lîngă mine defilau femei frumoase și nu știu dacă doar din cauza banilor pe care-i aveam în buzunar toate femeile îmi păreau frumoase, sau dacă le vedeam eu doar pe cele frumoase, ca atunci cînd banii te fac să vezi doar partea frumoasă a vieții.

Un grup gălăgios se apropia de mine și am recunoscut chinezoaicele de paișpe ani, Lan de floarea soarelui*, nu mai erau în uniformele lor care mă scoteau din minți cînd le pîndeam de la fereastră, își pierduseră acum tot farmecul, unde erau lolitele mele cu ochii oblici?, aveam în față doar niște femei tinere ieșite la agățat. Cică marea noastră nenorocire e că nu putem sta dracului între patru pereți și ieșim în stradă, acolo unde toate iluziile noastre pier în fața realității, dispar ca un abur, ca un fum, scrum.* Ashes to ashes, dust to dust*. Doar amintirile ne rămîn, doar amintirile sînt reale. O realitate pe care ne-o creăm singuri, pe care o împărtășim celorlalți și uite-așa, amintire lîngă amintire, ajungem să fim creatori de universuri paralele, de alte lumi care întotdeauna vor fi cele mai bune dintre lumile posibile.*

Cea mai bună dintre lumi. *Nu știu dacă gîndurile mele au creat ușa care mi-a răsărit deodată în față, sau ușa aceea, cu firma de deasupra, mi-a influențat în vreun fel gîndurile. În fața mea era o ușă, iar deasupra era scris, cu litere de neon,* Cea mai bună dintre lumi. *Nu era nimeni în fața ei, nici un hăndrălău care să împiedice mulțimile să dea năvală înăuntru, dar nici mulțimile de sărăntoci ahtiați după plăceri pe gratis. Nu era nimeni în fața ușii. Am văzut fanta, i-am dat ce voia, cardul, am văzut – pe bune! – cum acesta se zvîrcolește, am simțit în stomac cum cineva sau ceva îmi jupoaie contul, mi-am recuperat drăgălașul de card slăbit, cu obrajii supți și cu ochii în fundul orbitelor, de-abia suflînd, dragul de el, apoi am intrat.*

Cea mai bună dintre lumi făcea toți banii.

Nu era un subsol ca acela în care-și făcuseră numărul Fumiko și Hokusai Overdrive. Nu era o sală de spectacole, ca aceea în care Le rouge et le noir *m-au „ghicit”. Nu era nici măcar o arenă de circ. Sau*

era cîte ceva din toate la un loc: un amfiteatru! Doamne, doar în vechile Universități mai vedeai așa ceva. Sau la Academie (nu c-aș fi trecut pe-acolo, dar așa auzisem). O jumătate de arenă. O scenă cu scaunele din fața ei dispuse în semicerc și în pantă. Ce se putea întîmpla aici? Ce aștepta mulțimea spilcuită care ocupase aproape toate locurile? Haine, machiaj, zîmbete, grefe. Toate lucrurile care țineau știrile erau acolo, pe viu. Vestimentație individuală și de grup. Machiaj de umeri, rombilice, coate și genunchi. Zîmbete, rictusuri. Buze de iepure, guri de lup, voci celebre, infirmități plătite cu bani grei. Detașabile sau permanente. Aplicate sau implantate chirurgical. Vreo doi care afirmau că și-au făcut aplod (sau era upload? intrase oare cuvîntul în dicționar?). Romgleza vorbită părea majoritară, iar cînd partenerii de discuție păreau a avea dificultăți, o dădeau pe terangleză, idiomul universal acceptat. Era o nebunie! Nicicînd nu-mi dăduse prin cap că lumea ar putea arăta așa. Parcă trăisem pînă atunci undeva la perfieria lumii, într-o peșteră uitată de timp. Cea mai bună dintre lumi exista, o parte din ea, o latură a ei se lăsa văzută, atinsă, trăită. Aici, la Cea mai bună dintre lumi*, pe bani. Noua lume e a celor cu bani. Nu mă mir, întotdeauna a fost așa. Recunoștință veșnică pentru* Floare de cais *și* Zborul libelulei. *Dacă mă gîndesc bine, nici nu arătau așa rău.*

Îmi era jenă de hainele mele, de înfățișarea mea fără nici o îmbunătățire, fără nimic la modă. Mă simțeam stingher, parcă nu aparțineam locului. Asta la început. Apoi, cu timpul, analizînd felul în care eram privit, cum mi se pipăia în trecere și ca din întîmplare stofa jachetei, insistența cu care îmi era cercetată pielea feței, micul lipom de pe tîmpla dreaptă, molarul rupt care-și arăta ciotul cînd rîdeam (mă prefăceam că rîd!), m-am gîndit că ăia m-or fi luat drept vreun excentric plin de bani care-și permite să fie curat, natural.

Și? Mai departe? Ce urma să fac? Ce aveam să văd? Vreun fric arătat mulțimii? Dar ce mai putea fi ciudat pentru ciudații care umpluseră sala aia, care-mi agresau urechile cu strigăte, șoapte, plescăieli, care-mi mozoleau privirile cu hainele lor colorate împotriva naturii și cu fețele lor de tot rahatul, care deveneau tot mai insistenți în a pune mîna pe mine de parcă voiau să se convingă că sînt adevărat, ce putea fi mai fric decît eram eu acolo, atunci, între ei?

Începusem să bănuiesc că ăsta era șpilul, se adunau toți acolo și-l căutau pe cel mai fric dintre ei, cînd s-a auzit gongul și cortina a glisat lateral dezgolind scena.

Fundalul era de un albastru noros, fumos, pămîntul era înnodat de cerul acela cu niște movile, piramide, grămezi de gunoi sau ce-or fi fost alea, dintr-un nor atîrnau picioarele unui cap de gheișă și noi stăteam ca prostiți cu ochii-n peisaj. Mă uitam în jurul meu și parcă hainele celorlalți nu-mi mai agresau privirile, acel albastru pusese stăpînire pe mătăsuri, brocarturi, catifele sau mai știu eu în ce se-nveliseră toți ciudații ăia. Era liniște. O liniște albastră ca fundalul scenei. Niște trompete – goarne, goarne erau! – au făcut bucăți și bruma de stabilitate pe care-o mai simțeam în urechi și, din partea dreaptă, a intrat în scenă o femeie. Cred că femeie era. Lungă, slabă și zăludă. Se potriveau vorbele astea. Toate femeile pe care le văzusem de cînd intrasem din bulevard în cortul acela erau înalte, mult mai înalte decît tot ce văzusem pînă atunci, dar asta le întrecea pe toate. Era campioana campioanelor. Cred că avea peste doi metri, mult peste doi metri. Nici nu-i deslușeam chipul. Dar cine mai ajungea să-și dorească să-i vadă fața, cînd toate privirile se opriseră pe picioru-i stîng din care ieșeau sertare, vreo șase-șapte, sertare în care nu știu ce-ar fi putut fi, nu știu nici măcar dacă va fi fost ceva, dar parcă mai contează? Pentru că nu-mi ieșea din cap, nici astăzi nu-mi iese, că sertarele alea n-aveau nimic de-a face cu rochia de voal transparent, ci cu picioarele ăleia, din piciorul ei ieșeau sertarele, erau niște sertare mici, ca alea în care-ți pui mărunțișurile, lucrurile pe care nu știi unde să le pui în altă parte, brelocuri, cărți de vizită, prezervative, creioane boante, banda de scoci, biletul de tren cu care tocmai te-ai întors de la Tîrgul de Carte și pe care nu-ți vine să-l arunci pentru că acolo ai cunoscut o femeie frumoasă care, speri tu, va însemna ceva în viața ta, pixurile pe care le tot cumperi deși știi că n-o să apuci niciodată să scrii măcar un rînd cu ele, dar le cumperi pentru că sînt prea frumoase ca să le lași pe mîna altora, sertare de-alea în care parcă e adunată întreaga ta viață prin micile lucruri care te definesc de fapt maniile, obsesiile, bucuria psihiatrilor. Mă gîndeam atunci că poate toți purtăm după noi sertarele alea, doar că nu se văd, poate că hainele noastre ascund mai bine, ne ascund mai bine de ochii trecătorilor printre care nu-i nici un artist care să vadă cu ochii ăia

speciali, ascunși în fundul sufletului, ce fel de sertare ducem cu noi. Și ca femeia aia să nu ne pară o ciudățenie, o exagerare de artist dus cu pluta, a mai apărut una și-apoi… apoi… scena era traversată de o girafă în flăcări.

O girafă în flăcări traversa scena și aplauzele au izbucnit cu atîta putere, încît am sărit deodată în picioare și am luat-o la fugă spre fundul sălii, spre ieșire, tocmai la timp să văd iarăși umbra care fusese în sala în care Floare de Cais *și* Zborul Libelulei *m-au citit, m-au „ghicit” chipurile.*

Ce naiba căuta ăla acolo? Ce naiba voia ăla de la mine? Mă urmărea?

Am luat-o la fugă după el, am ieșit din sală, eram de-acum în stradă, alergam pe mijlocul străzii și coada lui strînsă în vîrful capului sălta prin mulțime, am trecut pe lîngă scriitorii de cereri care stăteau în cur pe marginea trotuarelor cu laptoapele în poală, pe lîngă făcătorii de bloguri, foști gibsoni dați afară din Uniune pentru încălcarea regulilor, dar care scriau în continuare bloguri la comandă pentru cei cu talent puțin, dar cu mari ambiții.

M-am oprit după lungi dispute cu mine însumi, m-am oprit cînd argumentele mele, sau doar încăpățînarea, au cedat în fața evidenței: îl pierdusem. Și atunci, acolo, singur în mijlocul mulțimii îmbrăcate aiurea, vorbind limbi pe care nu le înțelegeam, în mijlocul unei străzi pe care n-o mai văzusem niciodată, mi-am dat seama că eu nu aparțin acelei lumi, că aspirațiile mele nu se potrivesc cu cele ale celor care treceau pe lîngă mine, că nici măcar femeile alea lungi cît un roman nu reprezentau o imagine după care să fi umblat vreodată, și m-am hotărît să ies. Mă aștepta casa mea de pe strada Castelului, posterul lui William Gibson de pe peretele dinspre Canada, calculatorul, poșta în care așteptam mesajele celor ce-mi vor fi citit, poate, blogul…

Viața noastră, a scriitorilor, nu e cu nimic mai altfel decît a celorlalți, mai devreme sau mai tîrziu ne întoarcem la măruntișurile noastre de zi cu zi, la sertarele cu obsesii, manii și tot ce se știe – sau nu se știe – despre noi. Iar fugile noastre în alte lumi, atunci cînd ni le vom aminti, cînd ni le vom aminti pentru a le povesti, le vom numi cărți…

Din nou pe trotuar, Lotek traversează bulevardul, trece de teatru, apoi dă colțul pe lîngă clădirea FGH, admirînd încă o dată fluturele albastru, parcă

tocmai atunci oprit din zbor pe numele celebrei edituri, și intră pe strada Castelului, neschimbată în ultimii cincizeci de ani cel puțin.

Dă colțul doar el, doar pașii lui, doar ființa lui 3D, pentru că gîndurile îi rămîn atîrnate de ușa editurii, ca niște sfori cu bile de lemn, alături de alte sute și mii de sfori ale altor sute și mii de tineri aspiranți la statutul de scriitor, sfori care atîrnă acolo zi și noapte, doar-doar s-or lipi de unul măcar dintre cei trei mari: Fratu, Ganea, Haulică. FGH-ul literaturii noastre, felia de alfabet în stare să impună literele-cuvintele-cărțile oricărui debutant pe marea piață a cărții, să facă din orice tînăr talent un Adevărat Scriitor. Fabrica de Scriitori, pe scurt, Fabrica. Speranțe deșarte, de altfel, pentru că nimeni nu i-a mai văzut pe cei trei de multă vreme. Umblă zvonuri că stă fiecare în vastul lui birou de la ultimul etaj, cu ochii în rețea, vînînd viitoarele vedete… Ba mai mult, unii zic că cei trei ar fi murit de mult și toată treaba o fac alții, dar nimeni n-a avut curajul să declare oficial moartea lor, de teamă să nu dispară și editura odată cu ei. Cine știe care e adevărul? Și, la urma urmei, ce importanță mai are adevărul, acest adevăr, cînd toată suflarea scriitoricească nu visează decît la ziua în care să-și vadă o carte pe al cărei cotor să scrie, cu litere albăstrii, FGH? Ce contează cine se află în spatele giganticelor uși pe care scrie, cu litere albastre (tot albastre!), doar F sau G sau H, cîtă vreme treaba merge mai departe, cărțile se tipăresc, librăriile cu fluturele albastru pe firmă se înmulțesc lună de lună, conturile scriitorilor iau în greutate, devin obeze și toată lumea e fericită, FERICITĂ?!

Gîndurile îi ajung trupul din urmă, tocmai la timp, Lotek a ajuns în fața porții, împinge cu umărul în poartă, intră în curte, urcă scările, intră în casă.

„Ce ziceam că fac? Ce ziceam că fac cînd intru în casă? Oricum n-are importanță. Importante sînt acum, ca și ieri, ca și alaltăieri, reacțiile la blog. Cutia poștală deci.”

— Lolita, cutia poștală!

Își botezase calculatorul Lolita, semn că vechile obsesii nu pier niciodată. Le cărăm cu noi toată viața, peste tot, ele zac în noi chiar și atunci cînd se pare că le-am uitat. Uneori ne e rușine de ele, alteori bravăm – ce mijloc mai bun de a ne masca frustrările, durerile, obsesiile avem decît bravura, hazul fățiș? Nimeni nu rîde de infirmitățile lui, dar cum putem arăta altfel că nu ne pasă (ba, ne pasă!), că *asta e*!?, că viața merge înainte, cu hergheliile alea de lolite zburdînd prin visele și gîndurile noastre, cu

parfumul lor impregnat în piele, cu șoaptele lor ascunse bine în fundul urechilor noastre?

Chinezoaicele de paișpe ani au ieșit din nou pe stradă, le aude trecînd zgomotoase pe sub geamul lui, ar sări la fereastră să le vadă, să privească lung în urma lor, să le confiște parfumul lăsat în aer, să le înregistreze nechezatul, ciripitul, ar face toate astea dacă nerăbdarea de a-și vedea cutia poștală cu reacțiile la blog nu l-ar fi năpădit ca în fiecare noapte. „Ăsta e semn bun”, își spune, înseamnă că obsesia lui nu-i mai conduce viața, acțiunile, că a ajuns la vîrsta la care oamenii au alte priorități: o carieră, un statut social… Lolitele au fost – „ei bine, da, au fost” – un capitol special în viața lui și, undeva, în adîncul lui, mereu vor rămîne, dar trebuie să treacă peste asta, trebuie să-și vadă de cariera lui de scriitor, care se construiește cu greu, cu mari sacrificii, în singurătate, carieră care… La urma urmei, a face parte din *Adevărații Scriitori* nu e cumva tot o cale de a-și împlini *toate* visele? Inclusiv cel cu lolitele? Păi, de cine sînt atrase lolitele ca fluturii de lumina lumînării? La ușa cui fac ele coadă pentru autografe, pentru a-și oferi virginitatea, clipele de extaz – materie pentru cărți viitoare?

Adevărat este: vechile obsesii nu pier niciodată. Își pierd doar prim-planul. Dar ele stau la pîndă, așteptînd momentul prielnic să răbufnească iar și iar. „Parșive creaturi mai sîntem noi, oamenii!”

Ar fi trebuit să zică „noi, bărbații”?

Cutia poștală se deschide pe ecran ca o carte căzută din mîna cuiva care a adormit citind – de oboseală, de lipsă de interes, de proastă ce e cartea –, mesajele se înșiră în fața lui și ochii îi înregistrează cuvinte disparate, sclipind din subjecturi, trăgîndu-l de mînecă, șoptindu-i, ademenindu-l. „Blogul, blogul, blogul, hai odată, spune-mi că mi-au scris, spune-mi că au reacționat, că nu i-a lăsat indiferenți, ce dracu’, eu am muncit pentru paginile alea, sînt sînge din sîngele meu, carne din carnea mea, hai, să sper măcar la o nominalizare, acuși se vor anunța, se apropie anotimpul premiilor, da, știu că e o vanitate, știu, dar ce să fac, nu pot trăi fără asta, nu pot blogui la nesfîrșit așa, aiurea, nu știu cu ce scop o fac ceilalți, dar eu îmi doresc premiul, măcar o dată, sau dacă nu se poate chiar premiul atunci pe lista finală să fiu, să-mi aud numele șoptit pe stradă, prin cîrciumi, pe canalele de știri, să mă simt important, să fiu important, să fiu.”

> *M-am prins de unde ai luat numele Cornelia. M-am prins! Cornelia cu sînii goi… Ei? Sînt bun? M-am prins. Cine dracu’ a mai scris și povestea aia, habar n-am. Dar o știu!*

„Haulică, Michael Haulică a scris-o, cine s-o fi scris?!” Furios. Ton nervos, ca în vechiul *Alternativ SF*. Lotek nu înțelege cum poți să știi de Cornelia, *acea* Cornelia, și să nu știi cine a scris-o. „Uite pentru cine ne scuipăm noi sîngele și ne măcinăm nervii! Scriem, scriem, și peste nici cincizeci de ani nu ne mai știe nimeni. Ei, măcar individul ăsta a rămas cu personajul. Tot e ceva. După mine ce va rămîne? O poveste? Un personaj? Care? Despre cine am scris eu așa de bine încît să rămînă? Am scris eu vreo Madie, vreo Mordelie? Voi scrie? Grea viață!”

> *Obsedatule! Ești un obsedat! M-am săturat de măscările tale! Nu te voi mai citi niciodată! Adio!*

„…Și-un praz verde! Mă doare-n cur! Nici să nu te mai prind că citești vreun cuvînt al meu! Cuvintele mele sînt numai pentru cei care le iubesc. Care *mă* iubesc. Necondiționat. Iubirea nu e pentru că. Iubirea este sau nu este. Nici măcar atîta lucru nu știi? Ce dracu’ ai trăit la viața ta? Ce-ai citit? Nimic nu știi! Nimic, nimic. ’Ți-ai dracu’ de pierde vară-toamnă-iarnă-primăvară!”

> *Bă, nene! De ce nu scrii tu romane, moșule? Că ai vînă. Coaie, ca să zic așa. Tu ești scriitor, băăăă…! Dă-i dracu’ de blogări! Dă-i în mă-sa! Pune mîna și scrie romane! Ia vezi, poți? Încearcă! Sau ai și făcut-o și doar te alinți. Hai, osu’ la treabă! Mîine vreau primele pagini de roman. Michael*

„Futu-i! Să fie chiar el? El? Ăla? Hașul? Chiar ar trebui s-o fac, ce naiba?! Dacă și Hașul spune… Roman… Roman… *Adevărații scriitori*… Pîrtieeee! Vine băiatuuu’!” Ochii îi aleargă bezmetici pe suprafața ecranului și nimic, nimic, nimic. Nimic altceva. Asta-i tot. Să fie trist? Trist pentru puținătatea mesajelor? Să se bucure de ultimul, de importantul…? Teoria cu jumătatea plină sau jumătatea goală a sticlei. Evident că jumătatea plină contează! „Dă-i în mă-sa! Mîine mă apuc de roman.”

Se ridică de la birou, se duce drept în baie, dă drumul la apă. Se dezbracă, se privește în oglindă. Nu mai e tînăr. Ochii îi par obosiți, are o umbră în privire, o umbră a tristeții, tristețea celor văzute pînă în acest moment al vieții lui, un moment de răscruce, un moment al unei decizii importante, care-i va rupe viața în două. Viața de pînă acum, de individ în căutare de mici satisfacții, satisfacții de moment, care să-i dea curajul abordării zilei de mîine, și viața căreia i se va dedica de-acum încolo, o viață dăruită unei cauze, unei *singure* cauze, o viață de scriitor. De *adevărat* scriitor. În barba

crescută peste zi și-au făcut loc tot mai multe fire albe, tîmplele îi înfloresc ca zarzării primăvara, exact!, primăvara, de reținut acest cuvînt, în viața lui urmează primăvara, trezirea. Și buzele lui subțiri, strînse mai tot timpul, se deschid într-un zîmbet.

(„Iar ești supărat! Te știu după gură cînd ești supărat. Nici nu mai ai buze, ai doar o linie" i-a spus cineva, cîndva. Cine? Cînd? Își va aminti de el… de ea? Își va aminti scriind. Moartea scriitorului, repetabila moarte a scriitorului care moare cîte puțin cu fiecare carte pe care o scrie, retrăindu-și viața cu fiecare carte, alegînd din fiecare amintire cîte un fragment pînă ce acestea devin tot mai puține, tot mai puține, pînă nu mai rămîne nimic, nimic, nimic, decît acele pagini care vor circula de la unul la altul, ca orice viață de scriitor, viața de hîrtie a scriitorilor, viața de hîrtie a lor.)

Zîmbește.

De cînd n-a mai zîmbit Lotek așa cum o face acum? Ei, de cînd?! De dimineață, din clipa în care și-a dat seama că femeia Cornelia e dispusă… Mereu are zîmbetul ăsta în astfel de momente. Nu zîmbește că vrea el, nu, nu. Mușchii faciali o iau razna, lor le vine să facă iute două tururi în jurul capului, de bucurie, de bucurie…

„Uite că se poate zîmbi și de altceva" își spune, și intră sub duș. Apa curge moale și mîngîietoare pe el, îl curpinde într-o îmbrățișare caldă (caldă, cum altfel?!), i se bagă peste tot, curioasă, jucăușă, și el se prinde în jocul ei, o lasă, i se oferă chiar. Doar el și apa într-un apartament uitat de pe o stradă uitată dintr-un oraș uitat. Planuri, planuri… Își face planuri. Apa curge pe el și el își face planuri. Cum o să scrie, despre ce o să scrie. Cu graba celui care trebuie să creeze lumea în șapte zile și șase dintre ele s-au dus deja, în lenevie, în visare de lumi imposibile. Planuri, planuri, planuri. „La naiba! Să ne despărțim de trecut rîzînd." Nu mai știe ce idiot o fi spus asta. „Să petrecem, să dăm un chef de adio! La *Josephine*, așadar, la *Josephine*!"

Se bărbierește, se parfumează, se îmbracă lejer, dar nu neglijent, blugi, cămașă, pulover. Caută din priviri posterul cu William Gibson, îi face cu ochiul și iese. Dincolo de ușa asta… Ei! Dincolo de ușa asta e viața. Viața care, pentru el, William Lotek Sendai-Seven, pare că de-abia începe.

Și ce bine e să începi viața cînd știi ce ai de făcut! E ca o zi de luni, cînd ai un serviciu care îți place.

Cum să începi o viață nouă, noaptea? Cum s-o începi cu un chef de adio?

Lotek pășește în noapte, iar pașii lui răsună pe macadamul străzii marcînd secundele care au mai rămas din viața lui de blogăr, prefigurînd călcătura lui de scriitor de romane. Calcă altfel scriitorii? Au un fel anume de a merge? Se vede că sînt scriitori din felul în care se mișcă?

Noaptea a coborît de pe Muntele, s-a insinuat pe străzile centrului vechi, doar felinarele din fața porților fac din strada Castelului o felie de civilizație, o interfață între oamenii vii și ființele lor virtuale care bat drumurile Rețelei. Oricare ar fi rețeaua aia.

Gîndurile, cheful, buna dispoziție îi sînt alungate de motorul unei mașini care se apropie. Iat-o. Iese dintr-o stradă laterală, împingînd întunericul cu lumina farurilor. Urmează același traseu pe care și l-a propus și el. Nu știe cum, lui Lotek îi trece prin cap că bărbatul din mașină (sigur că e bărbat!) merge tot la *Josephine*. Că bărbatul din mașină îi va schimba viața. Că merge la *Josephine* ca să-l aștepte pe el, pe Lotek. Să-i schimbe viața.

„Uite cum se leagă totul.”

Și buna dispoziție îi revine. Și cheful. Și gîndurile.

Noaptea, *Josephine* e alta. Cîrciuma care în timpul zilei își primește mușteriii pe terasă se închide noaptea îndărătul geamurilor fumurii, atrăgîndu-și clienții cu o muzică modernă, ritmată, dar și cu inserții retro.

Ca acum, de pildă.

„Să mă puie-n copîrșeu

La un loc cu Dumnezeu”

cîntă Grigore Leșe, ciudată opțiune pentru o cîrciumă, fie ea și a lui Armand Chirculescu.

William Lotek Sendai-Seven caută din ochi o masă liberă, un loc, o juma’ de scaun, o farfurioară pe care să-și pună paharul, măcar atît.

O chelneriță se apropie de el

„o chelneriță? Cînd naiba a mai adus-o și pe-asta? Da’ bună fătuca… Bună rău!”

și îi spune:

— Domnul de colo – îi face semn cu bărbia, cu ochii, cu șuvițele blonde ale părului, cu parfumul ușor amărui, cu sînii, cu șoldurile, cu buricul, cu lichidul din paharele de pe tavă, spre masa din colțul opus barului, dintr-un separeu vizibil prin ușa deschisă – vă invită la masa lui.

Muzica ritmată, puternică, îl acoperă pe Grigore Leșe, invadează salonul, îl smulge de lîngă Silvia (Lotek apucă să-i vadă ecusonul care-i acoperă sînul stîng, sînul stîng, dacă n-ar fi acolo cine dracu’ ar mai citi și

ecusoanele astea?!) și îl poartă spre masa la care stă, sorbind dintr-un pahar cu Martini, un tip subțire, cu părul strîns în creștetul capului ca-n filmele alea vechi cu samurai, îmbrăcat într-un costum negru dintr-un material ușor, cămașă gri, cravată uni între gri și negru, Armani, Valentino, chestii de-astea care nu-s pentru oricine deși (zîmbește!) „scriitorii mai poartă și ei astfel de haine cînd iau premiul Nobel sau vreun Oscar pentru scenariu".

— Bună seara, luați loc.

Lotek revine pe pămînt, pe străzile din Inand, în *Josephine*, ah, *Josephine*…

— Ne cunoaștem? încearcă el să afle un nume, măcar atît, pentru că e sigur că nu l-a mai văzut în viața lui pe individ (sigur? sigur-sigur?), deși ceva îi spune că e cel din mașina care „împingea întunericul cu lumina farurilor – mișto chestie, s-o țin minte", ba mai mult, părul strîns în coadă, ridicat în vîrful capului, parcă-i amintește de ceva, de cineva, un profil, o umbră…

— Nu, nu ne cunoaștem. Aș spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viața.

— Ce, mă?!

Năvala muzicii, percuție, ritm, adrenalină.

Lotek sare doi pași înapoi sau, cel puțin, asta i-a fost intenția, dar simte mîna celuilalt prinzînd-o pe a lui și țintuindu-l de masă.

— Ce, mă?! repetă Lotek, dar mai slab, mult mai slab decît prima dată…

Doar muzica e aceeași. Percuție, ritm, adrenalină.

— Luați loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?

— O votcă.

— Da, sigur, evident. O votcă, drăguță!

Bărbatul se întoarce spre Lotek.

— N-o să vă spun toată istoria…

Privirea lui Lotek îl convinge că încă nu-i momentul vorbelor, apare și chelnerița, nu apucă să pună paharul pe masă, parcă îi aruncă băutura direct în gît. Senzații: pielea catifelată a Silviei, arsură pe gît, explozie în stomac. Și muzica: bum, bum, bum!

— Nu știu de ce trebuie să vă omor, nu știu ce-ați făcut, pe cine-ați supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează.

Gesturi, grimase, sunete.

— Dar am să vă omor.

Tentative de gesturi, grimase, sunete.

— O facem acum sau vreți să mai întîrziați? Poate vreți să v-o trageți cu Silvia, așa mi s-a părut… Se poate, nici o problemă, se poate aranja dacă…

„Da, mă, vreau să mi-o trag cu chelnerița. Dacă e să mor, măcar să mor futut.” Nici o vorbă despre episodul de dimineață.

Ochii îi aleargă încoace și-ncolo, se izbesc de pereții salonului, îi trag palme „samuraiului”, o ling pe față pe Silvia, „la urma urmei de ce nu? de ce să nu mi-o trag cu asta? urechile mici, gîtul subțire, despicătura dintre sîni, curul, curul, curul – băi, ce cur are, băi, ce cur!”

— Mi-aș trage-o, șefule. Mi-aș trage-o, zău. Măcar să mor futut de mi-o fi să mor…

Iarăși nici o vorbă despre.

Individul cască ochii cît pepenii, n-a văzut, n-a auzit în viața lui așa ceva, „ciudați mai sînt ăștia, cu atitudinea lor în fața morții, ce naiba îi învață la școală, ce prostii li se bagă în cap de mici, și de-o fi să mor, și de-o fi să mor, auzi tîmpenie!” Nu zice nimic, se ridică de la masă și, în trecere, îi aruncă o privire cît treizeci de arginți Silviei, care rămîne. „Treizeci?! M-am scos!” Închide ușa. Își scoate șorțul. Fusta. Chiloții.

Sau, cel puțin, așa i se pare lui Lotek, sigur că gagica a făcut toate astea din moment ce lui îi sar nasturii de la pantaloni și cureaua și pantalonii cît colo și, cu un penis enorm, țîșnește ca o suliță, ca un obuz, ca un berbec, fix în… fix în…

Silvia se apropie de Lotek, îl atinge pe umăr

(nasturii, cureaua, pantalonii, iar și iar, poate de data asta chiar o fi adevărat și nu numai în imaginația lui)

își plimbă parfumul pe sub nasul lui, își desface părul care i se revarsă peste umeri, peste coate, peste șolduri, acoperind podeaua, învăluindu-l, luîndu-l prizonier, și el prinde din zbor agrafa, se aruncă pe Silvia, amintindu-și de diminețile lui de surfer pe oceanul de la marginea orașului

Stop. Orașul e Inand. Care ocean?

Silvia e în fața lui, cu părul strîns într-o agrafă pe care o desface încet, încet, încet, ca și cînd ar mai avea vreo două vieți la dispoziție, „fuck!” (respect!) „ea poate-o fi avînd, dar eu? Eu cît mai am? Cît de-un futai. Că asta-i viața: un futai”.

…Cui i se scoală cînd știe că la ușă așteaptă un samurai gata să-i ia viața? Lui Lotek, nu. Cînd Samuraiul intră în separeu, îi găsește întinși peste masă, Silvia goală, așteptînd, așteptînd, așteptînd, iar Lotek… Ei bine, Lotek stă și

se uită la instrumentul conducător cum atîrnă falnic arătîndu-i verticala locului. Ochii lui sînt mai verzi ca niciodată. Doar lacrimile îi fac atît de verzi, și el știe asta, acum o știe și Samuraiul.

— Să-ți fie de bine. Gata, avem treabă.

Lotek tresare. I se pare lui, sau pe sub haina celuilalt tocmai a sclipit tăișul unei săbii? Cade în genunchi – nu, n-ar trebui să fie așa, ar trebui să se așeze pe un scaun, să scoată din buzunar un fluier, un caval, un clarinet, să cînte, să doinească… Dar de la ce ar trebui să facem pînă la ceea ce chiar facem, întotdeauna e o cale lungă, mult prea lungă. Îngenunchează privindu-l în ochi pe Samurai. Știind. Amintindu-și. *Floare de Cais*, *Zborul Libelulei*, *Girafa în flăcări*. Samuariul scoate sabia, întreagă, cu teacă cu tot. Tăișul iese parcă singur, împingîndu-i mîna dreaptă în lături. Rămîne pentru o clipă cu teaca în mîna stîngă, cu sabia în dreapta. Lotek e trist, resemnat. Dacă n-ar fi așa, ar rîde. Cum să nu rîzi, văzîndu-l pe Samurai cum ridică un picior în aer, cum țopăie doi-trei pași, cum să nu rîzi? Doar dacă n-ai altă treabă…

Și asta fost tot, din punctul de vedere al lui William Lotek Sendai-Seven.

— Hai, că m-ai dat pe spate, zice Silvia.

Samuraiul se uită la ea, neînțelegînd exact ce vrea să spună,

— Ce vrei să spui?

neînțelegînd partea aia cu datul pe spate, convins fiind că n-a avut nici un merit în toată treaba asta, meritele fiind, în întregime, ale lui Lotek, el găsind-o deja… așa… cum zicea ea… pe spate. Apoi își dă seama că ce e scris să se întîmple se întîmplă, ca de obicei uciderea cuiva îi provoacă o erecție dureroasă de care nu poate scăpa decît într-un singur fel. Și, cum Silvia încă este întinsă pe masă, goală, așteptînd, îi face felul.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo!

— Ce? Ah, da…

Se ridică (sau coboară), caută din ochi capul lui Lotek, îl găsește sub masă, unde se rostogolise, cu ochii larg deschiși într-o ultimă atitudine de voyeur (respect!), îl apucă de păr, îl trîntește în geantă, se simte privit, drace! capul din geantă chiar îl privește!, închide geanta, iese pe ușa separeului, străbate salonul, iese pe ușa localului, intră în mașină, aprinde farurile, pornește, împinge din nou întunericul, unde?, în mai întuneric, în și mai întuneric…

Și noaptea se lasă grea, ca o cortină, peste Inand, peste viața lui William Lotek Sendai-Seven, peste povestea noastră.

GLITCHERINE

Stăteam la *Josephine*, la masa mea favorită, bîndu-mi berea cu înghițituri rare, dîndu-i timp să-mi curgă pe gîtlej, gros, fără grabă și cu gust amar, ca viața mea de pînă atunci. Urmăream cu privirea o muscă mare, albastră, care părea a-și fi propus să nu lase neatinsă nici o halbă de bere din încăperea aia.

Atunci am văzut-o.

De-abia intrase pe ușă și rămăsese acolo, luîndu-i pe mușteriii acelei ore de amiază la verificat de parcă ar fi fost dosare răsturnate pe biroul unui funcționar care se zbate între lenea de toată ziua și zelul celui care se știe favoritul șefilor.

Față. Sîni. Coapse. În acel moment invidiam musca, voiam să fiu eu o muscă, să-i dau ocol, s-o văd și din spate, că avea dreptate Bug atunci cînd zicea „Adevărata față a femeii este curul". Dar nu eram o muscă, nu eram decît un om, un bărbat, așa că stăteam la masa mea și-mi încercam puterile de telepat „aici, fata, aici". Și sigur că există un dumnezeu al golanilor, un dumnezeu al bețivilor, așa cum există și un dumnezeu al celor din categoria detectiv-particular-ieșit-la-agățat.

Cînd a dat cu ochii de mine mi-a părut că-mi ia la numărat nasturii de la costum, de la cămașă și, poate, dacă n-ar fi fost masa între noi, ar fi ajuns și la șlițul pantalonilor… Zbîrci! Acolo am fermoar. Dar mai ai mînecile cămășii, puiule – îmi venea să-i zic, mîndru de cămașa mea Valentino pe care o îmbrac de fiecare dată cînd ies la agățat.

Știu că unii dintre voi o să spună „nuuu te cred, ăi, la agățat la amiază?", dar le-aș spune ălora: și cînd să ieși la agățat fără să pară că ai lipit pe frunte „voulez-vous coucher avec moi?", că seara e clar. Toată lumea care umblă îmbrăcată în pantaloni face asta. Pe cînd la prînz, în pauza de masă… Te dai ocupat, te dai bengos, om de afaceri, patron, director – șef adică. Și intri în conversație așa, să ceri oțetul, să-ți alunece mîncarea pe gît…

Mai ai mînecile cămășii, puiule – îmi venea să-i zic, dar mi-am înghițit cuvintele cînd am văzut că se apropie, se așază înaintea mea, își scoate o țigară din poșeta Prada (Prada pe dracu'! Chinezii să trăiască!), și-o

înșurubează într-un port-țigaret lung cît furtunul de la perfuzia bunicului… Unde-o fi încăput în poșetuța aia? Dar degeaba încercăm noi, bărbații, să înțelegem cum reușesc femeile să pună într-o poșetă ceea ce noi, pe viața mea!, n-am reuși să înghesuim nici măcar într-un geamantan, degeaba, trebuie practică pentru asta, generație după generație, trebuie s-o ai în gene, în gena aia cum-să-îndeși-Titanicul-într-o-poșetă.

— Se poate?

Mamă, ce voce avea! Mamă, ce… Eram excitat, super-interesat, super-incitat, super-nedumerit de ce căuta ființa aceea angelică la masa mea, super-disponibil, super-ofertă, 2 în 1.

— Se poate, puiule, cum să nu se poată.? Dar, dacă nu ți-e cu supărare… Ce?

— Ești Homer Goian, nu?

A rîs? A rîs! Pe bune că a rîs. Dacă nu cu gura, atunci cu ochii, cu umerii, cu sînii, cu mîinile… Toată lumea rîde de numele meu, toată lumea. Noroc că-s bun în ceea ce fac și lumea alege să vină la mine pentru ceea ce sînt și pentru ceea ce pot, nu pentru cum mă cheamă. Dintre toți clienții pe care i-am avut pînă acum, nici unul – dar absolut nici unul – nu m-a căutat după ce mi-a găsit numele în cartea de telefon.

Mă scuzați. Am uitat să mă prezint: sînt Homer Goian, detectiv particular. Și-s bun al dracului!

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă? Domnișoară?

Ei, domnișoară… Am zis și eu așa, la oha. Femeile sînt înnebunite după chestia asta.

Iar eu sînt înnebunit după femei.

— Doamnă, a zis ea, dar am reținut cu mare plăcere ușoara fluturare a pleoapelor și felul în care sîngele ei, înfierbîntat brusc, i-a colorat obrajii. Sunt Adela Muntean. Fără „u” la urmă, doar Muntean.

— Încîntat de cunoștință, doamnă Muntean fără „u”, i-am dat eu o replică ciupită din filme, dar care prindea întotdeauna. Așa. Și?

— Și soțul meu tocmai a fost omorît. Și ancheta poliției merge încet de tot…

— Ca ochiul mortului..

Aici urma să fie trei puncte, dar al treilea mi-a înghețat pe buze. Cred că ar putea ucide cu privirea individa asta! Ha! Și tocmai i-a murit bărbatul… Măi, măi. Lista suspecților tocmai făcuse rost de primul nune. Dar e

binecunoscut faptul că – e-n manual, ce naiba! – primul suspect e cel care declară crima.

— Mă scuzați, n-am vrut să sune așa, zic, am zis, am reușit să zic, după ce am înghițit punctul ăla transformat într-un cub de gheață.

— …de-abia se tîrăște. Și eu vreau să aflu cine și, mai ales, de ce l-a omorît.

— Și?

Simțeam că mai era ceva, mult mai important poate decît toate astea la un loc. Și… aveam dreptate. Aș paria totul pe senzațiile mele: casa – închiriată, mașina – la reparat, și chiar… calculatorul… dacă s-ar găsi cineva atît de nepriceput încît să-l primească.

— … și vreau să plec din oraș. Îmi făcusem planuri, și-acum asta… Nu pot pleca înainte de a desluși chestiunea, înțelegeți?

— Spune-mi Homer, Adela.

— Înțelegi?

Punct ochit – punct lovit. Mamă, ce mă pricep la femei!

— Păi, o să te cam coste…

— N-are importanță. Am bani.

Curios că primul gînd care mi-a venit în minte a fost *deci Prada e chiar Prada*… Abia apoi am gîndit *Doamne, slavă Ție, Doamne, în nemărginirea milei Tale, că Ți-ai plecat ochii din nou asupra nevrednicului de mine*…

Am stat vreo două ore de vorbă cu Adela Muntean. I-am cerut să-mi povestească despre viața ei, despre căsnicia ei, despre soț. Am aflat că-l chema Valeriu, cu „u” la coadă, invers decît numele de familie. Probabil că-i plăcea și ei numele, pentru că nu-i spunea nici Val, nici Vali, ci așa cum era, Valeriu. Am întrebat-o despre prietenii de familie, despre dușmani, hobby-uri, amante. Mi-am notat totul: generalități, amănunte.

— Domnule Goian!

— Homer, te rog. Trebuia să te întreb, Adela. Multe dintre crimele din ultima vreme sînt legate de adulter. Habar n-ai de ce e în stare o femeie, mai ales din postura de amantă!

— Asta s-o crezi tu!

Ce-a fost asta? Pas parol? Trei fără atu?

— OK. Valeriu avea o slăbiciune pentru mediul artistic. N-aș putea spune că avea o amantă. Știi, soțiile își dau seama de lucrurile astea. Dar avea… aventuri. Îl atrăgeau femeile-artiste. Se considera el însuși un fel de artist – scria romane, dragă Homer, romane! Cine dracu’ mai citește azi romane?!

Se credea artist… Și îl fascinau femeile sensibile, creatoare. Își petrecea o grămadă de vreme prin cluburi, era fan înrăit al Canalului Glitch 24. Doar de canalul meu îi pierise pofta.

Goiane, las-o! A sunat cum a sunat, dar poate nu asta a vrut să zică. Ține-ți pantalonii pe tine și rezolvă-i cazul. Dup-aia n-ai decît s-o rezolvi și pe ea. Dar acum las-o!

* * *

Am început să bat cluburile. Știu că 90% dintre detectivii pe care-i cunosc ar fi început cu biroul lui Valeriu Muntean, cu afacerile lui, cu partenerii și concurenții, știu. Și mai știu și că nici unul dintre ei nu rezolvă cazurile mai repede decît mine. Aici era vorba despre femei iar instinctul nu m-a înșelat niciodată. Femeile-amante sînt în stare de orice pentru a pune mîna definitiv pe amanții lor. Ăsta era firul pe care trebuia să-l urmez.

Lumea cluburilor din Inand e o lume pestriță, veselă, mai puțin cazurile de sevraj, că avem parte și de-așa ceva. Cei care nu mai au bani pentru a-și plăti biletele de intrare, cei care nu mai sînt primiți nici măcar la sesiunile din spatele blocurilor, ăia fac urît de tot. Într-un fel, tot răul e spre bine, pentru că dintre ei se recrutează viitoarele staruri. Neputînd participa la spectacolele altora, sfîrșesc prin a-și crea propriile lor spectacole. Recuperează și recondiționează aparatura aruncată prin tomberoane, apoi se leagă în rețea te miri cum, vînzîndu-și mamele, frații și surorile, punîndu-și propriul trup la dispoziția oricui le dă puțină atenție. Așa ajung să-și facă colecții de glitchuri și apar de niciunde în adunările underground de prin beciuri, magazii și garaje, crescîndu-și armate de fani care le cer produsele pe toate canalele oficiale, inclusiv pe Glitch 24. După care urmează debutul într-un club.

Am umblat din club în club, căutînd ceva care să aibă vreo legătură, oricît de mică, cu Valeriu Muntean, cu uciderea lui. Nu știam ce, n-aveam nici o idee. Dar cu cît rezolvam mai repede cazul, cu atît m-aș fi putut ocupa mai repede de frumoasa văduvă care nici ea n-ar fi zis nu, de colosalul ei cur – ultima imagine pe care am văzut-o mult timp după ce Adela părăsise *Josephine*, în după-amiaza aceea în care am cunoscut-o – bîntuindu-mă în multe dintre nopțile mele singuratice care au urmat. Habar n-au ce pierd regii ăia care nu permit supușilor să le întoarcă spatele cînd se retrag din sala tronului. Habar n-au cum poate sta un taior Chanel pe curul Adelei Muntean.

Am văzut cîteva trupe, am văzut-o pe Fumiko alături de trupa ei, Hokusai Overdrive, prezentînd *Plouă pe Shinobiaki*, apoi l-am văzut pe GJ Scorillo, ratatul local, zis și Călărețul de Glitchuri, dar cam gloabe glitchurile lui… Am fost martorul lansării hitului care avea să fie opt zile la rînd numărul unu în toate topurile, inclusiv în cel al canalului Glitch 24 care sponsoriza International Glitch Awards. L-am văzut pe ManchoMan, cel adus pe brațe din underground, prezentînd într-o nouă viziune *Romeo și Julieta cu inserții din Așteptîndu-l pe Godot*. Încă din seara aceea a devenit idolul intelectualității subțiri trecute brusc într-o fază revoluționară, stîngistă, atît de „la modă" încît pînă și academicienii se autoproclamau ca făcînd parte din noul underground, undergroundul celor cu diplome și doctorate, al celor care rămîneau plîngînd pe trotuare cînd poliția făcea cîte o razie și îi aresta pe toți ceilalți, mai puțin pe ei. Dar acea seară avea să aibă o mare importanță și pentru mine, pentru ancheta mea, pentru tot ce a urmat.

Nu trecuse foarte mult din spectacol cînd s-a ajuns la replica aia cu „Mă descalț. Ție nu ți s-a întîmplat niciodată?". ManchoMan a băgat-o pe ecou, fiind repetată încă o dată și încă o dată. Pînă să ne dumirim ce-i cu ecoul ăla, de ce persistă replica în aer, am simțit un miros puternic, un miros care-ți întorcea mațele pe dos. Era un miros de picioare nespălate care venea de peste tot, se insinua printre spectatori, se lipea de hainele noastre – acum nu mă mai mir de ce am văzut pe tabloul sponsorilor logoul *Curat&Uscat* al celei mai mari curățătorii din oraș.

— Ce efect! Ce glitch! Habar n-aveam că sînt și glitchuri olfactive! Măiculiță, aș omorî pentru așa ceva!

M-am întors intrigat, vocea venea de undeva din spate, multe rînduri în spate, iar eu eram doar surprins, în clipa aceea nu-mi trecea prin cap că lucrurile încep să se lege… O fătucă înaltă, bine desenată, cam mănguță pentru gusturile mele, nu mă topeam după fetițele cu ochii mari, japonezele alea cu ochii drepți (operați, aflasem asta de la un amic, doctor de mecle). Mi-a atras atenția părul ei cu șuvițe în toate culorile, Rainbow, futu-i!, e lesby gagica! și mi s-au pleoștit toate alea, inclusiv interesul, așa că am revenit la Shakespeare & Beckett ca la o mînăstire din care, rătăcit pentru o clipă de la calea cea dreaptă, dădusem fuga în primul bordel. Și totuși vorbele mănguței lesby s-au învîrtit în jurul meu ca un cărăbuș legat cu ață de-o aripă și de capătul unui creion, chestia aia pe care-o făceam cînd eram copii. „Aș omorî pentru asta"… „aș omorî"… Ce poate lega o crimă de glitchuri? Mai că uitasem că de fapt pentru asta eram acolo, pentru a afla ce

legătură poate fi între aceste spectacole și crimă. În speță, crima căreia îi căzuse victimă Valeriu Muntean, soțul Adelei Muntean, fără „u”, dar cu un cur colosal. Cu gîndurile astea alergînd prin capul meu ca niște motocicliști pe zidul morții, atenți să nu se izbească unii de alții, am trecut ușor peste finalul poveștii, peste moartea celor doi tineri din Verona, destul de bine realizată, cu ultima suflare băgată din nou pe ecou pentru a crește tensiunea dramatică, stîrnind murmure, exclamații, aplauze.

— Să-ți fut cîinii, manchomane! Number one across the NETion!

Tot de undeva din spatele meu venea și asta, tot de la mănguța cu părul curcubeu. Ciudată creatură…

* * *

După spectacol am ieșit din club, abandonîndu-mă străzii și bucuriilor ei. Îmi place moda acestui an, îmi plac aluziile culturale promovate de vestimentația de grup. Îmi plac ornamentele individuale, machiajul de umeri, coate, burice, gîturi, genunchi și rombilice. Pînă și operațiile alea pe care puțini și le permit, buzele de iepure, gurile de lup și vocile celebre atinse de laringită hiperplazică, pînă și ele au farmecul lor. Toate astea fac din străzi și din saloane galerii de artă.

Mi se învîrteau ochii în cap ca roata norocului și în orice direcție mă uitam, senzația pe care o aveam era aceeași: mă strîngeau pantalonii. Și cum să nu mă simt așa cînd vedeam chinezoaicele de paișpe ani, *Lan de floarea soarelui* unduind în calea mea, cu vocile lor subțiri cotropindu-mă ca un stol de vrăbii (stol de vrăbii?), luîndu-mă pe sus și ducîndu-mă spre poligonul în care se trăgea la țintă cu nasturii de la pantaloni? Cum să nu tresar cînd auzeam la ureche, șoptit, inconfundabila voce cîntîndu-mi „*Happy birthday, mister president*”, cum, cînd îmi venea să mă înalț la cinci metri deasupra străzii și să strig, cu brațele în lături, parcă plutind, parcă zburînd: *sînt președintele detectivilor!*, cum?

Poate de acolo, de sus, am zărit prin mulțime coama multicoloră a fetei manga, lesbiana care striga în spatele meu la spectacol. O cască-orhidee îi îmbrăca urechea, schimbîndu-și culoarea de fiecare dată cînd trecea de pe un canal pe altul. Și asta se întîmpla des al naibii. Părea că nu asculta ceva anume, mai degrabă căuta ceva, dar ce?, că prea erau aiurea canalele alea. Bloguri, glitchuri, romane, cîntece clasice și moderne, filme, sport, știri, canale porno. Ochelarii albaștri captau imaginile, casca îi aducea în ureche sunetul. Din cînd în cînd o vedeam manevrînd stickul, semn că înregistra. Ce făcea gagica? M-am ținut după ea o bună bucată de vreme și asta era tot

ce făcea, sărea de la un canal la altul, înregistra. Era o vînătoreasă freelancer? Era dintre cei care-și aruncau stickurile pe scenă în timpul spectacolelor sperînd ca artistul să le folosească? Ciudată creatură…

La un moment dat, s-a oprit în fața unui afiș. Un afiș din care-i zîmbea, în mărime naturală… ea. Glitcherine. Nu era o vînătoare, era chiar artista. Auzisem de Glitcherine, printre cei cu care m-am înghesuit prin cluburi se pomenea destul de des numele ei. Se vorbea în general de bine, se vorbea mai ales despre noutățile pe care le aducea la fiecare spectacol, surprinzîndu-și mereu auditoriul. Așadar mănguța mea e artistă! Să-mi bag… Și în clipa aia am văzut ce scria pe afiș. Urma să aibă spectacol a doua zi. „Aș omorî pentru asta…" „aș omorî pentru asta…" Nu-mi ieșea din minte că am auzit-o spunînd așa ceva. Știam că tot omul a spus măcar o dată în viața lui lucruri de genul ăsta… Dar nu la un spectacol Glich, nu cînd anchetam o crimă, nu lîngă mine! Spectacolul lui Glitcherine… Ăsta urma să fie pasul următor.

Am lăsat-o pe Glitcherine în stradă și m-am întors acasă pentru încă una dintre nopțile mele singuratice. N-am mai invocat-o pe Adela cu bagajul ei eliberator, am făcut o tură pe canalul de bloguri, am căutat înregistrări cu Glitcherine și, după vreo două ore, plictisit, dezamăgit, derutat, m-am decuplat de la toate și m-am culcat.

M-am visat într-o casă de hîrtie, privind cîteva mănguțe cu ochii drepți dormind… Erau îmbrăcate în voaluri care mai mult le dezgoleau, dormeau senine, un pic drogate, habar n-aveau de prezența mea acolo sau, dacă aveau, nu le păsa, mă acceptaseră. Ce perversiune mai e și asta?!

* * *

A doua zi, la amiază, aveam întîlnire cu Adela Muntean. Tot la *Josephine*. Îmi lingeam berea cu gîndul la spectacolul Glitcherinei pe care aveam să-l văd peste cîteva ceasuri, eram tot numai fermoare, renunțasem la cămașa Valentino în favoarea unui tricou mulat, cu mînecă lungă, pe care scria *Eu sînt. Eu*, nu aveam nici un nasture pe mine, învățasem că pentru un anume gen de bărbați nasturii sînt o catastrofă, a avea nasturi e ca și cum ar umbla în pielea goală. Îmi așteptam clienta și, cînd ceasul ăla mare, cu limbile mișcîndu-se invers, bătu ora patru, am văzut-o. Un alt taior Chanel, cu aceeași croială, dar de altă culoare. M-a găsit, s-a apropiat, s-a așezat.

— Cum merge?

Cum merge? Nici bonjur, nici futu-te-n cur. Cum merge? Ca dracu', n-am aflat nimic.

— Bine. Merge bine. Am cîteva fire, mi-a ajutat informația despre mediul artistic. Am fost prin cluburi, am văzut spectacole, oameni, în seara asta merg din nou, vreau s-o văd pe una, Glitcherine.

— Să-ți fut cîinii!

Tourette! Să dea dracu' dacă… Am mai văzut eu de-astea, am mai… N-am văzut însă gaura din halbă, gaura prin care berea îmi curgea în față, pe masă, bine că nu mi-a curs pe tricou! Simțeam cum îmi crește capul, cum mi se lărgesc orbitele, gura, nările, ce-a zis? CE-A ZIS??

— …

Eu n-am zis nimic. Dar poate că ochii, poate că mîinile, umerii mei să-i fi comunicat ceva.

— Oh, mă scuzați…, se împletici ea, se bîlbîi, se încurcă, se embarasă pe ea.

— Cum? Cum ați spus?

Adela, bărbate, Adela o cheamă…

— Mi-am cerut scuze, gata, am zis-o, mi-a scăpat.

— Nu, nu. Ce-ai zis, CE CUVINTE ai zis?

— Să-ți fut cîinii. E o expresie pe care o folosea soțul meu cînd era nervos, cînd era… cînd avea o emoție foarte puternică.

Aha. Nu i-am zis că încă îmi sunau în cap cuvintele astea, nu i-am zis în ce context le auzisem, nu i-am zis nimic. M-am gîndit doar că trebuie să merg s-o aud pe Glitcherine, să văd, să aflu…

— Da, sigur, e bună, bună informația, cine știe cînd o ajuta la ceva. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să… Auzi? Dar de ce-ai avut reacția asta cînd am pomenit de Glitcherine?

— Cred că Valeriu făcuse o pasiune pentru individa asta în ultima vreme. Nu vreau să spun că și-o trăgeau, nu. Adică nu știu. Dar avea o grămadă de înregistrări cu ea. Cu spectacolele ei, adică. Nu știu dacă are vreo semnificație. Poate că îi plăcea doar așa, ca artistă, nu-mi dau seama. Să nu fiu paranoică…

Ba să fii, dragă, să fii. Paranoia ne ferește de rele.

— Nu-ți face griji, nu cred că… O să mă duc la spectacol și-o să văd.

— Ia-mă și pe mine. Vreau s-o văd. Vreau să știu. Ți-am zis că soțiile simt.

Nu. N-o lua, Goiane, te duci acolo să lucrezi, n-o lua!

— Bine, hai. Dar cred că ar fi bine să te schimbi mai întîi. Chanel nu e tocmai casa potrivită pentru cluburile alea.

— Cred că am ceva potrivit, dar trebuie să trecem pe la mine să mă schimb. Vii, da?

— OK, cum zici tu.

Nu știam în ce mă bag. Deși știu unde se poate ajunge cînd îi spui unei femei „cum vrei tu”, am pățit-o de nenumărate ori, mi-am jurat să nu mai spun vorbele astea, dar mereu ajung să le spun. Slăbiciune, numele tău e Homer Goian.

* * *

Am trecut pe la ea, pe-acasă. Trecut… vorba vine. M-a băgat în dressing room și-a început să scoată de pe umerașe haine, boarfe, trențe, bulendre, cîrpe, țoale, straie… haine. Dolce & Gabanna, Alexander McQueen, Ōto Shimizu, ăla de l-a cumpărat cu totul pe Issey Miake, cu tot cu parfumuri, lenjerie și linia de piercinguri, Ramon Alvarez, pînă și Viviane Westwood, străbunica hippie, era reprezentată în dressingul ei. Am ales o chestie androgină de-a lui Alvarez, o poșetă Prada (la insistența ei) din seria pentru transsexuali (la sugestia mea) și pantofi Fiorangelo, uite-așa, de-al dracului n-am vrut Manolo Blahnik, că prea avea mulți. Stăteam prostit pe superba Dominic Gerard Regency Chaise Lounge Recamier Sofa adusă din Belgia, de la sursă, întrebîndu-mă cît o să dureze machiajul, cînd am văzut-o că aruncă totul de pe ea, dar totul, pînă și peruca pubiană (Alfonso Sastre, normal, nici măcar asta nu putea costa mai puțin decît venitul meu obișnuit într-o lună!) și se oprește în fața mea.

— Ia zi, cum mă machiez, că nu pot merge la salon fără programare. Ai vreo idee? Ochii, gura, urechile, umerii, buricul, rombilicul… Acum să te văd dacă le ai sau doar mimezi.

— Să vedem… Ochii *Naoko*, zîmbetul *Floare de cais*, pe umeri și pe genunchi pune-ți zodia și ascendentul, buricul *În flăcări*, iar rombilicul…

— Ei? Rombilicul cum?

S-a întors cu spatele să i-l văd, să-i studiez gropițele, rombul, doamne, de cînd n-am mai văzut un romb adevărat, tot de triunghiuri am avut parte în ultima vreme! Romb adevărat! Cum să machiezi așa ceva?

— Rombilicul îl lași așa. Ăsta merită văzut.

S-a întors zîmbind, știa, știa, special o făcuse, ca să văd, să mă dea gata, să mă înfunde, să mă distrugă, să uit de mine și de lume și de meserie și de bani…

— OK, știu cum mă machiez, mi-a întrerupt ea delirul, am vrut doar să văd ce-i de capul tău. E bine, ai trecut clasa, chiar știi despre ce vorbești.

S-a apropiat de mine, învăluindu-mă în parfumul ei Kenzo Singularity, îmbrăcîndu-mă în mătasea pielii, cînd eu de-abia rezistam să nu-mi arunc hainele de pe mine și poate că într-o lume paralelă aș fi fost deja călare pe ea, și-a trecut palma peste obrazul meu, mi-a sărutat mărul lui Adam, că pînă acolo ajungea, apoi s-a întors și mi-a zis:

— Toate la vremea lor.

Buf! De ce nu s-a terminat, doamne, lumea în clipa aia, de ce lumina a rămas lumină și aerul respirabil, de ce n-a dat asteroidul peste noi sau inundațiile ori înghețul? De ce, de ce, de ce?

Toate astea între două cuvinte ale ei. Lumea trăiește între două cuvinte ale ei. Lumea poate să și moară între două cuvinte ale ei. Numai cuvintele ei rămîn. Lor. Mă.

— Mă duc în cabina de machiaj, nu durează mult. Pune-ți ceva de băut și relaxează-te, te simt cam încordat.

Încordat?! Poate pe cale de a exploda, cucoană! Cabină de machiaj… Evident că avea și de-asta! Îți alegi modelele pentru fiecare părticică a corpului, te bagi în cabină și nanoboții lucrează… Își bătea joc de mine, clar. Dacă ar mai fi putut crește ceva în mine, gîndul răzbunării ar fi fost acela.

M-am dus în living, mi-am turnat ca ghiolbanul un pahar plin de Chivas Regal de 18 ani, cu etichetă albastră – ce mă-sa, doar nu beau în fiecare zi așa ceva! – și m-am așezat într-un fotoliu. Cerul gurii mi-era vrăjit, simțeam un așternut din catifea de ciocolată amăruie prin care respirau note florale… Am stat o vreme așa, cu ochii închiși, cu toate simțurile concentrate în cerul gurii. Apoi am plutit pe canalele rețelei. Pe canalul de știri era anunțat concertul lui Glitcherine. Pe Glitch 24 – Glitcherine. Cele mai recente patru prospături de pe canalul de bloguri vorbeau despre Glitcherine. *Glitcherine über alles*!

Nu știu dacă am ațipit cu paharul în mînă și cu Glitcherine în urechi. Știu doar că am tresărit cînd am auzit-o pe Adela întrebîndu-mă:

— Îți place?

— Glitcherine? Da, chiar îmi place, are chestii mișto.

Apoi m-am întors spre ușă și parcă suflul unei explozii m-a aruncat pe pervazul ferestrei (noroc că era închisă), mi-a smuls meșa, mi-a aruncat cît colo placa dentară, mi-a făcut hainele franjuri, mai ceva decît ultimele creații Nando Moore. Eram un bărbat umilit, panicat, îngrozit. În pragul

ușii, privindu-mă fix în plămîni cu ochii ei de japoneză, dar drepți, era… Glitcherine. Blondă, dar în rest era ea. Glitcherine.

— Fuck! Fuck, fuckuletz, fuckushor! Tu cine mai ești?

— Ha, ha, ha! rîse Adela, ea era. Adela. Ea era. Era ea.

Cabina de machiaj…. Dar chiar așa?

— M-am gîndit că n-ar fi rău s-o fac pe fana… Cosplay! Îm? Ce zici?

— E… e… e bine.

Parcă explozia aia m-ar fi făcut puzzle și acum mă recompuneam. Amintirea Adelei goală în dressing era o amintire dintr-o altă lume, dintr-o altă viață, din alt vis. Nu-mi venea să cred cît de bine o făcuse cabina. Doar părul curcubeu îi lipsea ca să fie identică cu cea pe care o cunoscusem cu o seară înainte.

— Cum… cum ai…? Lasă, nu vreau să știu. Hai să mergem.

— Așa e. Nu vrei să știi, zise ea și îmi făcu loc să ies din casă primul.

Am ajuns în club cu doar cîteva minute înainte de ora începerii spectacolului și ne-am strecurat cu greu în sală. Am încercat s-o țin pe Adela aproape de mine, dar n-am reușit. O grămadă de inși roiau în jurul ei încercînd s-o pipăie sau măcar s-o atingă, lăudîndu-i machiajul. Mai erau și alte fete care și-o luaseră ca model pe Glitcherine cînd își aplicaseră machiajul de corp, dar trebuie să recunosc că nici uneia nu-i reușise atît de bine. Să fi fost doar cabina motivul?

La un moment dat, mi-am dat seama că n-o mai văd, am dat s-o caut, să răzbesc prin mulțime, dar a trebuit să renunț. Îmi imaginam ce-mi va spune cînd o voi găsi („Am fost cu… Am fost cu niște fete, mai încolo, mai aproape de scenă”. Ale dracu' fete! Ce vînătăi feminine ți-au lăsat pe gît și pe umeri și pe… Tare curios sînt pe unde mai ai urme de dinți!) cînd cineva strigă într-un microfon cu o voce ca a unui cotoi în călduri:

— Glitcheriiiiine, te iubiiiiim!

Și toată sala îi răspunse într-un singur glas:

— Glitcheriiiiine, te iubiiiiim!

Nebuni! O droaie de stickuri de toate culorile își luară zborul către obișnuita cutie de la marginea scenei, iar din culise își făcu apariția Glitcherine, urmată de patru indivizi cu laptoape și căști.

Glitcherine își roti ochii prin sală, voind parcă să spună „bună seara” fiecărui spectator, zîmbi către unii, trimise bezele altora, făcu cu ochiul cuiva din apropierea mea. O Glitcherine-copie leșină, alte două țipară

isterice – de parcă „isterice” ar mai fi avut vreun înțeles anume în toată hărmălaia aia!

— Bună seara, prieteni!

— Uaaaauuuu!

— Bine v-am găsit!

— Uaaaauuuu!

— S-o facem și în seara asta!

— S-o! S-o! S-o! S-o!

— Tema din această seară este ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTEEEE!

S-a făcut liniște. Nu știu cum, nu știu de ce, dar în sală s-a făcut mai liniște decît era în rezerva în care și-a petrecut bunicul meu ultimele zile.

Operatorului de imagine îi fugeau deștele pe tastaturi aproape la fel de repede pe cît îi fugeau ochii în cap căutînd felii de poze și cadre de film care, odată procesate, luau drumul bazei de date a spectacolului. Sunetistul, înconjurat din toate părțile de laptoape, selecta bucăți de text pe care le arunca în softurile de prelucrare de unde le făcea apoi vînt în aceeași bază de date. Vînătorul de glitchuri alerga de pe un canal pe altul cu ochii închiși, cu capul prins în meghina căștilor, salva, proba și arunca la rîndu-i în baza de date tot ce-i părea bun de luat în seamă, în timp ce al patrulea membru al trupei scormonea prin cutia de la marginea scenei, printre stickurile aruncate de spectatori. Nu știu după ce criterii le alegea, dar îl vedeam din cînd în cînd zîmbind, poate le cunoștea după culoare, după… Naiba știe!

— Ăla roșu, ăla roșu! Are toată ploaia din lume!

— Ia-l pe-al meu, ăla verde, am tot Animal Planet pe el!

În timp ce unii spectatori încercau să-l convingă pe scormonitor să le aleagă stickurile, într-o parte a scenei Glitcherine își începuse baletul. Cu ochelarii ei albaștri, cu degetarele pe fiecare dintre cele zece degete de la mîini, în fața unui ecran imens, semicircular, desfăcea meniuri, scormonea în baza de date, aducea, întorcea, lipea, sfîșia imagini, sunete, text.

Pe ecranul din spatele scenei începu să se deruleze povestea. În rezumat, aceasta e cam așa: un cuplu decide să-și descarce cea mai fericită zi, s-o pună la păstrare, pentru ca de fiecare dată cînd vor simți că lucrurile nu-s tocmai în regulă între ei, să și-o încarce, s-o retrăiască. Acum îmi pare cunoscută povestea, dar nu știu de unde, oi fi citit-o într-un blog, într-un roman… Dar atunci era nouă, m-a prins, iar spectacolul Glitcherinei făcea toți banii. În punctul culminant, cînd a murit bărbatul, simțeam tensiunea din sală, prin toate piepturile parcă trecea un roi de fluturi, iar cînd s-a auzit,

reluat apoi de cîteva ori pe efect de ecou, cum omul și-a dat, cu ciudă parcă, ultima suflare, era liniște, liniște ca de mormînt: Să-ți fut cîinii! a zis bărbatul și chiar a horcăit, parcă înghițindu-și cuvintele.

Să-ți fut cîinii, Adelo, unde ești, unde ești să-mi spui cine mai știa de asta, să-mi spui dacă Glitcherine… dacă tu… dacă ea… dacă tu…

Însă Adela nu era de găsit.

În schimb, Glitcherine arunca bezele și îmbrățișări în toată sala, spectacolul ei se terminase. Spectatorii se înghesuiau spre scenă, să fie cu un metru mai aproape de ea, s-o vadă mai de-aproape, s-o atingă chiar. Apoi s-a retras, cu un stick Rainbow în mînă, căutînd din ochi pe cineva în mulțime. Oare pe cine? Complice? Prieten? Dușman?

* * *

N-am mai găsit-o pe Adela în seara aceea, nici în zilele următoare n-a mai apărut pe la *Josephine*. Glitcherine a plecat a doua zi într-un turneu prin lume și am auzit că ar fi murit într-un accident de mașină după un concert în Sydney. A fost atît de stîlcită, încît nu s-a mai putut recupera nimic din ea. La o clinică din Viena s-a încercat clonarea ei, dar rezultatul a fost departe de performanțele adevăratei Glitcherine.

Am stat ce-am stat cu dosarul „Valeriu Muntean” pe birou, privindu-l în fiecare zi, frunzărindu-l în fiecare zi, apoi, într-o după-amiază ploioasă cum numai în Inand există, una dintr-alea în care plouă pînă la colțul casei, iar dincolo rămîne uscat, de parcă ar fi alt oraș sau alt timp, am scris pe el NEREZOLVAT și l-am băgat în dulap.

A fost primul meu caz pe care l-am închis nerezolvat.

O HUCĂ ÎN MINUNATUL INAND

Pentru a înțelege de ce s-au întîmplat toate acestea, care este semnificația lucrurilor, ar trebui să mă întorc în timp la momentul în care am primit ultima comandă: *Kill Lotek*. Mi-a sunat ca un titlu de film. Ca al unei cărți polițiste. Ca numele unui blog.

Acesta este blogul *Kill Lotek* scris de mine, William Tally Metro Holografix, gibson de două ore și, ca orice gibson, dornic și dator să pîrlească în fiecare zi cîte ceva. Nu știu dacă pentru acest blog va mai exista și un mîine. Nu știu nici măcar dacă pentru mine va mai exista un mîine. Așa că, dacă vreau cu adevărat să deslușesc înțelesul întîmplărilor din ultima vreme, dacă vreau cu adevărat să aflu cine sînt, ce sînt, să nu mai pierdem vremea, să încep să scriu faptele, așa cum au fost, așa cum le-am trăit. Cum zicea cineva, „Viața nu este cea pe care ai trăit-o, ci aceea pe care ți-o amintești și cum ți-o amintești spre a o povesti”.

PROLOG

În meseria asta e bine să lucrezi cu o agenție. Ai parte de clienți simandicoși, cîștigi bine, treaba se face curat și beneficiezi și de asigurare în caz că ceva nu merge ca lumea. Greu e să iei proba, să obții angajarea. Dup-aia, totul e OK. Discreție maximă. N-ai grija zilei de mîine. Stai acasă, primești telefonul, te duci, se face Transferul – adică îți faci treaba, care-o fi aia –, iei banii. Și habar n-ai de nimic. Ca și cînd lucrul ăla nici nu ți s-ar fi întîmplat.

Habar n-am cum se face Transferul ăsta. Nu mă întrebați, că nu știu. Îmi cumpăr televizor și îl folosesc și nu mă interesează cum ajung imaginile alea pe ecran. Așa cum nu mă interesează ce se întîmplă în cipurile și în sîrmele din calculator sau cum funcționează un telefon. De ce m-ar interesa Transferul? Știu doar că și clientul, și gazda sînt băgați în niște cilindri uriași și, cînd iese de-acolo, clientul iese într-un alt trup, cel al gazdei. Cei doi cilindri sînt în camere separate și asta îi asigură clientului protecție. În relația asta a lor „de serviciu" doar clientul își cunoaște gazda, ea niciodată nu-și cunoaște „chiriașul". Ca de obicei, atunci cînd unul plătește, iar celălalt este plătit, cel care dă banul este avantajat. Dar practica, în timp, duce la niște proceduri, la niște termeni contractuali în care nici cel care-și vinde ce are de vîndut nu este lăsat de izbeliște.

Mai rău e dacă nu iei proba la agenție și trebuie să-ți cauți un pește. Ăștia sînt cam ciudați. Odată ți-o trag – cică te testează! – și se știe că nu dispun de cine știe ce condiții. Operatorii lor sînt tot niște marginali, la limita legii, indivizi care au pierdut la viața lor, dar măcar au lucrat în laboratoare cîndva, știu meserie. E ca atunci cînd mergi cu trenul urban: mai pe la suprafață, mai pe sub pămînt… Dar măcar ai peștele care veghează, se interesează de clienți, cine sînt, de ce au nevoie de tine, ce vor de la viața ta. De reținut e asta: veghează. Să nu pățești nimic. Să te simți în siguranță.

Și mai rău e cînd ajungi pe străzi și ești la mîna tuturor dezaxaților. Nu știi niciodată cine îți sînt clienții și care sînt scopurile lor. Și nici nu cîștigi cine știe ce. Trebuie să ai operatorul tău (care mai vrea și el mici „servicii" gratis!) și în condițiile astea nu poți spera decît la unul care nu mai are dreptul de-a profesa, unul care-și face treaba clandestin, în laboratoare improvizate, cu tehnică depășită, dar funcțională. Din cauza condițiilor precare în care operează, ai toate șansele să rămîi cu sechele. Să nu uiți, să te trezești uneori din somn crezîndu-te altcineva, dînd telefoane unor

oameni pe care nu-i cunoști, mergînd la adrese neștiute fiind convins că mergi acasă.

Dar asta aveam s-o aflu cu timpul, pe propria-mi piele, cum se spune. La început n-am știut, n-a știut nimeni. Acum știu că probabilitatea ca, după Revenire, să rămîi cu ceva din fostul client nu e neglijabilă. Ăsta e riscul tău, ca gazdă, dar și riscul clientului care-și joacă identitatea, dincolo de toate poveștile despre confidențialitate. Se spune că fiecare primește de la viață atît cît poate plăti.

Și dacă asta nu e de-ajuns?

Eu am trecut prin toate stadiile și nu sînt chiar mîndru de mine. Dar am supraviețuit. Așa că, în condițiile știute, ar putea totuși să fie și ăsta un motiv de mîndrie. Nu însă și ăla că am ajuns ceea ce sînt.

Sînt o hucă, da. Dar asta sîntem toți, indiferent dacă lucrăm cu agenții, cu pești sau pe cont propriu. Sînt o hucă și îmi place. Cred că îmi place, din moment ce n-am renunțat la asta după toate cîte mi s-au întîmplat. Problema, pentru mine, n-a fost dacă voi deveni o hucă sau nu. Problema mea a fost ce fel de hucă voi deveni.

1. UN CLIENT CA ORICARE ALTUL

Totul a început după divorț. Cine crede că divorțul e o treabă ușoară se înșală. Și nu e vorba de bani, numai de bani. Deși Camelia m-a lăsat fără un chior. Mi-a luat casa, banii, copiii. Cică să se asigure pentru viitor. Cică n-avea încredere în mine că aș putea contribui constant la creșterea copiilor. Și de-aia a vrut să aibă totul de la început. Iar judecătorului i s-a părut OK. Judecătoarei, că era femeie. Așa îmi și explic…

Nu, n-a fost vorba de bani, numai de bani. Aveam o meserie bună, puteam găsi oricînd angajamente noi, puteam face bani. Dar a mai fost și sentimentul ăla de abandon, m-am simțit aruncat la gunoi, la gunoiul societății, și nu mi s-a părut drept. Mi-a părut că societatea și-a bătut joc de mine luîndu-mi totul: casa, banii, copiii.

Cred că am vrut să mă răzbun. Pe ea, pe societate. Și cum puteam s-o fac mai bine decît încurajînd lucrul care, îmi părea mie atunci, era cel mai periculos pentru ea? Cum puteam să mă răzbun mai bine decît punînd umărul la alunecarea societății pe panta aia periculoasă de care tocmai aflase? Ziarele erau pline de semnale de alarmă care dezvăluiau consecințele negative ale răspîndirii pe scară din ce în ce mai largă a ceea ce

s-a numit Transfer. Iar fraza asta sună exact ca un citat dintr-un ziar, e o mostră de limbaj de celuloză, limbajul presei.

Ați observat, cred, ce ușor ajungem să ne pliem limbajul pe subiectul care ne obsedează, ce ușor ajungem să vorbim exact ca indivizii în mijlocul cărora trăim. Așa cum fac scriitorii cu personajele lor, cînd le pun să vorbească diferit tocmai pentru a le individualiza. Dacă îi interesează asta, dacă respectă regulile, dacă nu cumva romanele sau povestirile lor nu sînt decît niște monoloage auctoriale, niște discursuri și, eu cel puțin, trebuie să recunosc că accept și asta dacă frazele îmi sună într-un fel, într-un anume fel, de neconfundat. OK, să vorbească toate ca unul, dar să nu fie felul în care vorbesc încă o sută de scriitori, așa cum ziarele folosesc toate același limbaj, ăla pe care l-am numit de celuloză.

Să ne întoarcem la Transfer…

* * *

A fost ca un joc mai întîi, o joacă de bogătași (și sînt destui cei care zic că mai bine rămînea așa, ca multe altele), apoi ca o boală – s-a descoperit că dădea dependență. Tot mai mulți oameni solicitau Transferul, la început ca un capriciu, ca o satisfacere a curiozității. Apoi au găsit o adevărată plăcere în asta. Apoi nu s-au mai putut abține și au făcut-o din nou și din nou, cheltuindu-și banii și neuronii în folosul agențiilor care se ocupau de treaba asta. Iar cînd n-au mai avut bani suficienți și-au căutat gazdele pe străzi… Cît de degenerat poți fi ca să salți tot felul de nenorociți de pe stradă să le acaparezi trupurile fie și numai pentru cîteva ore? Sau cît de disperat?

Am fost și eu un client al agențiilor. O dată, de două, de nouă ori. Ca fiecare. Știți cum e. Probabil, la o vîrstă, toți vrem să avem ochii albaștri, să fim bruneți, cu un sac de mușchi pe noi, să se uite femeile în urma noastră, să fim doriți de femei, de femeile măritate mai ales, alea pe care ni le închipuim scoase pe vecie de pe piață. Ei, aș! Pe vecie! Haida-de! Am aflat că ele de-abia așteaptă să calce strîmb, iar cele care n-au făcut-o n-au făcut-o pentru că n-au avut ocazia, pentru că n-au întîlnit bărbatul pentru care să fie dispuse s-o facă. Adică, în alți termeni, nu li s-a ghicit prețul corect. Că, pînă la urmă, la asta ajungem, la prețul corect.

Toată treaba asta e valabilă și pentru femei. Numai că ele n-au a se lupta pentru a atrage privirile bărbaților, pentru a-i face să calce strîmb. Ei calcă strîmb din construcție. La ei călcatul strîmb e chestie congenitală, de parcă s-ar fi născut toți cu luxație de șold. Ei n-au nevoie decît de o privire, de un zîmbet… Femeile au puterea asta de a mișca lucrurile doar cu privirea. E

de-ajuns să se uite la un bărbat mai mult de două secunde, că sîngele ăluia își schimbă automat mersul și, în loc să circule conform algoritmului prestabilit, o ia razna și se adună în… acolo… În fine.

Îmi amintesc că marea descoperire am făcut-o cînd, în catalogul agenției pe care o frecventam, am dat peste Conan, grădinarul vecinilor noștri. De multe ori, în după-amiezile de vineri, îl admiram, da, ăsta este cuvîntul, cum tundea iarba Ambersonilor. Cum le aranja florile și copăceii din fața casei. N-am făcut niciodată legătura între prezența lui acolo vinerea și absența lui Ted Amberson, care întotdeauna în weekend avea de făcut deplasări lungi. Ei, aveam să aflu, cu altă ocazie, că deplasările lui nu erau chiar atît de departe. Dar toate la timpul lor.

Ziceam că într-o zi l-am găsit pe Conan în catalogul agenției. OK, mi-am zis, ia să vedem cum e să fii grădinarul Ambersonilor… L-am ales, am plătit, am intrat în sala de operații și am plecat de acolo pe picioarele lui. Era într-o vineri, evident. Urma să petrec o după-amiază tunzînd gazonul familiei Amberson, stînd în preajma Veronicăi, fără ca ea să știe că în trupul sportiv după care li se scurgeau ochii tuturor femeilor de pe stradă eram eu. Speram să aflu secrete bine ascunse? Niscaiva picanterii? Speram să profit și eu de…? Habar n-am. Poate cîte ceva din toate astea.

Era o vineri frumoasă de septembrie, lumina cădea pieziș peste case, colorînd iarba într-un verde care-ți creștea pofta de viață, un verde erotic, plin de pofte disimulate.

E o lumină specială în cartierul nostru, în Sistemul Solar. Aici, la marginea orașului – a nu știu cîta margine a orașului care își adaugă la fiecare cîțiva ani cîte un nou cartier, pe măsură ce imigranți de toate națiile, de toate rasele vin valuri-valuri –, lumina vine parcă pieziș, profitînd de lipsa formelor de relief. Spre deosebire de partea veche a orașului, de străduțele umbrite de sub Muntele, de clădirile vechi făcute din materiale tradiționale care nu știu să rețină lumina, s-o concentreze pentru a o reda străzilor, echilibrînd astfel puterea soarelui.

Cele 20 de grade și efortul pe care-l făceam scoteau transpirația din mine, năclăindu-mi tricoul. Am terminat de tuns iarba, am înlăturat-o pe cea tăiată, am instalat furtunul și am început să stropesc gazonul proaspăt ferchezuit. Veronica nu se arătase deloc, dar îi ghiceam privirea pe după perdelele bucătăriei. Mi-am scos tricoul și m-am stropit cu furtunul să mă răcoresc. Peste drum, madam Kujewski încremenise cu pungile în mîini într-o căutare a cheilor în geantă care părea să nu aibă sfîrșit. Alături – la

mine acasă! – perdelele de sus – de la dormitorul nostru! – parcă s-au dat la o parte lăsîndu-mă să ghicesc șuvițele blonde ale Cameliei. Mă aștepta, îi spusesem la telefon că am ceva de lucru și voi veni mai tîrziu. Mă aștepta… cu ochii pe Conan. Pe mine. Pe el.

— Conan, nu vrei un pahar cu apă? Îmi pare că te-ai cam încălzit.

A naibii Veronica! Poate că ea avea nevoie de ceva care s-o mai răcorească. M-am dus în bucătărie așa cum eram, cu bustul gol, cu bretelele salopetei atîrnîndu-mi pe lîngă coapse, cu stropii de apă încă sclipindu-mi pe brațele de împrumut ale lui Conan.

— Și ia zi, Conan, ce mai faci tu?

— Păi, stropesc gazonul, doamnă Amberson.

— Veronica, te rog…

— Veronica – mi s-au arcuit buzele, cărora, dacă aș fi fost femeie, nu le-aș fi rezistat nici o clipă în plus, nici o clipă care să le dea prilejul să zică mulțumesc –, acum mă duc să-mi termin treaba.

I-am simțit tremurul, în bărbie, în mușchii faciali. I-am văzut degetele de la mîini, nervoase, agățîndu-se de un șervet de bucătărie. Se ținea tare tipa! Voia și nu voia.

Am dat pe gît apa din pahar și i-am spus ce era de spus:

— Mulțumesc, doamnă, Veronica, acum mă duc să-mi termin treaba.

Și ea n-a mai zis nimic, m-a lăsat să plec! A dracu' muiere! A trebuit să mă stropesc din nou cu furtunul, de data asta mă încălzisem pe dinăuntru și îmi aminteam senzația, era aia pe care-o simțeam de fiecare dată cînd, de la geamul biroului meu de la masardă, o vedeam pe Veronica Amberson, pe terasa din spatele casei ei, acolo, la etaj, unde nu putea fi văzută din stradă, făcînd plajă. Goală, goală în toată splendoarea ei. Asta se întîmpla în fiecare vară, în weekendurile în care Ted Amberson era plecat în călătoriile lui de afaceri. Cred că în zilele alea mi s-a înșurubat mie în minte ideea…

Ce e aia fidelitate? Să nu te culci cu alte femei? Să nici nu te gîndești la asta? Să-ți impui să n-o faci? De ce? Dacă tot îți zboară mintea… Care e diferența dintre gînd și faptă? Cu ce e mai păcătoasă fapta decît gîndul?

În sîmbăta și duminica ce au urmat am stat lipit de biroul meu de la masardă, cu ochii prinși ca niște abțibilduri pe geam. A fost cald, foarte cald pentru luna septembrie, Ted era plecat, iar Veronica a petrecut foarte mult timp pe terasă. Goală, așa cum avea obiceiul. A stat pe burtă, pe spate, pe-o parte și pe cealaltă. Parcă o făcea într-adins, parcă știa că sînt acolo. Știa? La un moment dat – era sîmbătă – a început să se mîngîie, să se joace cu

păsărica și mi-a părut că mă privește fix în ochi, mi-a părut că pentru mine face toată chestia aia, că totul nu este decît o reprezentație pentru un singur spectator, eu. Evident, o făcea pentru ea, dar dacă așa mi s-a părut mie?

Toată săptămîna am stat cu ochii pe casa lor. Cînd plecam la serviciu, cînd veneam. Am schimbat chiar vreo două vorbe cu Ted într-o dimineață, mai multe decît o făcusem tot anul. Chiar și ei i-am spus o dată

— Bună dimineața, doamnă Amberson.

— Bună dimineața, vecine, mi-a răspuns ea și mi-a aruncat un zîmbet, frate geamăn cu acel zîmbet pe care mi-a părut că mi-l adresase sîmbătă după… după.

Chiar știa că mă uitasem la ea, că o spionam din spatele geamului, de la mansardă?

Vineri i-am spus încă de dimineață Cameliei că voi întîrzia, am plecat chiar mai repede și de la serviciu, am trecut pe la agenție, am semnat formularele, am răspuns din nou afirmativ la întrebarea „sînteți de acord să fiți grădinar pentru o zi?” – mă avertizaseră, ca și data trecută, că omul avea un job în după-amiaza aia.

Da, gazdele erau de două feluri: unele disponibile total, altele aveau programul lor care nu putea fi deturnat. Era și ăsta un criteriu în alegerea pe care o făcea clientul. Erau clienți care se transferau în parașutiști, în polițiști… Fiecare cu damblaua lui, fiecare căutînd ce-i lipsea sau ce credea că-i lipsește, că ar vrea să fie. Mereu m-am întrebat cum pot să mai fiu eu într-o gazdă cu anumite talente și ele să nu se piardă. Nu știu cum, dar am aflat că se poate. Nu sînt o fire foarte curioasă, adică sînt, dar în limite normale, nu-mi duc curiozitățile pînă la extrem, nu-mi dedic viața cine știe căror mari revelații. Sînt curios, dar atît. Poate de aceea nu sînt decît ceea ce sînt. Chiar dacă, uneori, mi-aș dori mai mult de la mine, mi-aș dori să fiu mult mai mult. Dar totul rămîne doar dorință, o dorință ascunsă, așa cum, probabil, au toți oamenii pe lumea asta.

Am ajuns la casa Ambersonilor cu inima bubuindu-mi în piept, eram sigur că asta avea să fie ziua, acea zi în care fanteziile mele se vor împlini.

Cînd am auzit-o pe Veronica strigîndu-mă, am simțit pe loc că am o erecție cum nu mai avusesem în viața mea. E drept că nici un instrument ca al lui Conan nu mai avusesem.

Am intrat în bucătărie ud leoarcă, cu bustul gol, cu bretelele salopetei atîrnîndu-mi pe lîngă coapse. Parcă retrăiam aceeași secvență, parcă intrasem într-o buclă, dar speram ca de data asta deznodămîntul să fie altul,

graful să fie mai bine trasat, mai atent, variabilele să fie identificate mai corect.

Veronica m-a poftit să iau loc pe un scaun, mi-a adus paharul cu apă și a rămas acolo, lîngă mine, aproape atingîndu-mă. Era într-un halat subțire prin care îi ghiceam formele, şi nici nu-mi era greu să i le ghicesc, doar o văzusem de atîtea ori goală, pe șezlongul de pe terasa din spate. Am dat paharul pe gît și un fir de apă mi s-a prelins din colțul gurii spre bărbie. S-a aplecat și ușor, cu limba, a cules pentru ea cîteva picături. I-am băgat o mînă pe sub halat și am urcat tot mai sus pe pulpa ei pînă am dat de locul acela care era gata să mă primească. Și chiar m-a primit, n-avea nimic pe ea decît halatul ăla care, nu știu cum, s-a deschis deodată lăsîndu-i la vedere pielea pe care, de dincolo de geamul biroului de la mansardă, am tot încercat s-o ghicesc cît era de fină, de mătăsoasă… Ei, uite că pielea ei era dincoace de închipuirile mele, era chiar la marginea mea, o simțeam în vîrful degetelor. Veronica era o femeie minunată și a fost o amantă desăvîrșită și atunci, și în alte zile de vineri care au urmat.

Apoi a venit ziua în care nu l-am mai găsit pe Conan în catalogul agenției. Și n-am mai lipsit nici eu vinerea de acasă. Într-o altă zi Camelia mi-a spus:

— Știi că la un moment dat intrasem la bănuieli cu vinerile alea ale tale? Am crezut că profiți de faptul că vecinul nostru, domnul Amberson, e plecat mereu din oraș și ți-o pui cu nevastă-sa.

— Și? Acum nu mai crezi asta?

— Nu, între timp am aflat care era treaba. Madam Amberson și-o trăgea cu grădinarul. Știa toată strada, numai bărbat-su nu știa. L-au concediat și l-au mai acuzat și de agresiune sexuală. Pe grădinar. Pe Conan.

— Și?

— Și-atît.

— Doar atît?

— Da. Ce vrei mai mult? m-a întrebat ea, un pic arțăgoasă, mi-a părut.

Ce voiam mai mult… Voiam să-mi spună cum fugise Conan în seara în care Ted Amberson a apărut acasă și l-a prins făcînd nebunii cu nevastă-sa. Voiam să-mi spună cum a fugit Conan pe geamul din spate și cum, tot pe geamul din spate, a intrat la noi în casă. Cum a găsit-o pe ea, Camelia, singură, ieșind de sub duș și fîțîindu-se prin casă în pielea goală, așa cum îi era obiceiul, și tare-mi mai plăcea chestia asta!, cum i-a spus ea

— Și? Ai venit să mi-o tragi și mie?

cum a spus el

— Da, am venit să ți-o trag și ție.

și cum s-a lipit ea de el spunîndu-i

— Atunci, trage-mi-o!

și cum i-a tras-o el în toate felurile, inclusiv în alea pe care ea nu le-a practicat niciodată cu mine, pe care mi le-a refuzat întotdeauna, că-i era rușine, zicea. Voiam să-mi spună toate astea, să le recunoască, deși eu le știam, le știam pentru că în seara aceea Conan fusesem eu, eu, eu, dar ea nu știa asta.

Atunci s-au dus dracului căsnicia mea, chiar dacă a mai trecut o vreme pînă la divorț, dar și obiceiul meu de a frecventa, ca orice om de bun-simț și cu o oarecare doză de responsabilitate, agenția.

Ceea ce n-a însemnat că m-am lăsat de sportul ăsta definitiv. După o vreme am început să experimentez, să mă afund în mocirlă, să văd pînă unde pot merge cu ticăloșia, că ticăloșie e să-ți bați joc de alții și tot ticăloșie e și atunci cînd îți bați joc de tine însuți. Mi-am căutat gazde prin cîrciumi. Am luat bătaie de la pești – e drept, de cîteva ori le-am cam deteriorat marfa, băgîndu-mă în tot felul de încăierări din care gazdele mele ieșeau mai mereu tare șifonate. Apoi am renunțat la protecția pe care o ofereau peștii, deși pe toți pereții erau anunțuri care îi atenționau pe cei care aveau de gînd să apeleze la astfel de servicii. Peștii încă mai ofereau o garanție, o protecție cît de cît. Mi-am căutat gazde pe stradă și am știut ce înseamnă umilința și durerea și neputința, suferința fizică și psihică, am aflat cum e să faci lucruri împotriva credințelor proprii, cum e să faci lucruri care nu se fac, pe care nici un om cît de cît sănătos la cap nu le face.

De cîteva ori, mort de beat, am ajuns acasă în trupurile gazdelor mele și i-am spus cuvinte urîte Cameliei.

După o vreme, sătulă de toate aventurile astea ale mele, a divorțat, lăsîndu-mă singur, fără casă, fără bani, fără copii, fără nimic pe care să-mi sprijin viața ca s-o pot duce mai departe.

* * *

Am zis că totul a început după divorț, dar din cele povestite pînă acum se pare că mă contrazic. Poate e doar tendința omenească de a da mereu vina pe alții. Poate că, dacă n-ar fi fost incidentul ăla cu Conan, eu și Camelia… Viața mea ar fi fost alta. N-aș mai fi făcut lucrurile care au dus la divorț și, evident, n-aș mai fi făcut lucrurile pe care le-am făcut după divorț. Pentru că lucrurile grave, cu adevărat grave, s-au întîmplat după aceea și au fost

generate de starea mea de după…. Sau poate, din nou, încerc să dau vina pe alții: pe Camelia, pe judecătoare…

Tot ce pot să spun acum e că după divorț a trebuit s-o iau de la cap, și ce era să fac, dacă nu lucrul pe care începusem să-l învăț, lucrul care-mi intrase deja în sînge, numai că acum trebuia să-l fac din cealaltă perspectivă, cea a gazdei.

Aveam nevoie de o schimbare în viața mea, de o schimbare majoră, ceva care să-mi răstoarne planurile, perspectivele. Atunci, după divorț, m-am hotărît să fiu o hucă.

Ce fel de hucă? Urma să aflu…

2. WILLIAM RIKKI ARDHA-MATSYENDRA

Cînd am intrat în sediul agenției am fost întîmpinat cu un zîmbet, genul acela de zîmbet complice.

— N-ați mai venit de mult pe la noi. Să vă arăt catalogul? Avem ceva noutăți. Un înghițitor de săbii, un săritor cu parapanta, un vînător de lei, un gibson…

Aici am tresărit. Un gibson? Auzisem de ăștia, erau un fel de sectă care-l venera pe William Gibson, văzînd în el Profetul lumii de azi. Gibson a fost un scriitor din secolul 20 și scria niște chestii considerate SF la vremea aia, dar pe care, încet-încet, am ajuns să le trăim. Cineva spusese că Gibson (și mai era unul, unul care făcea filme, un soi de pulp-fiction… nu-i mai știu numele) trăise în acest secol înaintea noastră și că scrierile lui nu erau doar niște romane, ci erau profeții.

Cam așa se întîmplă cu toți profeții: ăia scriu romane, ficțiune adică, și noi le luăm de bune, ajungem să ne închinăm lor. Gibsonii i se închinau lui William Gibson. Pe bune. Chiar se închinau. Se spunea că au postere cu el pe pereți, că-i colecționează cărțile în ediții vechi, tipărite pe hîrtie, că își iau nume din cărțile lui, numele lor de gibsoni.

Nu-i găseai oriunde. La noi în cartier, de pildă, n-am auzit de vreunul din ăștia sau de vreun loc în care să se adune (dacă practicau chestia asta). Știam că trăiesc în Orașul Vechi, unde totul era altfel, casele, oamenii, obiceiurile. Eu nu ajunsesem niciodată acolo, dar, cine știe?, poate într-o zi, îmi ziceam, într-o zi… De ce nu azi? m-am întrebat atunci, stînd în fața fetei de la recepția agenției, și tot eu mi-am răspuns: pentru că azi am zis că mă angajez, am zis că mă fac hucă. Da, dar azi au un gibson aici. Cînd o să mai am ocazia? N-am auzit niciodată pînă acum de vreo gazdă-gibson. Cred

că ar trebui să mă simt flatat că mi-a fost propus. Sînt client vechi, de-aia. Huca poate să mai aștepte. Adică eu-huca. Hai, hotărăște-te, zi.

— Vreau gibsonul.

Așa, scurt, direct. La naiba cu huca! mi-am zis. Și mîine e o zi. Cum naiba era să rezist tentației… Ispitei, că despre ispită era vorba.

Nu prea cred în ăia care rezistă ispitelor. Întotdeauna am bănuit că e ceva în neregulă cu ei, că e ceva fals în opțiunea lor, că au ceva mult mai grav de ascuns, iar cînd vin și se laudă că au rezistat ispitei o fac doar așa, pentru public, e chestie de PR, își vînd imaginea, ne bagă pe gît o imagine care de fapt nu este a lor, dar le aduce oarece beneficii.

De ce era să rezist ispitei de a mă transforma într-un gibson? Eram un om obișnuit, n-aveam de dovedit nimic nimănui.

— Vreau gibsonul, am repetat, iar fata de la recepție a închis catalogul pe care-l frunzărise și mi-a zis:

— OK. Știți unde este biroul agentului dumneavoastră, da? O să-l anunț că veniți.

Mi-a zîmbit și am avut senzația că nu era un zîmbet obișnuit, că era ceva *făcut*, un zîmbet construit cu grijă, învățat, repetat de zeci de ori, ceva special.

I-am zîmbit și eu, dar n-am știut să-i ofer decît zîmbetul meu obișnuit, cel pe care-l știa, cel pe care i-l adresam de fiecare dată cînd ne vedeam. M-am ridicat și am luat-o pe hol, a treia pe stînga era ușa agentului meu, Imelda Stoican, fostă prezentatoare de știri pentru canalul *24:ore*, reprofilată, după ce acesta s-a închis, în agent de Transfer.

Cînd am intrat în biroul ei, Imelda era cufundată într-un dosar și aveam să aflu că era dosarul viitoarei mele gazde.

— Săru'mîna, am salutat-o eu ca de fiecare dată, cu expresia asta învechită, desuetă, ar spune unii, dar care mie îmi plăcea, îmi părea foarte potrivită pentru a te adresa unei femei, deși știu că mulți o luaseră pe coajă din cauza asta, mulți au fost dați în judecată pentru hărțuire sexuală și chiar au pierdut procesele, dar mie mi-a părut întoteauna că se exagerează mult pe această temă.

— Bună, dragă, și-a ridicat ea ochii din hîrtii, și privirea ei îmi spunea, ca de fiecare dată, „stai liniștit, n-o să te dau în judecată pentru asta, mie chiar îmi face plăcere să te aud salutîndu-mă așa, mă faci să mă simt femeie chiar și în timpul programului de lucru, și asta mi se întîmplă foarte rar…". Numai o clipă, da? Ia loc, te rog, termin imediat.

Imelda nu era o femeie frumoasă, avea o față comună, neîmbunătățită, dar cred că asta îmi și plăcea la ea, sinceritatea. Fardurile, machiajele ascund o intenție de a păcăli, de a „prezenta marfa”, de a vinde un produs, de a te face să duci mîna la un buzunar virtual și de a-ți induce gîndul „o cumpăr”. Imelda, prezentîndu-se așa cum era ea, parcă îți spunea „nu vreau să vînd nimic, *What You See Is What You Get*, dacă mă vrei ia-mă așa cum sînt”. Aș putea zice că, în felul ei, Imelda era frumoasă ca o floare de cîmp, ca o frunză de copac în bătaia lunii, ca o…

— Gata. Am înțeles că vrei un gibson.

— Da, vreau un gibson.

— Dar știi, avem unul singur și este femeie. Nu știu dacă…

Femeie? Femeie… O singură dată o mai făcusem cu o femeie și amintirile acelei zile nu-mi erau din cale-afară de dragi. Poate nici n-am ales-o bine, era o stripteuză, și am aflat atunci lucruri pe care nu cred că voiam – sau nu eram pregătit – să le aflu. Despre femei, despre bărbați. Dar poate că o femeie-gibson era altceva. Și, la urma urmei, era un gibson, ce naiba!

— Nici o problemă. E bine așa.

— E bine? Și de ce vrei un gibson? De ce nu te deranjează că e femeie?

Răsfoia alt dosar, după cîteva clipe am dedus că este dosarul meu.

— Văd că ai mai avut o dată o femeie și dup-aia nu. S-a întîmplat ceva? E ceva ce ar trebui să știu? Știi că asta e procedura…

— Da, știu, nu-ți face probleme.

— Eu nu-mi fac deloc. Tu îți faci? Repet: e ceva ce ar trebui să știu?

— Nu… Nimic. Doar că, atunci, nu mi-a plăcut deloc ce am aflat. Nu m-a încîntat prea tare să fiu femeie.

— Ei, dacă ar face toți bărbații treaba asta măcar o dată în viață, poate soarta noastră, a femeilor, ar fi alta.

— Poate… Dar poate că un gibson-femeie este altceva.

— Te aștepți să fie ceva mai… lipsit de sex? Ceva mai androgin? Crezi că tehnologia schimbă natura femeii? O face mai apropiată de un bărbat?

— Nu, nu cred. Dacă ar fi așa, nici nu știu dacă ar mai avea importanță că e bărbat sau femeie. Nu-s sigur nici că noi am mai purta această conversație.

— Deci?

— Nu știu ce să zic. Nu știu prea multe despre gibsoni. N-am cunoscut nici unul pînă acum. Am auzit cîte ceva, foarte vag, despre ei și cred că

vreau să știu… Nu știu. Vreau să știu cine sînt și ce vor. De ce îl venerează pe William Gibson ăla, de ce trăiesc doar în Orașul Vechi…

Mă urmărea, atentă, din cînd în cînd își mai nota cîte ceva în agendă. Ce? Asta era o informație care avea să rămînă îngropată în agenda aia, în dosarul meu pe care agenția îl păstra laolaltă cu ale celorlalți clienți și cu ale angajaților.

— Eu n-am fost niciodată în Orașul Vechi, Imelda. N-am avut de ce. Toată viața mea s-a desfășurat în Solar: aici m-am născut, aici am făcut școala, aici am lucrat, am locuit, totul s-a petrecut aici, de parcă lumea întreagă ar fi fost concentrată în acest cartier. Mi-au trebuit ani de zile să aflu că dincolo de Poarta Soarelui mai există ceva, mai există viață, oameni, și că de fapt dincolo de Poartă e leagănul Orașului, că poate dincolo de Poartă există adevăratul Inand.

— Și crezi că acest Transfer ar fi o bună ocazie să cunoști, să afli nemijlocit ce este dincolo de Poartă, dincolo de Sistemul Solar?

— Da.

Da, da, da. Ce mai era de adăugat? Că mereu am avut senzația că pînă și numele cartierului, Sistemul Solar, a fost ales anume pentru a ne induce ideea că asta e tot? Că universul este atît cît este cartierul?

— Da, Imelda. Cred că a venit vremea să aflu. Să aflu pe ce lume trăiesc.

— OK, atunci, am bifat-o.

Și chiar am văzut cum bifează o căsuță în fișa Transferului.

— Acuma hai să ne lămurim cu femeia, a mai zis Imelda și mi-a împins în față fișa ei. Dincolo de faptul că e singurul gibson de care dispunem, mai ai și alte motive să te transferi într-o femeie?

— Nu cred. Nu.

— Nu crezi? Sau nu? N-are nici o legătură cu experiența ta anterioară?

— Poate. Acuma, că zici tu… poate are. Poate vreau să-mi fac o a doua părere. Să suprapun experiențele astea două și să trag altă concluzie.

— Dar știi? Gibsonii nu sînt foarte relevanți dacă vrei să afli caracteristici bărbați-femei. Din cauza specificității lor… Ea nu-i o femeie, e o femeie-gibson.

În tot acest timp am stat cu ochii pe fișa viitoarei mele gazde. Era o femeie la vreo treizeci și ceva de ani, brunetă, cu ochii verzi, bine făcută, cu un zîmbet interesant – mi-a amintit de zîmbetul fetei de la recepție, ăla care-mi păruse mie cam artificial –, cu cîteva tatuaje pe corp, pozele de detaliu erau foarte bine realizate, dar n-am înțeles mare lucru, adică n-am reușit să

găsesc cine știe ce semnificații în tatuajele alea, dar mi-a plăcut trupul femeii, mă gîndeam în momentele în care Imelda îmi punea întrebări că poate n-am să-mi petrec ziua uitîndu-mă prea mult în oglindă doar ca să-i admir trupul.

Asta, firește, după ce voi depăși momentul primei priviri în oglindă, care întotdeauna este… este ceva. Senzația aceea că nu exist, că mă uit în oglindă și văd acolo pe altcineva, că mă aștept să mă ițesc și eu din spatele acelui cineva sau că mă uit în jurul meu să văd cine e acel cineva care se uită în oglindă de lîngă mine, care îmi ia fața, cum se zice, dar în acel caz drept se zice, că așa e, parcă cineva îmi ia fața la propriu. Deși am trecut de multe ori prin asta, parcă tot mi-e greu, tot nu mă pot abține și fac gesturile alea tîmpite: mișc mîinile, fac cu ochiul, dau din cap pînă mă conving că există o legătură între persoana pe care o văd în oglindă și gesturile mele, apoi spun cuvinte cu voce tare ca să văd sincronizarea sunetelor cu mișcarea gurii, am aceeași senzație pe care o avea, probabil, un actor care făcea post-sincron pe vremuri (citisem despre asta în *Istoria cinematografică* a lui Pierre Moudy – ciudate lecturi mai aveam și eu într-o vreme!).

— Știi? Cred că n-are importanță, am revenit eu în discuție. Asta, că e femeie. Oricum aș fi ales gibsonul. E ceea ce într-adevăr mă interesează.

— Bine… Gata, m-am lămurit. Semnează formularul. Citește-l și semnează-l.

Am semnat, iar între timp Imelda a chemat operatorul. Acesta m-a escortat pînă în sală, unde am fost pregătit pentru Transfer. Știam că, între timp, Imelda a contactat gazda, care urma să sosească la agenție pînă ce eu voi fi fost pregătit.

Acum încerc să mă adun, să pun cap la cap amintirile, senzațiile, lucrurile cu care am rămas.

Numele ei era William Rikki Ardha-Matsyendra. E inutil să spun că habar n-am cum și-a ales acest nume cînd a intrat în secta, ghilda, asociația sau ce-o fi a gibsonilor. Erau nume din romanele și povestirile lui William Gibson, asta e clar.

Cînd am ieșit de la agenție în noul meu trup (adică al ei) am luat un taxi pînă la Poarta Soarelui, limita maximă pînă la care te ducea un taxi în această parte de oraș. Am trecut pe jos prin Poartă și, într-adevăr, am ajuns într-o altă lume. Străzile erau străzi, nu bulevarde, iar unele erau pavate cu piatră cubică. Clădirile nu aveau mai mult de trei-patru etaje și arătau ca în

cărțile de istorie. Era lume pe străzi, mult mai multă lume decît în Sistemul Solar. N-aveau treabă? Erau șomeri? Din ce trăiau toți oamenii care umblau creanga pe străzile Orașului Vechi?

Într-unul dintre multele buzunare ale pantalonilor aveam un bilețel pe care era notată adresa lui Rikki. N-aveam nici cea mai mică intenție s-o folosesc, nu înainte de a vedea Orașul Vechi. Mai ales după ce trecusem de Poartă și începusem să văd. Între Poarta Soarelui – la sud – și Poarta Castelului – la nord – era o întreagă lume de descoperit. Am sărit într-un autobuz și mi-am zis că merg și eu vreo două stații, nu neapărat să ajung undeva, într-un loc anume, cît mai degrabă să văd cum e cu autobuzul, să văd oamenii mai de aproape.

Și i-am văzut. Se îmbrăcau altfel. Vorbeau altfel. Zîmbeau altfel, priveau altfel. Mergeau altfel, aveau altfel de case, de străzi… Și totuși, dincolo de toate astea, nu păreau altfel decît noi. Erau și ei locuitori ai Inandului.

La întorcere, singurul gînd pe care-l aveam și pe care-l dezvoltam întruna, construind scenarii după scenarii, era acela că de fapt voiam să fiu o hucă. Ăsta fusese gîndul dintîi.

Așa că am încercat din nou.

3. VOM UITA PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Și din nou:

Cînd am intrat în sediul agenției am fost întîmpinat cu un zîmbet, genul acela de zîmbet complice.

— N-ați mai venit de mult pe la noi. Să vă arăt catalogul? Avem ceva noutăți. Un înghițitor de săbii, un săritor cu parapanta, un vînător de lei… Sau poate doriți o lesbiană, îmi făcu cu ochiul fata de la recepție. E liberă toată ziua, n-are slujbă, n-are obligații. Faceți ce vreți, cît vreți.

— Nu, mersi, am răspuns. Nu vreau pe nimeni azi. Vreau să mă angajez. Vreau să fiu o hucă.

— Hmm… o gazdă. Angajații noștri sînt gazde, domnule. Da… Trebuie să vorbesc cu conducerea. Bineînțeles că experiența dumneavoastră de client vă recomandă înainte de toate, dar… trebuie să vorbesc cu cineva din conducere.

A plecat, s-a întors după cinci minute, a scotocit prin dulapuri, a luat un dosar și a plecat iarăși. După alte zece minute a revenit și mi-a spus:

— Sînteți așteptat. Pe hol, a doua la dreapta – mi-a făcut semn, îndrumîndu-mă spre un birou pe a cărui ușă scria PERSONAL.

Am ciocănit la uşă, am aşteptat pînă ce o voce a spus pe un ton care nu-mi era cu desăvârşire străin:

— Intră.

Am intrat şi m-am trezit faţă în faţă cu doamna Amberson, Veronica Amberson, fosta mea vecină. Nu mai ştiam nimic despre ea de vreun an, de cînd Ambersonii se mutaseră de pe strada noastră, la puţin timp după scandalul în care, într-un fel, fusesem implicat şi eu, fără ca nimeni s-o ştie. Sau cel puţin aşa credeam eu în momentul acela. Pentru că în momentul următor, uitîndu-mă în ochii ei, am înţeles că întîmplarea nu mai era un secret pentru ea. Pe birou zăcea desfăcut dosarul meu de client. Cu nume, date, tarife, cîte şi mai cîte.

— Presupun că n-are nici un rost să ne prefacem că nu ne cunoaştem, nu?

— O, doamnă Amberson, ce surpriză! Am fost vecini, am încercat eu – am încercat, ce era să fac?, mi-am zis că încercarea moarte n-are –, dar ceva din privirea ei, din zîmbetul ei atîrnat de colţul gurii – ah, da, zîmbetul ăla pe care-l avea în şezlong cînd făcea plajă pe terasă! – îmi îngheţă orice idee – proastă! – pe care aş fi avut-o cînd m-am gîndit să…

— Am zis că n-are rost să ne prefacem, da?

— Bine, doamnă Amberson. Veronica.

— Doamna Gyurcsany e bine, a zis ea. Am divorţat de Ted.

— Îmi pare rău. Sau nu ştiu…

— Mie nu-mi pare rău. Ted avea secrete faţă de mine, secrete mari, periculoase. Dar acum au trecut toate astea. Poate că, dacă nu divorţam de Ted, n-aş fi ajuns niciodată aici, unde, trebuie să recunosc, am o activitate cît se poate de interesantă. Şi de plăcută. Şi plină de surprize uneori. Ca acum, de pildă.

— Da, cred…

Ce era să zic? Am zis şi eu ceva, ca să nu tac. Aveam emoţii, toată viaţa mea depindea de această întîlnire şi, deocamdată, perspectivele nu erau tocmai încîntătoare. Mă întrebam cît ştie din toată povestea. Care-i sînt sentimentele. Dacă mă face responsabil pentru eşecul vieţii ei. Dar, în acelaşi timp, mă agăţam şi de posibilitatea ca ea să nu regrete prea mult viaţa ei de dinainte, cu Ted, ba chiar să păstreze o amintire plăcută momentelor petrecute în compania lui Conan, deşi ştiu că, în afacerea aia, poate nu eu eram cel cu meritele principale, ci Conan, trupul lui… Doamne-ajută! Fie ce-o fi! Şi mai era şi treaba aia cu plaja ei pe terasă… Să nu-mi zică acum că nu ştia. Că nu ştia că biroul meu avea o fereastră care dădea

spre terasa ei. Că nu știa că ar fi fost posibil ca, măcar din cînd în cînd, să fiu în dosul perdelelor și s-o pîndesc. Să mă uit la ea, ca orice voyeur. Să nu-mi spună că în clipele acelea se considera singură pe lume, fără vecini, fără griji, fără reguli.

— Te uitai la mine cînd făceam plajă pe terasa din spate, așa-i?

— Nnn…da.

Am recunoscut, ce era să fac? Să neg? Uneori adevărul servește mai bine decît o minciună oricît de elaborată, de iscusită.

— Vrau să știi, de la începutul relației noastre, această relație a noastră, de afaceri – mi-a părut că a subliniat *această* –, că nu-ți port pică în nici un fel. La urma urmei, ne-am urmat fiecare fantezia lui: eu să mi-o trag cu Conan, tu să mi-o tragi mie.

Directă, fata. Dar știam deja asta.

S-a oprit. Cred că aștepta ceva din partea mea, o confirmare… ceva care să-i susțină ipoteza, ceva ca un fel de scuză. Însă eu n-am zis nimic. De ce să-mi cer scuze? De ce să caut pretexte, de parcă aș fi greșit cu ceva? De parcă totul s-ar fi întîmplat din greșeală… Nu, domnule, n-a fost nici o greșeală, nici un prost / pisica 13 / crocodilul galben. Am vrut să i-o pun. Am fost provocat s-o fac. Săptămînă de săptămînă am fost provocat.

Siiigur că da. Toți infractorii sînt, de fapt, niște victime, nu? Culmea e că sînt destui cei care găsesc (sau așa își imaginează ei) și argumente pentru asta.

Se pare că nu i-a picat bine tăcerea mea, pentru că i-am văzut o sclipire în ochi, a fost ceva… ca un avertisment? Poate nu era bine s-o ambiționez. Nu în sensul rău.

— Și vrei să te angajezi la noi…

— Da, vreau. De-asta am venit.

— Păi, atunci… Să fie într-un ceas bun.

Gata? Asta a fost tot?

I-am văzut iar sclipirea aceea din ochi, care nu știu ce însemna. Oare ea o să-mi aleagă clienții? Nu, asta în nici un caz. Știu că ei aleg întotdeauna. Dar le poate sugera… Cine știe ce nebuni vin pe-aici și ce-or să facă din mine? Cu mine. La urma urmei, cum mi-o fi norocul, mi-am zis. Și asta i-am zis și ei.

— Cum mi-o fi norocul.

De data asta am avut parte de zîmbetul de pe terasă. Doar că Veronica nu mai era goală. Și nici nu se mîngîia. Ba mai mult, mai rău: era în poziția

superioară, de conducere. La fel ca atunci cînd făcea plajă pe terasă, de fapt, ce s-o mai dau pe după cireș. Tot ea era la conducerea treburilor și atunci. Woman on top. Da, o mai avusesem deasupra, bine? Gîndul meu rînjea. Grosier. Porcește.

Cît am stat la agenție am fost o loază. Ori eu aveam ceva defect, ori era o problemă cu aparatele, cu cilindrele alea. Ceva nu era în regulă. De fiecare dată cînd îmi reluam în stăpînire corpul, aveam amintiri. Nu durau mult, nici nu erau foarte coerente. Erau ca niște flash-uri cu care mă trezeam deodată, te miri cînd.

Într-o zi stăteam leneș în fotoliul meu, cu telecomanda într-o mînă și cu o bere în cealaltă, trecînd de pe un canal pe altul – îmi plăceau blogurile la vremea aia, canalul de bloguri era favoritul meu, nici prin gînd nu-mi trecea atunci că o să am și eu cîndva un blog – și îmi aminteam cum am intrat în rețea, cum am căutat niște fișiere ale cuiva, cum le-am găsit și le-am copiat, avînd grijă să-mi șterg toate urmele. Eu nu mă pricep la lucruri de-astea, zău. Nu puteau fi amintirile mele. Și-atunci, ce erau?

Și tot așa…

Totul a culminat cu un vis erotic pe care l-am avut într-o noapte, dar atît de intens, cu atît de multe amănunte… Am visat cum am sunat la ușa unei case, cum mi-a deschis un individ bine făcut, dar nu genul atlet, părea un familist convins, soț model și tată așijderea. Părea, pînă în clipa în care, după ce m-a poftit să stau jos pe canapeaua acoperită cu o cuvertură ecosez și să-i spun pentru ce venisem – i-am zis că am ceva de vînzare –, a început să se uite mai ciudat la mine, la mîinile mele, la pieptul meu, ba i-am simțit privirea încercîndu-mi fermoarul de la pantaloni. Nu auzea nimic din ceea ce-i spuneam, el avea altă treabă. Și și-a făcut-o excelent, se pare, din moment ce m-am trezit că mă ia de mînă și m-am lăsat în voia lui, urmîndu-l pe scările cu balustrada albă de lemn, trăgînd cu ochiul, în treacăt, la tablouașele cu flori atîrnate pe pereți, pînă am ajuns în dormitor, unde m-am lăsat dezbrăcat, pipăit, mîngîiat, lins, supt, apoi a fost rîndul meu să-i fac toate astea și chiar mai mult decît atît, în viața mea nici măcar nu mi-am imaginat cum e să penetrezi un bărbat, dar trebuie să recunosc că nu mi-a fost nici scîrbă, în vis, că vis era!, de toate alea cîte le făceam, le făceam chiar cu o doză de încrîncenare, cu ură la un moment dat…

A doua zi dimineața m-am trezit oripilat, scîrbit de mine, m-am spălat îndelung, mi-am tocit dinții cu peria și am consumat un sfert din sticla cu apă de gură, apoi am dat un telefon la agenție anunțîndu-i că a intervenit

ceva și am să întîrzii, după care am ieșit în stradă, uitîndu-mă chiorîș la oricine își lăsa privirea asupra mea mai mult de trei secunde.

M-am dus la adresa pe care o reținusem, aia din vis, și am sunat la ușă. Urma să mă dau drept comis-voiajor, ca în vis, și-apoi… apoi habar n-aveam ce urma să fac. Chiar așa, ce era-n capul meu? Că un individ îmi va deschide și eu am să-l întreb „nu vă supărați, nu vă amintiți cumva dacă noi doi ne-am pus-o?”. Ce era să-l întreb?

Cînd mă hotărîsem că totul era o prostie și că mai bine era să plec pînă nu ieșea cine știe ce dandana, ușa s-a deschis și în pragul ei stăteau o femeie – frumoasă, da, frumoasă mai era! – și, probabil, soțul ei. Nimeni altul decît amantul meu din vis! Cînd au dat cu ochii de mine, el s-a înroșit, s-a fîstîcit, parcă voia să spună ceva între „bună ziua” și „ce mă-ta cauți aici, acum?”, iar ea… Ei bine, ea a rămas cu privirea înfiptă în ochii mei, a început să-i tremure ceașca de ceai pe care o avea în mînă… în timp ce eu aruncam priviri iscoditoare în casă sperînd să nu fie adevărată canapeaua lor acoperită cu o cuvertură ecosez, iar dincolo de ea să nu văd scara cu balustrada albă și tablouașele cu flori de pe pereți. Dar toate erau acolo. Erau acolo, și ei în fața mea.

— Presupun că nu vă interesează ce am eu de vînzare, am zis, încercînd să-mi intru în rolul de comis-voiajor.

N-am nimerit-o. Pentru oricare alte ființe din lume, în afara lor, fraza aia n-ar fi fost decît încercarea timidă a unui comis-voiajor începător, la prima lui ieșire pe teren. A unui comis-voiajor neîncrezător în puterea lui de convingere, în marfa pe care o avea de vînzare, în destinul lui. Mi-am dat seama atunci că vorbele, frazele nu sînt de fapt ale celui care le rostește, nu înseamnă nimic în gura lui, ci sînt ale celui care le aude. Că numai cel care aude o frază îi dă un înțeles, adevăratul înțeles. Iar pentru cei doi, acea frază a mea însemna cu totul și cu totul altceva decît am intenționat eu să spun. Deși cuvintele și ordinea lor erau aceleași.

— Șantajist ordinar!

Nu mi-am dat seama imediat care dintre ei vorbise, deși în urechi îmi sunau ambele voci. Pînă să am eu vreo reacție la vorbele lor – ce șantaj! Nici vorbă… dar vorbele, tocmai vorbele au fost acelea care, de fapt, asta și spuneau. Atunci, în contextul ăla, asta spuneau. Deși ar fi putut fi adevărate și dacă eram doar un comis-voiajor obișnuit… – s-au privit unul pe altul, de-abia atunci, și m-a întristat și pe mine tristețea din ochii lor, felul în care

își cereau așa, pe mutește, iertare unul altuia, chiar dacă, în caz că totul ar fi fost adevărat, se cereau anumite explicații din partea amîndurora.

M-am gîndit în clipa aceea că poate n-a fost doar un vis. Că visasem ceva ce poate chiar am făcut. Sau, mă rog, eu ca gazdă am făcut. Dar ce amestec ar fi putut avea ea, femeia, în toată povestea asta? În fond, ea l-a surprins pe el roșind la vederea mea, fîstîcindu-se… Era clar că bărbatul îi ascundea ceva, ceva evident nasol, ceva ce avea legătură cu mine… Și totuși, nu părea că e doar atît. Părea mult mai mult. Îmi aminteam că ea rămăsese pironită cu privirea în ochii mei de cum se deschisese ușa. De ce? Mă știa de undeva? Mă mai văzuse intrînd în casa lor? Mă susprinsese vreodată cu bărbat-su? Exclus! N-ar mai fi fost surpriza la care tocmai asistasem. Și-atunci? M-am gîndit *cînd* am mai fost eu pe-acolo, în casa lor. Dacă visul era o amintire, ea nu era a mea. Era una dintr-alea pe care le aveam… una dintr-alea de *după*. De după ce reveneam în trupul meu.

Și-atunci am înțeles: fusesem gazda ei. A vrut și ea să-l futā în cur, să vadă și el cum e. Sau poate a vrut să se convingă că soțul ei e gay. Sau naiba știe! Ce mai conta ce-a vrut sau n-a vrut? Mie mi-era de-ajuns că înțelesesem cum stă treaba. Și treaba era urîtă rău. Din cale-afară de urîtă.

Atunci, pe loc, am renunțat la agenție.

Un lucru pe care ar trebui să-l știe și, probabil, chiar îl știe fiecare dintre noi este că uneori în viață apar momente în care trebuie să renunți la ceva sau la cineva. Pentru că, dacă nu renunți tu, va renunța acel ceva sau cineva la tine și asta e mult, mult mai greu de îndurat. Cîteodată chiar periculos.

Periculoasă era și situația mea de atunci. Nu mă mai puteam întoarce la agenție pentru că, imediat ce ușa acelei case s-a închis în urma mea, probabil că femeia a sunat să facă plîngere. Or, odată aflată povestea cu amintirile mele (de neexplicat științific, tehnologic sau cum vreți), situația mea numai roz n-ar fi devenit. Devenisem contraexemplul care ar fi dus de rîpă nu numai afacerea agenției, dar chiar conceptul însuși al Transferului. Cine ar mai fi fost de acord să se transfere într-o gazdă care își putea aminti? Care ar fi putut dezvălui ororile? Care ar fi putut recurge la șantaj? Sau care, în ultimă instanță, ar fi putut fugi, conștientă, cu mintea, cu posibilitățile, cu viața celui care, dintr-un capriciu, dintr-o nevoie de defulare, din oricare-ar fi fost motivul, voia ca din cînd în cînd să trăiască în alt corp? Uneori să se ascundă…

A doua zi am primit un telefon prin care eram anunțat că agenția renunță la serviciile mele. Foarte bine! Era clar că *Vom uita pentru dumneavoastră*,

sloganul lor scris cu litere mari pe peretele de la intrare, nu mai era valabil în cazul meu.

4. DÉJÀ VU

Rămas fără agenție, fără posibilitatea de a mă angaja la alta – bănuiam că se fac verificări la orice angajare –, am dus-o o vreme rătăcind pe străzi, prin cîrciumi, apelînd din nou la gazde, reluîndu-mi vechile obiceiuri. Bani aveam, cîștigasem ceva la agenție, îmi mai trecuse și deznădejdea de după divorț…

Așa am avut tăria să-mi văd copilul, pe cel mic, și l-am văzut de cîteva ori. Cînd ieșea de la școală, cînd juca baschet… Da, am fost la un meci, am stat în sală, spectator, sus în tribune, departe de teren, ca să nu mă poată vedea, să nu-i distrag atenția.

O dată l-am văzut și pe cel mare. Pe stradă l-am văzut. Nu m-am apropiat de el. Ce era să-i spun? Că-mi pare rău? Bănuiesc că știa. Sper că știa.

Începusem să mă obișnuiesc cu noua mea viață, cu noile căutări. Nu aveam dorințe proprii, nu voiam să fac nimic. Dar voiam să fac ce făceau ceilalți. Și căutam gazde cu profesii. Cît mai diferite. Uneori ieșea bine, alteori prost.

De pildă, o dată, am vrut să fiu profesor de matematică. Mă bazam pe reziduurile gazdelor, pe partea din personalitatea lor care rămînea activă – sau pe care o solicitam eu să rămînă activă, că și tehnologia Transferului avansase între timp. Nu mi-a mers în cazul ăla. Reziduurile nu mi-au fost de-ajuns. Am fost dat afară de la școală, de fapt gazda mea a fost concediată. Bietul om! Cine l-a pus s-o facă pe gazda, dacă avea un astfel de job?!

M-am întîlnit cu el într-o seară în *Babylon*.

Babylon era cîrciuma pe care o descoperisem într-o „amintire” și pe care m-am dus s-o văd, să mă conving de existența ei, apoi am început s-o frecventez.

Mă atrăgea fauna de-acolo, era frecventată de oameni de toate rasele, de naționalități diferite, era locul în care nou-veniții în oraș, în partea asta a orașului, se căutau unii pe alții, era locul în care văzusem pentru prima dată pe cineva venit din Orașul Vechi – și, da, îl ghiceai dintr-o mie, se purta altfel, era îmbrăcat altfel, vorbea altfel –, era locul în care se vorbea pe față despre Transfer.

Profesorul era singur, singur cu un pahar de băutură în mînă. Cred că era gin. Cînd m-a văzut, și-a luat paharul în mînă, s-a ridicat de la masa lui și a venit spre mine. S-a așezat în fața mea fără să mă întrebe nimic, și-a înfipt privirile în ochii mei și atît. Nu zicea nimic. Doar mă privea. Am tresărit cînd mi-am dat seama cine era, i-am zîmbit tîmp, ce era să fac, cum s-o dreg? Aproape că am intrat în panică atunci cînd mi-am dat seama că și el știa cine sînt. Era unul dintr-ăia… Ca mine. Era dintr-ai mei, gazde care aveau amintiri.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Nimic, a răspuns el. Nu fac nimic.

— Școala?

— Știi că m-au dat afară. O vreme am încercat să revin în învățămînt, am dat examene peste examene, să-i conving că știu, că sînt pregătit. Am picat mereu la testul psihologic. Aveam dosar. Dar știi asta foarte bine, nu? Tu m-ai căptușit cu dosarul ăla!

— Îmi pare rău, regret sincer…

— Ei hai, lasă, lasă. Nu mai are importanță. Ți-am zis că o vreme am încercat… Am renunțat pînă la urmă. Așa am conștientizat că de fapt eu nu eram matematician. A fi matematician e o chestie de-aia ultimativă: ori ești, ori nu ești. N-ajunge să știi matematică, n-ajunge s-o poți face cu oarecare rezultate. Dacă n-ai performanță înseamnă că te minți de unul singur. Că-ți petreci viața mimînd. Or, nu asta am vrut eu de la viață. Am crezut că talentul meu, ambițiile mele… asta însemnau, că sînt matematician. Mă simțeam matematician… dar nu eram. Nu eram. Aveam abilități, aveam chiar un pic de talent. Aveam. Dar îmi lipsea vocația. Și asta am aflat-o datorită ție. Dacă n-ar fi fost episodul ăla, dacă nu m-ar fi dat afară atunci, probabil că mai trăiam și azi cu iluzia că sînt matematician, că a preda matematica e totuna cu a fi matematician, că doar matematicienii asta fac, predau matematica, nu? Fals! Cît se poate de fals! Matematicienii fac matematica să fie ceea ce este, o fac să evolueze. Știi cum se zice, nu? Cine știe să facă un lucru îl face. Cine nu, îi învață pe alții. Eu îi învățam pe alții matematică, atîta cît să le fie de ajuns să descopere ei înșiși dacă au vocația asta sau nu, dacă vor deveni matematicieni sau vor ajunge la rîndul lor profesori sau, poate mai bine, să transforme matematica în ceva practic, să facă matematică aplicată, să construiască modele… Cîndva am încercat și eu să folosesc lanțurile Markov într-un model educațional…

Și-a lăsat privirea în jos.

— Mă cam bag în amănunte care fie te depășesc, fie nu te interesează.

A tăcut apoi, a sorbit din pahar și privirea lui mi-a străpuns din nou ochii, voind parcă să treacă dincolo de ei, să-mi cotrobăie prin creier, să afle măcar dacă am habar ce-i ăla un lanț Markov, să afle ce-i cu mine, ce-am căutat eu în viața lui, ce voiam, poate, de la viața mea.

— De cînd ai amintiri? l-am întrebat direct, fără nici o introducere, fără vreun apropo de…

— Nu știu. Cred că deja începusem să am cînd ne-am cunoscut, cînd ai apelat la serviciile mele.

Încă nu mă întrebase de ce am făcut-o, de la începutul conversației noastre bănuiam că o să vină și clipa în care o va face, dar el tot întîrzia să aducă vorba.

Am sărit și eu la alt subiect, oarecum.

— Știi că am fost și eu gazdă? Cîndva?

— Da? I-auzi! Și? Ce s-a-ntîmplat?

— Păi, tot așa… Amintirile. Am început să am amintiri. S-a aflat și mi-am pierdut jobul la agenție.

— A… Ai lucrat cu o agenție.

— La fel ca tine.

— Și? Ai făcut ceva? Mă refer la… după ce s-a aflat că ai amintiri. Ai vorbit cu cineva? Ai căutat și alții ca tine?

— Ce să vorbesc? Ce să caut?

— Da. Nu te-a tentat niciodată să afli dacă mai sînt și alții care au amintiri?

— Cum să aflu? De unde?

— Printre cei dați afară de la agenții. Acolo îi găsești. De obicei, în ultima vreme, ăsta e și motivul principal pentru care sînt concediate gazdele.

— N-am observat. N-am știut. Uite că nu m-am gîndit la asta.

— Eu, da. Și am început să fac săpături. Am găsit o grămadă.

— O grămadă? Sînt atît de mulți?

— Mulți și organizați.

Cum adică organizați? Ce voia să spună? Adică era chestia aia cu minoritățile care devin minorități tocmai pentru ca indivizii care sînt… „altfel”, să zicem, să nu o ia razna? Era vorba de nevoia oamenilor de a se grupa? Sau – de fapt același lucru – era vorba despre nevoia unora de a fi

lideri? De a căuta mereu indivizi cu trăsături comune pe care să-i organizeze și apoi să-i conducă? Școala micilor dictatori, cum se zice.

Ia uite ce-mi zicea ăsta!

— Nu știi? reluă el prinzîndu-mi momentul de nedumerire, derută, neliniște.

— Nu, nu știu. Cum sînt organizați?

— Tu n-ai auzit de *Déjà vu*?

Îmi era cunoscută sintagma, văzusem și eu cîteva titluri prin ziare, dar n-am insistat, nu le-am dat importanță. Erau unii care protestau împotriva Transferului, dar interesele mele erau mereu canalizate spre alte aspecte ale lumii și vieții. Politica mă lăsa rece, întotdeauna a fost așa.

— Am auzit ceva, i-am răspuns, mai mult ca să nu par cu desăvîrșire ignorant.

— Păi, ăștia sînt, cei cu amintiri. Ei au sesizat pericolul, și asta de-abia cînd au început să se întîlnească. Înțeleg că n-ai fost la nici o întrunire a lor.

L-am privit tăcut și ăsta a fost răspunsul pe care i l-am dat la întrebarea lui subînțeleasă.

— Nu vrei să mergi? m-a întrebat.

— Adică tu ești unul dintre ei?

— Nu unul activ. Mă mulțumesc să fiu și eu pe-acolo. Îi sprijin, evident, dar fără să mă implic efectiv. Știu, simt, înțeleg că treaba asta cu Transferul ar trebui să înceteze, sînt conștient de pericolul social…

Cred că am făcut o grimasă, poate am avut o umbră de îndoială, de neîncredere în priviri, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Nici eu nu m-am gîndit cu adevărat la asta decît după ce am început să-i frecventez. Nu-i de glumă, zău. Ce naiba! Vînd castraveți grădinarului. Ai pățit-o și tu, știi foarte bine despre ce vorbesc.

Oho! Știam chiar mult mai mult decît își imagina el. Și mi-am amintit din nou episodul cu visul ăla al meu, cu familia aia care… Cu nevasta care m-a folosit drept gazdă… De ce trebuie să retrăiesc toată chestia asta, ha? Scăpasem de ea, o lăsasem în urmă, trecusem peste, așa, cu tot prețul…

— Da, vreau.

— Ce?

— Să merg la o întrunire, nu asta m-ai întrebat mai devreme?

— OK, atunci. Mîine la șase după-amiază, la Biserica Reînvierii.

— Ce? Biserică?

Nu mai auzisem de mult de biserici. Știam că există, știam că adepții se adună în tot felul de săli. Dar nu mai credeam de mult că mai există biserici. Religia nu mai era de mult. Sau poate doar se transformase, manifestările ei se înnoiseră, se adaptaseră nevoilor – și spaimelor – de azi.

— Bine. Mîine, la biserică.

Am mai luat un rînd, pe care s-a oferit să-l plătească el. Eu, o bere Corona, el, un gin tonic. Ce băuserăm și pînă atunci.

M-am dus la Biserică. Atunci, și în altă zi, și în alta, și tot așa. Mă integrasem în organizația aia a celor cu amintiri, mă convingeam cu fiecare întrunire că trebuia făcut ceva, că situația nu mai putea continua.

Vedeam cum, pe zi ce trece, discursurile, prelegerile, discuțiile deveneau din ce în ce mai agresive, mai vehemente. Dar nu se întîmpla nimic altceva și puneam agresivitatea pe seama luptei pentru putere în cadrul organizației. Din noianul de membri apăruseră deja unii care se voiau lideri, care – se vedea de-acum asta – voiau să facă din *Déjà vu* o organizație implicată politic. A fost momentul în care m-am întors la ale mele, fără a abandona cu totul întîlnirile. Dar îmi părea că-mi pierd vremea.

Așa că m-am hotărît să-mi reiau vechile obiceiuri, începeau să-mi lipsească orele în care eram altcineva.

O vreme am fost din nou client, apoi, cînd mi s-au terminat banii, a trebuit să redevin… gazdă?

5. PEȘTELE RICK

De-abia cînd am plecat în căutarea unui pește am acceptat că, în adîncul meu, devenisem o hucă.

N-a fost greu să-mi găsesc un pește. Cunoșteam genul încă de pe vremea cînd eram client. Știam că, în caz de nevoie, peștii oferă protecție. Știam că huca este urmărită pas cu pas de peștele ei, ca să nu i se întîmple, Doamne ferește!, ceva rău. Nu știi niciodată cine îți este clientul. Și nu e vorba aici despre onorabilii tați de familie care vor să-și facă și ei de cap fără riscul de a fi văzuți. Nici despre oameni care toată viața și-au dorit să fie altceva decît erau, dar au pierdut ocaziile, nu și acea dorință însă, care le-a rămas undeva în adîncul lor, ascunsă. Cel mai nasol lucru pentru o gazdă (o hucă, na!) e să dea peste vreun sinucigaș prea milos cu propriu-i trup, un sinucigaș care vrea să-și zboare creierii, dar să-și păstreze capul într-o singură bucată… Înțelegeți ce vreau să zic.

Problema nu e că-ți omoară corpul, că ți-l fură, de fapt. Problema e că Transferul devine în aceste cazuri ireversibil și cel care a fost gazdă trebuie transferat apoi în trupul fostului client. E ultima protecție de care se bucură o hucă din partea agenției. Și, în unele cazuri, din partea peștelui. Acuma nu că asta ar fi vreo chestie de mare dificultate pentru cineva care e de meserie gazdă. Dar să te înveți cu un trup nou, pentru toată viața… cu cine știe ce beteșug sau și mai și: bărbat tînăr, vînjos, spaima și bucuria muieretului, să te trezești fără trusa de scule, în corpul vreunei mămăi care a vrut și ea să copilărească puțin și a cam mierlit-o… că se puteau întîmpla și accidente.

Știam toate astea, eram vechi în meserie, cunoșteam pericolele care îi pîndesc atît pe clienți, cît și pe gazde. De-aia am zis că mi-a fost ușor să-mi găsesc un pește. Tocmai pentru că știam despre ce e vorba n-am abordat căutarea cu emoții, n-am fost genul de hucă în devenire, hucă-aspirantă, care face deliciul peștilor – cam sadici uneori, cam violenți, și nici n-ar fi putut fi altfel dacă voiau să se impună, să-și impună regulile.

Înainte să plec în căutarea unui pește am rememorat cîteva dintre experiențele mele de client, încercînd să-mi amintesc cu cine am lucrat, în ce condiții…

Și mi-am amintit de Rick. Rick era poate cel mai cunoscut pește din branșă. Poate și pentru că lucra la vedere. Funcționa ca un fel de agenție, ilegală, bineînțeles, avea un loc al lui unde putea fi găsit, el, cu angajații lui, gazdele pe care ți le propunea după o scurtă discuție. Se pricepea la oameni Rick. N-am fost niciodată nemulțumit de gazdele pe care mi le-a propus. Știa să facă împerecherile astea, destul de dificile, de altfel. Știa ce nevoi ai, te ghicea după numai cîteva vorbe. Știa imediat dacă tu, clientul, apelezi la el doar din curiozitate sau ai alte taine pe care vrei să le depășești, sau ai cine știe ce gînduri nu tocmai curate.

Rick lucra cu Roberto, despre care se zicea că era operatorul unei agenții, dar mai făcea și el cîte un ciubuc în timpul liber. Își făcuse acasă un laborator, nu se știe de unde își procurase – și cum! – o pereche de cilindri dintr-ăia în care ne băga, client și gazdă, pentru Transfer. N-am auzit să aibă nici o plîngere, toate Transferurile lui fuseseră OK, sau cel puțin nu se știa nimic care să arunce măcar o umbră de îndoială asupra lui.

L-am căutat pe Rick în Micul Monaco, unde-și făcea veacul, la *Casablanca*. Acuma, nu știa nimeni dacă își botezase cîrciuma așa pentru că îl chema Rick sau și-a luat acest nume pentru că deținea *Casablanca*.

Micul Monaco era un cartier aflat la granița dintre lumi: imediat după zidul care delimita Orașul Vechi, în partea nouă a Inandului, în sîmburele noului cartier care a apărut după ce imigranții au început să se adune și au simțit nevoia unei alte vieți decît cea care li se oferea în interiorul zidurilor, sub Muntele. Acolo se stabilise Rick atunci cînd părăsise Orașul Vechi, acolo trăia, rupt între dorința unei vieți noi și nostalgia celei vechi. Într-un fel, *Casablanca* era o imagine a sufletului său.

Am intrat pe ușile înalte și am pătruns în salonul al cărui tavan boltit forma mai multe arcade sprijinite pe stîlpi groși. Prin colțuri erau lampadare și plante ornamentale. Pe pereți atîrnau felinare și pe fiecare masă se găsea cîte o lampă aprinsă. Din loc în loc niște paravane din lemn formau separeuri în care, pe scaune din nuiele, clienții își vedeau de ale lor. Cei care avuseseră noroc și fuseseră acceptați de Rick beau un brandy din partea casei înainte să intre pe mîna operatorului. Cei care nu, dar care nu-și pierduseră speranța, așteptau, așteptau, așteptau…

În mijlocul salonului era un pian la care cînta Sam. Sam? De fapt îl chema Momo, dar toată lumea îi zicea Sam, evident. Era negru, cînta al dracului de bine și se spunea că e prevăzut în contractul de proprietate al localului. Dacă Rick s-ar fi hotărît să-și vîndă cîrciuma, noul proprietar era obligat s-o ia cu tot cu Sam.

Știam ritualul, așa că m-am apropiat de el și i-am spus:

— Cîntă-l odată, Sam. De dragul vremurilor trecute.

Sam mi-a zîmbit, mă recunoscuse, și a intrat în joc:

— Nu știu despre ce vorbiți, domnule.

— Cîntă *As Time Goes By*, am zis și am început să fredonez: ta-di-da-da-di-dam, ta-di-da-da-di-dam…

I-am pus pe pian un bacșiș, care era de fapt tariful întîlnirii cu Rick. Acum Sam putea să-mi dea banii înapoi și să-mi spună.

— Îmi pare rău, domnule, nu cunosc acest cîntec.

Ceea ce însemna că picasem primul test (Sam avea un instinct în a-i descoperi din prima pe clienții periculoși) sau putea începe să cînte, semn că totul era OK, tranzacția era pe rol.

A început să cînte. *A kiss is just a kiss*…

Am văzut cu coada ochiului că Rick tocmai își făcuse apariția în ușa biroului său. Acum urma etapa a doua, testul lui Rick.

A venit spre noi, s-a oprit în fața mea și m-a privit lung, lung. Știam că mă scanează, că mă caută în bazele de date, că-mi citește dosarul, judecă, ia

decizia… Da sau ba? Dacă era de acord, îmi spunea replica aia. Dacă nu, îl atenționa pe Sam:

— Ți-am spus să nu mai cînți asta, Sam, ți-am spus? după care pleca.

Dar l-am auzit spunîndu-mi:

— Dintre toate cîrciumile din toată lumea asta mare, ai intrat tocmai aici… Bine-ai făcut. Hai să bem ceva.

Am răsuflat ușurat și mi-a părut că toți cei aflați atunci acolo au făcut la fel. S-au liniștit, eram de-al lor adică. Ei nu știau de trecutul meu, de amintirile mele. Dar Rick? El știa cu siguranță. Și-atunci?

Ce rost avea să-mi mai fac probleme? Mă acceptase, nu?

— Vino cu mine, mi-a spus Rick, și l-am urmat pe cele cîteva trepte care duceau spre biroul lui.

Am intrat, a închis ușa.

Calm, mi-a turnat ceva într-un pahar, nu m-a întrebat dacă vreau una sau alta, știam că nu obișnuiește, în multele mele vizite anterioare pe-acolo aflasem că nici nu avea decît un singur fel de băutură, Johnny cu etichetă verde. De unde naiba făcea rost de ea? Băutura aia parcă era din alt film.

— Și zi așa, vrei să lucrezi la noi.

— Da, vreau.

Eram într-un déjà vu, parcă mai trăisem secvența asta, într-o altă viață, într-un alt corp, deși știam sigur că de data asta era amintirea mea.

— Déjà vu, nu?

Am tresărit. Suspiciune? Paranoia? De ce folosise Rick cuvintele alea? Ce știa? Ce voia să știe?

M-am uitat în ochii lui așteptînd să mai spună ceva, invitîndu-l s-o facă, să înțeleg și eu la ce naiba se referea.

— Ai *Déjà vu*. Ești unul dintr-ăia…

— Da, sînt unul dintre ei, am recunoscut.

Mă scanase. Mă ghicise? Eram într-o bază de date la care avea el acces?

Și mi-am amintit de fiecare privire mai insistentă asupra mea pe care o observasem la întrunirile noastre. De fiecare privire mai insistentă asupra altora. De suspiciunile din unele priviri. De agresivitatea crescîndă a celor care se voiau lideri.

La dracu'! Se știa de noi. Eram înregistrați, fișați, orice agenție, orice pește avea, într-un fel sau altul, lista cu numele noastre, cu dosarele noastre. Dar cine, cum, cînd? Cîți dintre noi erau securiști infiltrați? Cîți erau plătiți de Securitatea Statului?

— Deci știi.

Am lăsat la o parte orice brumă de prefăcătorie. Știa, era clar că știa.

— Da, știu.

— Înseamnă că n-am nici o șansă să mă angajezi.

Dar îmi luase banii! Dăduse răspunsul *ăla*, de față cu toți cei din local. Ce naiba…

Fusese o întrebare, dar semnul întrebării îl păstrasem doar pentru mine, el era pus după cuvintele astea, dar numai în mintea mea.

— Nu. De ce să n-ai nici o șansă? Uneori amintirile astea ale voastre pot fi un avantaj. Dacă știți – și vreți – să profitați de el.

Nu înțelegeam unde bate. Cum să fie un avantaj? Fusesem dat afară de la agenție tocmai din cauza asta. Cum să fie un avantaj? A zis „dacă știți să-l folosiți"…

— Și cum l-am putea folosi?

— Simplu. Vînzîndu-vă amintirile.

— Cui?

— Mie? Sau, dacă au valoare pentru alții, acelora?

— Dar ce valoare pot să aibă…?

— Hai, nu te prosti! mi-a tăiat-o scurt. Știi bine că printre clienții noștri sînt oameni băgați în politică, artiști, formatori de opinie, bloggeri… Crezi că e de colo să știm care le sînt punctele vulnerabile? Micile secrete?

— Adică vrei să mă faci turnătorul tău?

— Ei, eu n-aș numi-o chiar așa. Mai stăm și noi de vorbă despre una, despre alta… Despre unii… Poate despre Organizație…

— *Déjà vu*? Ești nebun? Mă rad ăia!

— Să fii tu sănătos cîți dintr-ăia vin la spovedanie după fiecare întrunire a voastră! Cîte dintre gazdele care au amintiri…

Futu-i! *Casablanca* e o speluncă oficială! A statului! Să-mi bag… Cum dracu', dintre toate cîrciumile din lume am nimerit tocmai aici? Mai mare adevăr ca ăsta…

Cîte coincidențe poate îndura un om? Cîte sînt de ajuns ca să-l facă să creadă că viața lui nu se întîmplă în realitate, ci e o poveste dintr-o carte? Conan, gazda din catalogul agenției pe care o frecventam, era tocmai grădinarul Veronicăi Amberson, pe care visam s-o… Apoi Veronica era șefa personalului agenției la care m-am angajat. Rick, căruia îi fusesem client de atîtea ori, iar acum voiam să-i fiu angajat, era funcționar de stat. În cîte coincidențe poți să crezi că sînt întîmplătoare, că nu sînt decît simple

coincidențe? Dacă ești paranoic nu înseamnă că nu te urmărește nimeni. De cîtă vreme eram în programul lor? De la ce gazdă mi s-a tras? De la ce client?

— Poți începe de mîine, dacă vrei.

— Și dacă nu vreau? Dacă nu mai vreau?

Mi-a aruncat o privire de-aia… ca de la patron la angajat, ceva gen „nu-ți permiți să nu vrei”. Dar mi-a zis:

— E bine să vrei.

— Ori?

— Ori.

Mi-am dorit să-mi fi spus „ori ai s-o pățești”. Mi-am dorit să mă fi amenințat, să mă fi șantajat, să… Să nu spun, pur și simplu, „o fac”. Să nu fie alegerea mea.

A fost încă unul dintre momentele în care am simțit nevoia ca lucrurile să se desfășoare astfel încît să pot da vina pe alții pentru faptele mele. Poate sînt momente de lașitate astea, momente în care refuzăm să ne asumăm responsabilitatea, în care ne dorim ca viața să fie ceva călduț, moale, pufos. Dar viața e o scîndură negeluită, cu așchii care-ți intră în carne la cea mai mică ezitare, la cea mai mică neatenție, la prima mișcare greșită. Lemnul lăcuit e pentru morți.

— Bine, o fac.

Am acceptat fără să-l întreb măcar ce-mi iese la afacerea asta. Măcar așa, de ochii lumii, de ochii lui Rick și ai celor cărora le va raporta recrutarea mea. Măcar așa, ca o justificare, să nu creadă că sînt atît de ticălos, că sînt atît de putred pe dinăuntru, și o fac – habar n-aveam ce urma să fac – doar așa, din plăcere, din curiozitate, din voluptatea tăvălirii în mocirlă. Chestie căreia întotdeauna mi-a fost cel mai greu să-i rezist.

Am făcut multe lucruri urîte la viața mea și niciodată n-am reușit să mi le justific. Dacă stau să mă gîndesc bine, multora dintre ele nici nu știu dacă le-am căutat vreodată o justificare. Dar de fiecare dată cînd eram pe punctul de a face ceva rău, în momentul ăla, în clipa aia ultimă, în care îți mai pui o dată întrebarea dacă să mergi mai departe sau nu, imediat după ce-mi spuneam că nu e bine ce fac, îmi ziceam: și cînd o să mai am ocazia să fac asta? Cînd o să mai am ocazia să văd dacă sînt dispus să ajung mai jos de atît? Și mergeam mai departe. Mai departe, mai jos… Și de fiecare dată descopeream că e suportabil, că puteam trăi și asta, că nu mi-am atins

nivelul cel mai de jos, că se poate să fac și ceva mult mai rău, că aș putea face lucruri încă și mai oribile…

Ca atunci cînd, în trupul lui Conan fiind, am intrat la mine în casă și i-am tras-o Cameliei făcînd-o să-și înșele soțul, adică pe mine. Ca atunci cînd m-am dus la școală în trupul matematicianului și am făcut să fie cdat afară din învățămînt. Și cîte și mai cîte…

— Bun, am încheiat eu discuția. Atunci, aștept mîine un telefon.

Am plecat știind că din clipa aceea eram o hucă, o gazdă pentru peștele Rick, și că urma să am clienți importanți, persoane periculoase pentru securitatea statului. Pentru Securitatea Statului.

La urma urmei, deveneam un bun cetățean al Inandului.

6. EL MARIACHI

A doua zi, telefonul lui Rick n-a fost tocmai cel pe care-l așteptam. Dar nici n-aș spune că m-a întristat.

— Azi aveți întîlnire la *Déjà vu*. Du-te acolo și cască ochii și urechile. Mai vorbim.

Cred că am vrut să spun ceva, dar mi-a tăiat-o brusc. Nu purtam o conversație, primeam ordine. Relația noastră se schimbase. Trăiam deja într-o altă lume.

— Te caut eu. Să nu vii pe-aici nechemat.

Unde-i erau zîmbetul, vorbele amabile, unde era paharul de Johnny pe care mi-l oferise de atîtea ori? Da, trăiam deja într-o altă lume, cu alte reguli, cu alți stăpîni. Nici decorul nu mai era același. Unde era canapeaua pe care mă invitase de atîtea ori să stau? Unde era biroul lui la care stătea lejer, relaxat? Unde era trabucul pe care mi-l dăduse uneori ca să-mi facă mai lină trecerea din trupul meu în cel al gazdei pe care tocmai o închiriasem? Unde era starea aia a mea în care mi se făcea pielea de găină și știam că viața e frumoasă, frumoasă, frumoasă…?

— Am înțeles.

Ce era să spun? Mă adaptam deja noii lumi în care mă trezisem așa, pocnind parcă din degete. Nu, nu pocnind eu din degete, ci o vrăjitoare rea, rea…

Am căutat partea bună din toate astea, și anume că activitatea mea de turnător nu începea chiar din acea zi. Mai aveam timp să mă gîndesc. Să mai rumeg lucrurile care mi se întîmplau. Ați colaborat vreodată cu Securitatea? Cu voie sau fără de voie… Că, uite, eu m-am trezit colaborator

fără să-mi fi dorit așa ceva. Trebuia să mă împac cu gîndul, nu? Să-mi accept soarta și să văd cum voi putea trăi cu asta. Sau cum să n-o fac. Cum să mă revolt, cum să-mi asum consecințele și să apar, contrar celor indicate (amenințării?), la *Casablanca* și să-i arunc în față lui Rick un NU cît mine de mare, cît toată cîrciuma aia nenorocită a lui care cîndva era pentru mine un loc al speranței, cîndva, mare cît tot Sistemul Solar ăsta în care trăiam parcă pe altă lume și aflasem deodată, atunci, că într-adevăr trăiam pe altă lume, mare cît cartierul ăsta, ziceam, în care majoritatea oamenilor de-abia dacă auziseră de Transfer, mare cît tot Inandul, minunatul meu Inand, care creștea și creștea, cu miile de imigranți care tot veneau și mai adăugau cîte o stradă-centură pe marginile căreia să-și ridice casele.

M-am dus la întrunire.

Înăuntru, lumea obișnuită, cîteva fețe noi, dar nimeni dintre cunoscuți, dintre cei cu care legasem oarecum un fel de relație, oricum, nu mai mult de o conversație plată, amabilă, cel mult o bere, fără a fi urmată de o a doua.

Profesorul lipsea. Nu mă simțeam confortabil într-un loc în care nu cunoșteam pe nimeni suficient cît să stăm împreună. Dacă nu aveam acolo un amic cu care să conversez toată seara, preferam să nu știu deloc pe nimeni, ca să pot fi singur, să-mi petrec în singurătate ora de politețuri. Așa, cu oameni pe care trebuie să-i saluți fals, cărora să le răspunzi neutru la un „ce mai faci?” care știi bine că nu așteaptă răspuns…

— Ce mai faci? am auzit un glas lîngă mine.

M-am întors spre cel care-mi vorbise. Nu-l cunoșteam. Era o figură nouă pentru mine, dar nu și pentru ceilalți, din cîte mi-am dat seama. O fi început să frecventeze întrunirile în perioada în care n-am mai dat eu pe-acolo.

— Nimic, i-am răspuns. Am mai venit și eu pe-aici.

Mi-am întors privirea în altă parte, ca și cînd aș fi căutat pe cineva, și chiar căutam pe cineva, lipsa profesorului îmi dădea un sentiment de disconfort, parcă mă rătăcisem într-o pădure și singurul om care cunoștea potecile, brusc, nu mai era lîngă mine.

Nici el n-a insistat – am zis eu că indivizii ăștia te întreabă „ce mai faci?” doar așa, să treacă vremea. L-am văzut mergînd prin mulțime, strîngînd mîini, apoi, după ce a ajuns în față, l-am auzit vorbind:

— Azi am fi avut ceva important de discutat.

Individul își plimba privirea prin sală, oprindu-se din cînd în cînd asupra cuiva. I-am simțit și eu privirea în ochi timp de o clipă, apoi a trecut mai departe. A continuat:

— Dar evenimente care tind să se precipite mă fac să amînăm tema întrunirii noastre de azi. Îmi pare rău că v-am pus pe drumuri degeaba, ne vedem data viitoare. Veți fi anunțați despre ea. La revedere și păziți-vă.

Da, interesant discurs. Interesant și finalul. Uite ceva nou, mi-am zis. Tare grijulii deveniseră! Păziți-vă. De ce dracu' să ne păzim? Ce putea să ni se mai întîmple?

Începea să mă calce pe nervi toată povestea asta. Se adunau, vorbeau și nimic. Nimic concret. Doar văicăreli. Nici o acțiune pe care s-o pună la cale. Aflam mai multe din presă decît de-acolo. De pildă, ziarele vorbeau despre o iminentă revoltă a celor care contestau Transferul. Vorbeau despre infiltrări în Parlament, despre parlamentari corupți care pregăteau în secret – un secret care apărea mare, pe prima pagină a ziarelor! – o lege prin care să se interzică Transferul. Și la adunările astea – nimic.

Ce aștepta Rick de la mine? De la ceilalți turnători ai lui?

Mă trimisese acolo să casc ochii și urechile. Am fost o jumătate de oră un măgar exoftalmic și degeaba. N-aveam nimic pentru el. Să fie sănătos! Nici nu mă simțeam rău pe chestia asta. Raiul turnătorilor fără-de-voie: să nu aibă nimic de povestit.

La ieșire am văzut că pe trotuar, în fața bisericii, era un afiș cu El Mariachi. Nu chiar mare, ostentativ, dar nici mic, să treacă neobservat. Suficient cît să atragă atenția cui ar fi trecut pe stradă, cui ar fi intrat în biserică. Și chiar celor care ieșeau, ca mine.

N-am stat să citesc ce scria, cine era El Mariachi și unde / cînd urma să-și țină concertul. Dar știu că mi-am zis: ia uite, ai naibii lăutari! Își fac reclamă pînă și-n biserici!

Am plecat acasă, mi-am petrecut seara citind bloguri, am adormit liniștit. Cred că de multă vreme n-am mai adormit atît de liniștit. Deși n-aveam motive. N-aveam deloc.

Și, la fel, de multă vreme nu m-am mai trezit cu telefonul sunîndu-mi în cap. Era Rick.

— Vino la mine. Acum.

Și a închis. Era 11 noaptea. Iar Rick probabil înnebunise.

Am intrat în biroul lui, i-am aruncat un bunăseara morocănos – la care nu mi-a răspuns – și am primit în față rafala de întrebări.

— Ai văzut ceva neobișnuit?

— Nu.

— Nimic?

— Ce să văd?

— Gîndește-te bine. Era ceva altfel, ceva în plus? Nu ți-a atras atenția nimic?

— Ceva în minus. Că întîlnirea, practic, nici n-a fost. S-a amînat pe altă dată. Cică nu știu ce evenimente care se precipită…

— Aha, a făcut Rick, de parcă ar fi înțeles totul, și tare mult mi-ar fi plăcut să înțeleg și eu ce înțelesese el, să mă lămuresc și eu ce fusese cu întîlnirea aia.

— Și a vorbit un tip cu aer de șef, pe care nu l-am mai văzut pînă atunci.

— Un tip nou? Cu aer de șef?

Papagal. Rick era un papagal. Repeta cuvintele spuse de mine. Sau gîndea… punea ceva la cale.

— Și cum arăta individul?

— Normal. Nimic deosebit. Lung, deșirat, cu o claie de păr creț și cu o ureche parcă neterminată, fără lob.

Apucasem să văd chestia asta cînd m-a întrebat „ce mai faci?" și m-am întors spre el.

— Aha, a repetat Rick. Deci începe…

Ce-o fi începînd? m-am întrebat, intrînd și eu în tagma întrebătorilor, deși se presupunea că rolul meu acolo, în biroul lui Rick, era acela de a da răspunsuri. Dar dacă nu avem întotdeauna la noi răspunsuri? Dacă nu știm să…? Uneori o întrebare e mai utilă decît două răspunsuri. Sau chiar trei.

— Și? Altceva? Nu-ți mai amintești nimic? Nimic-nimic?

Nimic. Doar afișul ăla cu El Mariachi, dar ce importanță avea că-și făceau unii reclamă? M-am hotărît să-i spun totuși.

— Afișul ăla cu El Mariachi.

— Era un afiș Mariachi?

— Da, la intare. Cînd am intrat nu cred că era. L-am văzut numai cînd am ieșit. Dar nu știu…

— Gata. Ai terminat-o cu *Déjà vu*. El Mariachi, în limbajul lor, înseamnă turnător. Cîntăreț. Cu ghilimele. Înseamnă că se știe că printre ei este un turnător. Dacă zici că nu era cînd ai intrat, dar era cînd ai ieșit, poate e vorba chiar despre tine. Sigur nu era cînd ai intrat?

Am ezitat o clipă, am rememorat momentul ajungerii mele la biserică și, da, sigur nu era acolo cînd am intrat.

— Da, sînt sigur.

— Îmi pare rău, dar misiunea ta în *Déjà vu* încetează din clipa asta. Și bine-ar fi să dispari și din peisaj o vreme.

— Și unde să plec?

Toată viața mea trăisem aici, în Sistemul Solar. O singură dată trecusem de Zid, în Orașul Vechi, dar atunci eram Rikki, William Rikki Ardha-Matsyendra, femeia-gibson care-mi fusese gazdă pentru cîteva ore. Nu se punea. N-aveam nici o treabă cu Orașul Vechi. Eram la fel de străin de el ca și înainte. Doar că știam ceva mai multe. Îi văzusem străzile, clădirile, oamenii. Un zîmbet, o privire… Adică tot nimic. Unde să mă duc? Unde să dispar din peisaj?

Și, la urma urmei, de ce trebuia să dispar? Era chiar atît de periculos? De unde știa Rick că tocmai eu eram ăla de care aflaseră? Cînd să fi aflat? De unde?

Rick, gînditor, cu o față calmă, dar sub care bănuiam o mare agitație, îmi părea că desenează trasee, calculează orbite, construiește destine. Apoi, deodată, s-a întors spre mine și și-a înfipt privirea în ochii mei.

— Ai fost vreodată în Orașul Vechi?

— Da, o dată. Am avut o gazdă de-acolo, un gibson.

— Ai fost? Gibson? Mmm… Și nu vrei să mai mergi? Nu ești curios?

— Nu știu de ce am impresia că tu ești mai curios decît mine. Sau cel puțin mai interesat…

— Eu vin de-acolo. M-am născut acolo.

Da, știam asta. Auzisem.

Despre Rick circulau fel și fel de povești în lumea asta a noastră, a celor care foloseau Transferul. Rick era o legendă. El și *Casablanca* lui. Cele mai cunoscute povești despre el le-am auzit chiar acolo, la *Casablanca*, în perioadele de așteptare prin care trecusem și eu cîndva, acolo, pe scaunele de nuiele din jurul meselor. Că asta făceau toți cei care așteptau, așteptau, așteptau… Își povesteau viețile, aventurile, experiențele, povesteau despre ceilalți. Și despre Rick. Cu detașare uneori, încrîncenați, cu ciudă, alteori. Rick era omniprezent, tot timpul, chiar și cînd nu ieșea din biroul lui, semn că refuza întîlnirea cu unul sau cu altul. Mai ales atunci.

L-am privit și parcă mi-am continuat gîndurile:

— Și? De ce-ai plecat?

Tăcere. Tare mi-ar fi plăcut să am în acel moment un aparat de scanat imaginile de dincolo de retina lui, de scanat gîndurile. Se vedea pe fața lui că revede lucruri din trecutul său, că își amintește…

— Zi, vrei?

— Am de ales? Chiar am de ales? Văd că ești tare pornit. Bine, mă duc. Ai vreun gînd? Există un motiv pentru care să merg acolo?

— Da, există un motiv. Nu te trimit la plimbare.

— Eu așa mă gîndeam.

M-a privit și a fost ultima încercare de glumă din partea mea în acea seară.

— Am o misiune pentru tine.

— OK.

— Dar e ceva deosebit.

— Am zis c-o fac, o fac.

— Să nu te sperii.

— Trebuie să omor pe cineva? – am mai încercat totuși o glumă, am vrut să-i arăt că sînt relaxat și, în același timp, gata să slujesc autoritățile.

N-a zis nimic. Nimic însemna că…

— Ce?!

— Da.

— Ce da?

— Trebuie să elimini pe cineva. Au început să se miște și trebuie să ne mișcăm și noi. Trebuie să ripostăm rapid, că altfel cine știe unde ajungem.

Nu-mi venea să cred ce auzisem. Următoarele cuvinte mi-au țîșnit pe gură firesc, ca o întrebare normală, de parcă asta aș fi făcut toată viața.

Nu știu ce se întîmpla cu mine. Mă transformam. Alunecam încet, încet de tot, în altcineva. Într-un alt eu pe care nu l-am bănuit niciodată. Unde-mi era ezitarea? Lupta interioară? Principiile morale? Ha! Principiile morale! Eu, care am fost client angajînd cele mai ordinare gazde. Eu, care am profitat de Conan ca să i-o trag Veronicăi Amberson și, da, și Cameliei. Eu, care am agățat clienți pe stradă. Despre ce principii vorbeam? Care morală?

Alunecam încet-încet în pielea unui ucigaș plătit.

Nici măcar plătit. Doar mituit. Șantajat. Și nici măcar șantajat. Doar închipuindu-și că e șantajat.

L-am întrebat de parcă aș fi purtat dialogul cel mai normal cu putință:

— Și pe cine trebuie să omor?

A scos dintr-un sertar un dosar și mi l-a pus în față. L-am deschis și pe prima pagină era poza ăluia… a omului cu urechea ruptă. Sau ce va fi avut el la ureche. Ăla care se dădea șef la *Déjà vu*.

— Dar de unde știați voi de el? Abia ți-am spus.

— Îl urmărim de-o vreme.

M-am uitat din nou prin dosar. Valeriu Muntean, adresa, aha, Orașul Vechi, păi, da, n-a zis să mă duc în Orașul Vechi?, căsătorit cu Adela Muntean. Poza ei. Iote-al dracu', ce nevastă are! N-am putut să mă abțin. Țipa era bună, bună rău.

Am ridicat ochii din dosar. Cu greu, dar i-am ridicat. Oricum nu era complet, era doar fișa de identitate.

— Și de ce…?

Am făcut un gest care voia și să exprime eliminarea – acum îmi dau seama că nici măcar o dată n-am mai folosit în seara aia vreun cuvînt din familia OMOR sau UCIS –, dar și să indice spre dosar.

— De ce, ce? De ce pe el?

Am dat din cap, nu nimerise exact definirea nedumeririi mele, am dat din cap și aprobator, dar și evaziv în același timp.

— De ce trebuie eliminat? a mai făcut el o încercare.

Am dat iarăși din cap – Doamne, unde-mi erau cuvintele? –, ceva gen „și, și".

— Nu vrei să-mi lași mie grijile astea? Crede-mă că-ți va fi mult mai ușor dacă nu te vei gîndi la așa ceva. Crede-mă pe cuvînt. Ai mai omorît pe cineva?

— Nu! am sărit instantaneu, și uite că nu-mi pierdusem cuvintele, erau acolo, în gîtul meu, doar că nu prea mai voiau să iasă în lume, sau poate că nu în lumea aia în care tocmai aflasem că am început să trăiesc.

Așa e de la o vreme, mereu aflu că trăiesc într-o altă lume decît cea în care mă credeam.

Nu mai omorîsem pe nimeni și nici nu mă știam în stare s-o fac. De ce-l ucide un om pe altul? Din răzbunare, din gelozie – adică tot aia, nu? Din… din… că așa e omul, așa e firea lui, a ăluia care ucide, pentru că e constrîns, șantajat… pentru că-i place…

Rick se uita la mine cu o față de parcă știa ce-mi trece prin cap.

— Ei? Ce zici? O faci sau…

Sau? Ce? Mă dădea pe mîna celor care-i vînează pe cei cu amintiri? Păi, mă puteau găbji și pînă acuma dacă… dacă nu eram sub protecția lui. Asta era, nu? Asta era.

Se pare că alunecarea nu era chiar atît de lină.

— Am nevoie de capul lui, a mai zis Rick și s-a uita la mine suficient de direct cît să înțeleg că era vorba chiar despre capul nenorocitului.

Adică nu voia doar să-l omor, voia să-i aduc capul! O, Doamne! Și ziceam că a fi o hucă pe stradă e cel mai jos unde pot ajunge.

— Nu mă interesează cum o faci, dar presupun că vei găsi o gazdă, nu? N-o să mergi după el cu fața ta, că nici măcar eu n-am să te mai pot proteja. Ia și tu un amărît de pe stradă și du-te la Orlando să te facă. OK? Îmi aduci capul lui la *Casablanca*.

Mă uitam la el. Ce era să fac? Mă uitam la el și-l ascultam.

— Și ia și ăștia. O să ai nevoie.

A aruncat pe birou, în fața mea, un teanc de bani. Mare teancul. Mulți banii. Doar nu voia să-mi cumpăr mașină? Nu voia să-i iau lui Muntean cameră la Palace și să-i angajez și vreo două Zîne (mi-am amintit de prostituatele de lux din Orașul Vechi) înainte să-i fac felul. Nu voia asta, nu?

Dar m-am gîndit că știe el mai bine, așa că am luat banii.

N-am avut nevoie să iau cu mine dosarul, pentru că-i reținusem figura, numele, adresa. Și nevasta, da, și nevasta. Tot ce aveam de făcut era… Floare la ureche. *Piece of cake*. Prăjiturică. Un fleac. Să-l omor pe Valeriu Muntean și să-i tai capul. Apoi să vin cu el în geantă la *Casablanca*.

Ceea ce am și făcut.

7. GRI-RI. DATORIA

Am plecat de la Rick și m-am dus la Cosmo, centrul comercial de la intersecția Marte cu Venus, singurul loc din Sistemul Solar în care noaptea de-afară nu era decît absența temporară a luminii naturale, singurul loc viu din cartier la orele acelea tîrzii – sau prea matinale? –, locul în care oamenii făceau abstracție de alternanța zi / noapte, în care viața nu era pusă în stand by, un ocean de lumină radiind în jurul acelei insule care era centrul comercial, ocean în care găseam deschis oricînd orice magazin voiam, orice restaurant, bar, salon de masaj sau ce-și mai dorește omul de la viață.

Am lăsat în stînga lanțul de magazine ale Caselor Vechi – Dior, Armani, Valentino, Chanel –, am strîns din dinți și m-am împotrivit picioarelor care voiau să se întoarcă în clipa în care m-am gîndit la perioada în care numele lui John Galliano era legat de Dolce&Gabbana, dar tot atunci mi-am amintit că, în fond, și ei au ajuns la Academie.

Oricum aveam chef de ceva mai îndrăzneț, mai din secolul nostru.

Am intrat la *NatsuoKirino*, care îmi păcea cum evoluase ca designer de cînd abandonase cariera de scriitoare, și am cumpărat o combinație *Out*,

mărimea 42. Apoi la *ECEG* și am cumpăra lenjerie – sutienul 3C – amuzîndu-mă din nou de sloganul scris de o mînă grăbită sus, pe peretele opus intrării: *Easy Come, Easy Go*. Apoi la *Bonheur des femmes*, adevăratul paradis al femeilor, și am cumpărat o pereche de pantofi mărimea 37. Am preferat Manolo Blahnik ca să nu iasă în evidență, că se umpluse orașul de Blahnik ca pe vremuri de Guban. În final, am intrat la *Ōto Shimizu* (am evitat în ultimul moment *Luka*, preferatul meu, magazinul celui care, după ce i-a fost designer lui Cătălin Botezatu, i-a suflat afacerea, rebotezînd-o, voilà!, reușind să aducă îndrăzneala vechii case înapoi spre liniile clasice) și am cumpărat un rînd de haine pe mărimea mea, de bărbat. Și iată la ce-au fost buni banii lui Rick.

Am mai intrat doar la *No Name* pentru o geantă în care am băgat tot ce cumpărasem și m-am dus drept pe Rîndunicii, acolo unde știam că ies hucile la stradă. Nu mi-a fost prea greu să-mi găsesc o gazdă, o femeie care purta mărimea 42 la haine, 3C la sutien și 37 la pantofi. Adică o femeie normală, comună. Eram un cunoscător, așa că mi-a fost de-ajuns o privire s-o culeg din mulțime, să văd dincolo de aparența murdară, neglijentă, vulgară, decăzută, să-i intuiesc potențialul, ca un veritabil domn Higgins aflat în căutarea Elizei din care să facă o doamnă, lucru costisitor, evident, foarte costisitor, dar Rick îmi dăduse o grămadă de bani pentru a duce la bun sfîrșit misiunea.

Ne-am dus la Orlando – m-a costat ceva în plus să mergem la operatorul meu –, am făcut Transferul, apoi, în noul trup, cu geanta *No Name* pe umăr, m-am dus acasă.

Mi-am făcut cîteva poze, le-am pus bine într-un sertar și am făcut un duș. Mi-a plăcut să fac duș, trebuie să recunosc, l-am prelungit cît am putut, urmărind cu bucuria exploratorului cum în mîinile mele și sub jetul de apă se deconspira, ieșea la suprafață din spuma gelului femeia pe care o intuisem acolo, în stradă, îmi plăcea să mă spăl, să mă îmbrac în spumă, să văd toată acea transformare în pereții-oglindă ai băii, îmi plăcea să mă frec bine-bine pe trup…

Și cine știe cît aș mai fi stat sub duș dacă nu mi-ar fi sunat alarma: băi, trezește-te! Ești doar la început și te așteaptă o groază de lucruri de pregătit, de făcut.

Mi-am făcut exercițiile de dicție – am spus poezii, am cîntat, am spus bancuri, și asta în timp ce mă îmbrăcam în noile haine.

Lenjeria îmi venea la fix, bluza plesnea încercînd să-mi cumințească sînii care împungeau cu sfîrcurile întărite sutienul, adulmecînd mătasea de dincolo de el, tînjind să se gudure, să se lase mîngîiați, alintați, să se înfășoare în cîntecul viermilor care au trăit doar ca să dea lumii acea fîșie de mătase din care cineva a făcut o bluză, pantofii au fost OK, mi-au cuprins tălpile într-un sărut și am făcut cîțiva pași fîțîindu-mă de colo-colo, și nu-mi era teamă că am să le strivesc sărutul călcînd, nu-mi era teamă, pentru că doar ăsta era rolul lor, nu? Cum să le refuz sacrificiul? Ce zeiță aș mai fi fost? Arătam bine, ce mai, sînt bun, bun, bun… Am ochi. Și în noaptea aia aveam și sîni, și buze, și dorințe, dorințele unui bărbat captiv în trupul unei femei pentru care ar fi dat orice ca s-o aibă, ea era acolo, eu eram acolo, în ea, ha! ce ironie, eram în ea și cea mai arzătoare dorință a mea tocmai asta era, să fiu în ea, s-o simt pe dinăuntru, dar nu așa, nu așa…

M-am smuls cu greu din momentul acela poetico-erotic al unuia care se pregătea să devină ucigaş plătit.

A, nu, nu din nou, lasă treaba asta cu ucigașul plătit, neplătit, șantajat. Las-o, ai mai zis-o, ai mai gîndit-o, ce importanță mai are cum și în ce fel? Mă pregăteam să devin un criminal și asta era tot.

Cu noua înfățișare, bine aranjată, am mers pe jos pînă la colț, am luat un taxi pînă pe Saturn, iar de acolo din nou pe jos pînă pe Zorilor, o altă stradă pe care ieșeau hucile la agățat.

Am luat altă gazdă, bărbat de data asta, pe măsura mea, cel adevărat, și m-am întors cu el la Orlando.

După Transfer, n-am avut nevoie decît de cîteva minute, în baie, suficient cît să repet în fața oglinzii: *În ajunul Crăciunului din 1955, Benny Profane, în levişi negri, geacă de piele, tenişi şi o pălărie mare de cowboy, trecea întîmplător prin Norfolk, Virginia.*

Era totul OK, puteam să mișc gura aceea astfel încît cuvintele să iasă curate, așa că m-am dus acasă. Trebuia să-mi fac planul, să mă pregătesc pentru noul meu rol. Mai era puțin pînă în zori și a doua zi aveam de îndeplinit o misiune. Aveam de omorît un om. Aveam de tăiat un cap. Tava-mi mai lipsea. Și taraful.

Calm. Calm am mai fost. Neverosimil de calm. Dar, cum spuneam, parcă alunecasem în altcineva. Într-un alt eu, care stătuse ascuns undeva într-un cotlon întunecat, un eu pe care nu-l văzusem nici în cele mai negre perioade din viața mea.

Alt duș, apoi m-am culcat. Fără somnifere, fără umblat în rețea, fără bloguri, romane sau glitchuri. M-am culcat de parcă a doua zi m-aș fi dus la serviciu. Și într-un fel așa și era, aveam un serviciu nou și nu se făcea s-o dau în bară chiar din prima zi.

M-am trezit pe la prînz și am intrat în baie să fac un duș. Primul meu impuls, cînd am deschis ușa băii, a fost să mă retrag zicînd un „pardon” stînjenit, apoi mi-am dat seama că de fapt eram la mine acasă, în baia mea, că petrecusem noaptea singur, iar individul care mă privea din peretele-oglindă nu puteam fi decît eu. Am mai încercat o dată figura cu intratul în baie și, da, gesturile îmi erau întoarse în oglinda peretelui, dar fața pe care o vedeam era din alt film, nu era fața mea.

Deci n-am visat. N-a fost un coșmar al celui racolat cu forța, temător din cauza serviciilor pe care va fi obligat să le îndeplinească. Totul era cît se poate de real. Lucrurile alea chiar mi se întîmplaseră, chiar le trăisem, erau parte din viața mea, o viață pe care, iată, o trăiam într-o altă lume, pe care n-am ales-o eu, o lume în care m-am trezit așa cum mă trezisem în dimineața aceea în trupul care urma să mă ascundă de ochii eventualilor martori la ceea ce avea să fie „botezul” meu în cariera de ucigaș, căci nu mă mințeam spunîndu-mi că se va întîmpla doar o dată și gata, n-avea rost, știam că nu va fi așa, nimic nu va mai fi de-acum înainte așa cum fusese cîndva. Cîndva, adică pînă în urmă cu cîteva ore.

Am făcut duș, m-am aranjat, m-am bibilit, apoi am pus pe mine noile haine. M-am uitat în oglinda mare de pe hol. Arătam bine. Cam teatral, cu haina aia de piele lungă, neagră, îmbrăcată peste costumul negru dintr-un material ușor, cămașa gri, cravata uni, ceva între gri și negru. Părul negru, strîns în coc în vîrful capului (am avut ceva emoții că n-o să găsesc o gazdă cu părul suficient de lung, nu se mai purta de multă vreme), ochii albaștri, cam teatral, ziceam, sau mai mult ca în filme, eram un fel de Keanu Reeves combinat cu Alain Delon în rolul unui samurai din secolul 21.

Ce să facem și noi, ucigașii, sîntem plini de clișee. În meseria noastră, originalitatea nu e un semn bun.

Corect. Bună observația. Am renunțat la haina de piele. Oricum mă mișcam mai bine în costumul care-mi venea ca turnat, eram obișnuit să mă mișc în costum, întotdeauna mi-au plăcut costumele, nu le-am îmbrăcat niciodată pentru că situația impunea o anume ținută, mie chiar mi-a plăcut să port costum.

I-am găsit un loc hainei în dressing și m-am mai privit o dată în oglindă. Era bine… ba nu. Mi-am desprins părul din coc și l-am lăsat să-mi cadă liber pe umeri. De-abia așa era bine.

Am deschis dulapul cu săbii, singurele lucruri pe care le luasem de-acasă cînd am plecat. De fapt, nici n-aveam ce altceva să iau, doar cărțile, dar alea le-am lăsat copiilor, să aibă și ei bibliotecă. Sau să aibă ceva de la mine. M-am uitat îndelung la săbii, amintindu-mi poveștile lor, călătorind înapoi în timp și spațiu, rememorînd împrejurările în care o cumpărasem sau o primisem pe fiecare dintre ele.

Alunecam, încet-încet, în altcineva, în cel în care alunecasem și atunci cînd eram în fața lui Rick și primisem comanda. Ușor-ușor începeam să nu mai fiu eu, ci un altul, celălalt, cel care avea o treabă de făcut, o treabă importantă, folositoare Inandului.

Era folositoare, nu? Era necesară. Treaba aia… Fără ea ne duceam de rîpă cu toții. Eram eu mîna destinului, instrumentul voinței divine care cerea, pentru binele nostru al tuturor, ca Valeriu Muntean să înceteze a mai exista pe acest pămînt, în acest oraș, în Inand, minunatul meu Inand.

Am ales Hattori Hanzo pentru că îmi amintea de Tarantino și de Uma Thurman. O iubeam pe femeia asta, așa șleampătă cum era, cum părea, o mai iubeam încă, deși anii au trecut și peste ea și n-aș zice că au fost chiar miloși, dar o iubisem toată viața, cum era s-o trădez tocmai acum, cum era să mă dezic de sentimentele mele din tinerețe? Poate dacă iubirea asta s-ar fi materializat în vreun fel, poate dacă am fi trăit împreună o vreme, niște ani, poate acele sentimente s-ar fi tocit, ar fi eșat în rutina de zi cu zi și noapte de noapte, dar așa… Întotdeauna iubirile ratate rămîn pe piedestalul lor pînă dăm colțul, și poate că ăsta este secretul mumificatelor prime iubiri care înfruntă anii și ies victorioase din toată fandoseala asta pe care o numim viață, tocmai pentru că după prima iubire urmează celelalte, pentru că prima iubire rămîne cea mai ratată dintre toate și, așa, nu se face praf și pulbere, cum ajung celelalte. Uma Thurman a fost prima mea iubire, prima ratare sentimentală, și am purtat-o mereu în sufletul și în mintea mea prin tot hățișul de întîmplări, de amănunte care mi-au desenat viața, găsindu-se mereu cîte ceva care să-mi amintească de ea, de ochii ei, de zîmbetul ei, de mîinile și de tălpile ei ciudate, ieșite din orice standarde de frumusețe, iar cînd am găsit într-un mic magazin de obiecte pierdute, uitate, abandonate, furate acea sabie Hattori Hanzo am știut că numai bunul Dumnezeu mi-a scos-o în cale, am știut că pe mine mă aștepta și am plătit prețul porcesc pe

care stăpînul magazinului mi l-a cerut, întristîndu-l, poate, că nu m-am tocmit, că n-am jucat jocul ăla stupid de-a știu că mi-ai da-o și la jumătate de preț, iar tu știi că aș lua-o și la prețul cerut, dar hai să ne hîrjonim un pic, să ne înțelegem la trei sferturi. Am sărit și peste momentul în care ar fi trebuit să-l întreb: și wakizashi? la care el ar fi răspuns, probabil, ei, wakizashi nu, nu există, și înainte să termine de zis cît voia pe sabie i-am și trîntit banii pe tejghea, am înșfăcat-o și am ieșit în stradă cu ea și cu surîsul Umei urmărindu-mă de undeva, de nu știu unde.

De dragul Umei Thurman și de dragul vremurilor vechi am ales Hattori Hanzo.

M-am așezat în fotoliu, cu sabia pe genunchi, și am închis ochii.

Gri-ri. Datoria.

Voi respira de șapte ori și mă voi hotărî.

Voi scoate haina de piele din dressing, o voi pune peste costum și peste sabie, îmi voi ridica părul în coc și nu mă voi gîndi că am să fac totul ca să nu fiu prins, mă voi gîndi că am să fac totul ca să-mi îndeplinesc misiunea, voi lua și geanta *No Name* și voi pleca să-l ucid pe Valeriu Muntean, să-i tai capul și să i-l duc lui Rick la *Casablanca*.

Voi ieși din casă, voi lua un taxi pînă pe strada Marte, la intersecția cu Venus Est. Voi intra în Orașul Vechi prin Poarta Soarelui (îmi voi scoate haina de piele și o voi ascunde în geantă) și voi merge o vreme pe străzi, admirînd casele, oamenii de pe stradă, femeile în special, purtătoarele de artă contemporană, căci fiecare femeie va fi un suport al unei opere de artă, un manechin care va expune o rochie, o combinație bluză–fustă (sau pantaloni), pantofi, geantă, machiaj și, mai mult, un zîmbet, o privire, gesturi, toate catalogate, înseriate, înregistrate conform legii drepturilor de autor.

Voi merge încet, cu pași măsurați, arătîndu-mi, la rîndul meu, combinația vestimentară (care în Solar nu înseamnă nimic, dar acolo… acolo…), încercînd să reproduc diferite mărci de zîmbete, priviri cu nume caraghioase sau doar poetice, salutînd cu voci piratate – și iată la ce îmi va folosi trecuta plimbare prin Orașul Vechi, la aceea că atrăgeam atenția ca unul de-ai lor, nu ca un novice, nu ca un turist aflat pentru prima oară acolo și care se zgîiește și rînjește – astea două fiind singura combinație privire-zîmbet de care ar fi în stare –, unul pe care, cu siguranță, oricine l-ar reține și despre care ar putea da relații mai tîrziu. Așa, încercînd să fiu unic prin ceea ce afișam (nu-mi va fi teamă că mi se vede sabia, ea va fi parte din

vestimentație), voi reuși să mă topesc în mulțime, în normalitate, în normalitatea lor, a celor din Orașul Vechi. Și cocul, cocul cu siguranță mă va ajuta să mă integrez în mulțime.

Nu-mi va fi greu să găsesc clădirea în care-și are biroul Valeriu Muntean și voi intra într-o cafenea de peste drum, mă voi așeza la geam, chipurile să trag cu ochiul la femeile care vor continua să treacă pe stradă, dar de fapt stînd cu ochii pe ușa clădirii ca să prind momentul în care Valeriu Muntean își va face apariția.

Îmi va fi greu să refuz două pretendente la locul liber de la masa mea – voi lua o masă de două persoane, ca și cînd aș aștepta pe cineva –, dar pe a treia îmi va fi imposibil. Pentru că deja vor fi trecut două ore de stat singur, privind din cînd în cînd ceasul din perete, la început nerăbdător, apoi frămîntat, apoi trist, dezamăgit… și pentru că femeia care se va opri în fața mea va fi într-adevăr de nerefuzat.

Cine ar putea s-o refuze pe Uma Thurman? Eu nu, în nici un caz.

Voi mai sta la masă încă o oră și jumătate cu Uma, sau cine va fi femeia de sub machiaj, mă voi lămuri și cu machiajele-sosii după ce prin fața mea vor fi defilat fel și fel de vedete rock sau de cinema, de unde să știu că voi intra tocmai în Cafeneaua Zînelor, prostituatele de lux ale Orașului Vechi, cele care satisfac visurile ascunse ale oricui, ghicind care sînt acestea?

Dar poate vederea Umei îmi va lua mințile….

Așa că, subit, mă voi relaxa, conversația noastră o va lua în alte direcții, pe alt ton, și zău dacă n-aș fi tentat de o mică escapadă chiar și cu o falsă Uma Thurman, îmi voi spune în sinea mea fix în momentul în care Valeriu Muntean va ieși pe ușa clădirii de birouri în stradă, uitîndu-se după un taxi. Fluierînd după un taxi.

Va fi el, Valeriu Muntean, omul cu urechea ruptă. Amănuntul ăla mă va asigura că e cine trebuie. Că, dacă va fi să omor pe cineva, va fi cine trebuie.

Un taxi se va opri în fața lui, aspirîndu-l parcă de pe trotuar, plecînd apoi lent, ducîndu-se, ducîndu-se…

În fața mea Uma Thruman va continua să aștepte să fac mutarea din ce în ce mai evidentă pentru amîndoi, dar în loc de asta mă voi ridica de la masă.

Adio, dragă Nelă, sau cine vei fi, dar de spus voi spune adio, dragă Uma, te las, trebuie să salvez lumea.

Voi ieși în fugă în stradă, fluierînd la rîndul meu după un taxi, voi urca și voi spune replica aia tocită de n-a mai rămas nici umbra de ea, „urmărește

taxiul ăla”.

Taxiul lui Valeriu Muntean va opri în fața unei case cu etaj aflate pe o străduță… habar n-o să am pe ce străduță voi fi atunci. La parter, pe una dintre ferestrele cu perdeaua trasă în lături, voi vedea o femeie lungită în pat. Îmbrăcată într-un neglijeu mult prea transparent pentru o cameră cu ferestre la stradă și fără perdele. Nu va părea că ar auzi portiera mașinii trîntindu-se, nu va face nici un gest care s-o trădeze. Dar mie nu-mi va scăpa privirea care nu-i va atinge în nici un caz paginile cărții pe care s-ar presupune că o citește, nu-mi va scăpa încordarea trupului ei. Cu siguranță ea, acea femeie, va fi destinația lui Valeriu Muntean și mult mai sigur voi fi că femeia nu va fi Adela, soția victimei mele. De fapt, totul va fi mult mai simplu: adresa aceea va fi departe de casa lui Valeriu Muntean. Și sigur femeia respectivă nu va fi colega de serviciu, bolnavă, căreia el îi va aduce un dosar pentru grabnică rezolvare.

Grabnică va fi doar dispariția lui Valeriu Muntean în casă, grabnică va fi trezirea femeii din starea de de încordare de la început.

Ea se va ridica din pat, va trage perdeaua acoperind fereastra, apoi – voi deduce eu – se va apropia de ușă, o va deschide și-l va primi pe Valeriu Muntean.

Apoi…

Apoi fiecare cu bucuria lui.

A mea va fi aceea că voi aștepta afară, în stradă, pînă cei doi își vor degusta bucuria lor, pînă ce Valeriu Muntean va reapărea. Măcar o să moară fericit, îmi voi spune. Cu ciudă, parcă. Nu parcă. Cu ciudă.

Între timp, seara se va transforma în noapte, întunericul va schimba culorile caselor, adormindu-le, luminile de la ferestrele caselor din jur se vor stinge una cîte una, cîinii se vor retrage în curți, pisicile vagaboande vor dispărea și ele, doar undeva, la capătul străzii, se va auzi o voce:

— Motănel, vin’ la mama, motănel!

Și:

— Iar și-a pierdut asta motanul în crucea nopții, voi auzi pe cineva, o voce bărbătească, gîjîită, îmbătrînită, spunînd de undeva de peste drum.

Iar eu, milos de voie, de nevoie, mă voi ruga ca femeia să-și găsească motanul cît mai repede. Și să intre în casă.

Cînd e să te audă Dumnezeu, te aude. Mai ales atunci cînd cineva e pe cale să-i strice planurile. Voi auzi deodată:

— Motănel, ce faci aici, motănel? Unde-ai fugit, dragul mamii? Hai acasă, hai la frățiorii tăi…

După care doar liniștea va mai bîntui pe stradă. Și Valeriu Muntean. Și eu, în urma lui.

Cum să fac? mă voi întreba. Să-l străpung din spate și apoi să-i tai capul? Mă voi teme că nu voi suporta să-l privesc în ochi în clipa în care… Mă voi teme că nu voi fi în stare. Că voi renunța în ultima clipă și se va duce dracului totul. Da, aia cu străpunsul inimii din spate va fi cea mai bună soluție. Voi avea eu timp să mă obișnuiesc să omor oameni și privindu-i în ochi.

Îmi voi compune un ritm al pașilor de om preocupat, grăbit, care-l va depăși pe Valeriu Muntean, apoi, chiar în timp ce voi trece pe lîngă el, îi voi înfige sabia în spate. El va rămîne o clipă pe loc, ca pentru a-mi da răgazul să-mi recuperez sabia din trupul lui, apoi se va prăbuși întorcîndu-și fața spre mine. Și, cum de ce ți-e frică nu scapi, mă va privi în ochi.

Va trece cu privirea dincolo de ochii mei și mă voi întreba dacă nu cumva o fi și el un soi de scormonitor, unul de-ăla de se bagă în amintirile oamenilor. Fără voia mea îi voi privi urechea, da, omul cu urechea ruptă, apoi voi reveni la gîndul de mai devreme.

Dacă mă va ghici? Dacă își va aminti, la rîndu-i, că ne-am cunoscut la *Déjà vu*, că trupul care se va afla în fața lui ținînd sabia în mîna dreaptă voi fi eu, ăla, Mariachi, turnătorul, acum asasinul lui? Nu voi ști nimic din ce-i va umbla prin minte în clipele acelea, dacă-i va mai umbla ceva, dar mie tot îmi va fi teamă, deși omul se va afla prăbușit în fața mea, străpuns de Hattori Hanzo.

Ne vom privi în ochi. El speriat, contrariat, eu speriat de asemenea. Ca unul care n-a mai văzut niciodată pe cineva murind, mă voi holba la el și din aceeași sperietură mă voi trezi și mă voi pregăti pentru ultimul act. Voi ridica sabia deasupra capului și harșt! Nu se va prăbuși imediat, nici capul nu i se va rostogoli imediat pe caldarîm. Așa că-l voi lua chiar eu, dezlipindu-i-l de trup, apoi îl voi îndesa în geantă. Îl voi aranja mai bine în geantă, întorcîndu-l cu fața în jos. Prea mă va privi fix, cu o întrebare nerostită, dar vizibilă în gheața ochilor lui.

Și gata. Asta va fi tot.

Îi voi lăsa trupul în stradă, oricum pînă dimineața nu i-l va găsi nimeni, iar cînd îl vor găsi… eu voi fi departe, în Sistemul Solar, în casa mea, în trupul meu.

Dar în trupul meu, ăla în care voi fi, voi fi chiar eu? Mă voi mai putea întoarce? Sau celălalt, creația lui Rick, îmi va lua locul fără să fie nevoie măcar de Transfer? Cine voi fi eu mîine? Cine îmi va locui trupul?

Pentru o clipă voi avea impresia că acel trup abandonat pe o străduță întunecoasă din Orașul Vechi va fi cadavrul meu de fapt. Al celui care voi fi fost pînă în clipa în care sabia mea Hattori Hanzo îl va străpunge pe Valeriu Muntean.

Și dacă eu voi fi acela care îmi va locui trupul care mă va aștepta cuminte într-un cilindru la Orlando, nu voi putea afla decît într-un singur fel: trezindu-mă a doua zi în el.

Așa că voi trece înapoi în Sistemul Solar, voi merge la Rick și îi voi preda capul lui Valeriu Muntean.

Am deschis ochii.

Eram așezat în fotoliu, cu sabia pe genunchi.

Am respirat de șapte ori și m-am hotărît.

Iar lucrurile s-au desfășurat întocmai cum le-am gîndit.

Mai puțin faza cu Uma Thurman.

8. PROFESORUL

Am omorît un om. Prea ușor. Prea ușor m-am lăsat. Dar, de cînd mi-a spus Rick ce trebuie să fac, parcă am alunecat în altcineva, care eram tot eu, dar un alt eu. Sună aiurea, știu. Și mai e și ca o placă veche pe care o tot pun căutîndu-mi justificări, iar asta se întîmplă chiar de-atunci, din clipa aia în care am aflat ce vrea Patria de la mine. Adică Rick. Adică tot aia. Confundam Patria cu autoritățile, dar nu e tot aia? Patria face ce vor autoritățile. Patria este ce vor ele să fie. Și noi sîntem ce vrea ea. Adică ele, autoritățile.

Dar era Rick autoritatea? Aia care hotăra cum și ce să fie Patria? Mă întreb de parcă m-aș întreba dacă un popă e reprezentantul legitim al lui Dumnezeu. Sigur că era! Pentru mine, Rick era Patria. Iar Patria mi-a cerut, prin vocea lui, să ucid. Am făcut-o, ca dovadă a credinței mele. L-am ucis pe Valeriu Muntean, i-am tăiat capul, i l-am adus lui Rick la *Casablanca*, așa cum mi s-a spus. Așa cum mi-a grăit Patria, care, ființă imaterială fiind, a vorbit prin glasul reprezentantului ei.

Am omorît un om. Și de acum va trebui să trăiesc cu asta. Va trebui să mă uit în ochii oamenilor cu ochii ăștia care l-au văzut pe Valeriu Muntean murind. Omorît cu sabia mea Hattori Hanzo. Cînd am cumpărat-o am crezut

că va sta în teaca ei, în dulapul cu săbii. Ei, uite că n-a stat. Săbiile nu sînt făcute să stea în teci. Au și ele destinul lor.

Am vrut să nu mai ies din casă. Mi se părea că mîinile îmi sînt pătate de sînge, oricît m-aș spăla. Și m-am spălat, m-am spălat, toată noaptea mi-am petrecut-o spălîndu-mă. Și tot aveam impresia că-mi zăresc pe mîini pete de sînge. Și mă spălam din nou. Și tot așa…

Într-un tîrziu, după ce am mai făcut un duș și am rămas rezemat de pereții-oglindă ai băii privindu-mă-n ochi, mi-am dat seama că mai aveam ceva de făcut în seara aia. Trebuia să desfac suveica, să ies din trupul gazdei mele, să trec în trupul femeii și de-acolo de-abia să ajung înapoi în trupul meu. Mi-au luat ceva vreme toate astea, am luat și hainele lui, și pe-ale ei, dar și un rînd din hainele mele și m-am dus la Orlando.

Am făcut tot ce trebuia acolo, inclusiv aranjarea fețelor celor doi după pozele pe care le făcusem înainte.

Revenit acasă, în trupul meu, am intrat din nou sub duș. Nu, nu mai aveam sînge pe mine, îmi era foarte clar asta. Dar, oricît mi-am înroșit pielea frecîndu-mă cu buretele, amintirea acelei zile nu am putut s-o curăț. Poate pe cale chirurgicală… Auzisem că se fac operații din astea. Dar mă îndoiam că și în cazul criminalilor. Astea le raportau imediat și, oricum, nu intrau în înțelegerea mea cu Rick. De ce? De fraier ce-am fost, de-aia! De unde era să știu că-mi va cere să fac așa ceva?!

M-am culcat. Am zis că m-am culcat, nu că am și adormit.

Îl vedeam întruna pe Valeriu Muntean, îi vedeam ochii privindu-mă cînd i-am aruncat capul în geantă, îi vedeam trupul tresăltînd acolo, în stradă, îi simțeam mirosul pișatului, mirosul căcatului pe care sfincterul nu-l mai reținuse, e urîtă moartea, urîtă, urîtă… Și pute al dracului!

Cum o să fie viața mea de-acum înainte? mă întrebam și, orice răspuns găseam, nu era cel corect. Nu știi, nu cîștigi, îmi spuneam, încercînd să mă motivez, să mă pun pe picioare, să-mi întorc arcul, să-mi pun benzină, să mă bag în priză…

Nu știi, nu cîștigi.

Cum dracu' o să fie viața mea de-acum înainte? Cum a fost și pînă acum, așa o să fie!

Am strigat asta, chiar am strigat, singur, în dormitorul meu, îmi amintesc foarte bine, îmi amintesc pentru că ăla era răspunsul, stimabililor, ăla era răspunsul.

Și am adormit. Fără somnifere, fără alte stimulente. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă îmbăt. Am adormit ca un prost. Adică unul care n-a omorît pe nimeni la viața lui, nu?

N-am vrut să sune așa, dar… Iată că asta am zis. Am gîndit. Ceea ce, într-un fel, tot aia e.

După ce m-am sculat, adică spre prînz, am ieșit din casă. N-aveam nici cea mai mică idee încotro aveam să merg, am ieșit pur și simplu din casă. Și nu, nu m-am strecurat pe străduțe neumblate, nu m-am înfundat în vreun cinematograf, nu m-am băgat în vreo sală a Muzeului de Istorie Naturală, pe care știam că nu-l vizitează nimeni, dar nimeni, în timpul săptămînii. Am luat-o la pas pe străzile cele mai aglomerate. Am intrat în locurile cele mai vizitate. Voiam să văd oameni, să mă vadă ei pe mine, să le studiez reacțiile la vederea mea, să văd dacă ceva din atitudinea mea, din gesturile mele, din felul în care priveam și vorbeam le spunea ceva, le dădea vreo idee despre omul pe care-l aveau în față.

Nimic. Nici o reacție. Nu s-au ferit din calea mea, nu și-au luat copiii în brațe, apărîndu-i de Rău, nu s-au uitat la mine cu reproș. Trăiam printre ei ca și pînă atunci. Da, răspunsul cîștigător…

Tot umblînd așa printre oameni, cerșindu-le parcă o vorbă de reproș, un arătat obrazul măcar, dacă nu doi pumni în față, am dat nas în nas cu Profesorul.

Nu m-a privit în ochi, nu mi-a zîmbit, nu m-a salutat, n-a dat nici un semn că m-ar fi recunoscut. Mi-am propus să trec pe lîngă el, să mă fac că nu-l văd. Aveam motivele mele, nu că n-aveam chef de cineva cunoscut – deci pînă la urmă tot laș eram –, dar așa fac întotdeauna: dacă omul nu se uită în ochii mei înseamnă că ori e prea adîncit în gîndurile lui și n-are rost să-l întrerup, ori n-are chef de mine nici cît de-un salut. În ambele situații trec mai departe. Așa am vrut să fac și atunci, numai că, în momentul în care am trecut unul pe lîngă altul, l-am auzit vorbind și am fost convins că mie îmi erau adresate cuvintele: după masă, la 4, la *Josephine*. Ia o hucă.

Era important să nu fim văzuți împreună, asta a fost concluzia mea. Și că avea să-mi spună lucruri.

Aș fi avut și eu. Doamne, cît aș fi vrut să spun cuiva, să mă descarc, de parcă, dacă aș fi împărțit cu el treaba pe care-o făcusem, aș fi împărțit și vina, și pedeapsa, și… Și ce? M-ar fi iertat? Mi-ar fi dat de zis de zece ori Tatăl nostru și m-ar fi izbăvit? Nu era popă și nici autoritate. Nici prieten nu-mi era… Ceea ce ne lega pe noi era altă treabă, altă vină… Fiecare vină

cu preotul ei, de parcă și ăștia lucrează pe departamente. Au un triaj de la care ești trimis: mergeți, vă rog, la Departamentul Preacurvie, mergeți la Hoție, la Adulterini, la Ucigași…

Nu aveam ce să-i spun. Trebuia să se mulțumească cu ce avea el să-mi spună.

Așa că m-am dus acasă, am căutat în agendă numărul de telefon al unui pește de stradă pe care-l știam din vremurile mele de dezmăț și am aranjat o întîlnire. Nu puteam risca să merg la agenția mea, nici la alta. Formulare, dosare, înscrisuri… Nu voiam să-mi ia cineva urma. Presupuneam că astea erau condițiile întrevederii mele cu Profesorul.

M-am întîlnit cu Zoran Z – Zizi pentru cunoscuți –, peștele, care m-a dus într-un bloc de la marginea orașului, în cartierul săracilor. Da, aveam și noi, în Solar, săracii noștri. Acolo mi-am ales o hucă-femeie și s-a făcut Transferul. Mi-a părut că o femeie și un bărbat într-o cîrciumă atrag mai puțin atenția. Și la cum arăta femeia aia… era clar că scopul întîlnirii lor nu putea fi decît unul singur.

La cîteva minute după ora 4 am intrat în *Josephine*. Am vrut să mă asigur că ajunge el primul, în eventualitatea că doar eu urma să-mi iau o gazdă, și l-aș fi putut recunoaște. Cu o singură privire am fotografiat toți clienții de la acea oră. Profesorul nu era acolo. Dar dacă își luase și el o hucă? Dacă lucrurile pe care voia să mi le spună erau periculoase? Dacă era urmărit? Sau dacă știa că eu voi fi cel urmărit? Îmi puneam întrebările astea, făceam scenarii în minte și chiar nu întrevedeam nici o rezolvare, cînd un tip de la bar, cam afumat după cum pronunța cuvintele, a început să strige:

— Cînd euam eu puofesou…

Dar a fost imediat întrerupt de cîteva voci:

— Lasă-ne, nene, e a treia oară cînd începi fraza asta și n-o duci la capăt!

— Bagă-ți nasu-n băutura aia și plînge-ți de milă în gînd, cum facem cu toții.

Să fi fost Profesorul? Așa îmi atrăgea atenția asupra lui?

Mi-am oprit privirea pe fiecare dintre fețele de la mese, cumpănindu-le ca și cînd le-aș fi cîntărit de fapt portofelele ascunse prin buzunare, măsurîndu-le musculatura ca și cînd mi-aș fi ales victima.

Un socialist ras în cap, cu cinci cercei în urechea stîngă, singur la masă, citind o carte cu o locomotivă pe copertă. Un tip cu părul alb, cu barba albă, care se ținea de mînă peste masă cu o jună cu vreo douăzeci de ani mai tînără. Un tip spilcuit, singur, care se uita întruna la ceas, semn că nu va mai

fi singur pentru multă vreme. Doi inși bine făcuți, dar și bine, mult prea bine implicați într-o relație despre care nu voiam să știu mai multe.

Ca și cînd m-aș fi hotărît, m-am apropiat de tipul de la bar.

— Și zici că ai fost profesor la viața ta?

— Da, am fost… Pînă cînd un nenouocit…

— Ți-a luat locul și te-au dat afară. Unul care habar n-avea de lanțuri Markov, de pildă…

S-a uitat la mine, drept în ochii mei, parcă încercînd să se convingă că eu eram. Să găsească pe fața mea ceva care să-i amintească de mine. I-am făcut cu ochiul, m-am uitat la ceasul din perete, am ridicat din umeri ca și cînd mi-aș fi cerut scuze pentru întîrziere. Dar tot nu părea convins. Îi dădusem și amănuntul de care să se agațe, dacă era Profesorul sigur își amintea discuția noastră despre lanțurile Markov.

— O Leffe, domnișoară? m-a întrebat, și sclipirea din ochii lui, gestul cu care își aranja paharul, ținîndu-l între degete, rotindu-l în stînga și-n dreapta, m-au făcut să cred că întrebarea lui nu era decît un nou test pentru mine.

Leffe? Ce dracu' am băut atunci cu el?

Am rămas cu privirea pironită la paharul lui și mirosul de ienupăr mi-a ajuns în nări, a luat-o spre conexiunile nervoase și mi-a declanșat amintirea acelei întîlniri. Gin. În pahar avea gin, ca și-atunci. „Încă un rînd" și gestul care arăta spre paharul lui cu gin și spre al meu, cu bere Corona.

— Lia. Așa mă cheamă.

— Lia. Puo să-ți ofeu șșeva de buăut? O Leffe? a întrebat din nou, dar eram pregătit acum.

— Cu multă plăcere…

— Hhans. Așa mă 'eamă.

Mi s-a părut mie, sau a strîmbat din nas?

— Bineînțeles, Hans. O bere Corona, dacă nu te deranjează. Asta beau eu cu profesorii.

Ești mulțumit acum? Liniștit? M-ai recunoscut?

Îi străluceau ochii și am înțeles că trecusem testul, dădusem răspunsul cel bun. Din nou, în ultimele 24 de ore, dădusem răspunsul cîștigător.

— Da, sigur, Corona… Așa e.

Probabil că asta a fost pentru mine, să mă liniștesc și eu. Confirmarea că era cine credeam eu că este. Și îi dispăruse și împleticeala limbii.

— Îmi pare bine să te văd, a mai spus și mi-a făcut semn să ne așezăm la o masă mai retrasă, într-un colț.

Am luat-o în direcția aia și el m-a urmat. Îi simțeam privirile decupîndu-mi conturul trupului în aer, știam că asta face, cum să nu știu, aveam eu trup de femeie, dar în el era închis un bărbat, ce naiba!

Ne-am așezat la o masă retrasă, ca orice bărbat și femeie care se agață într-un bar. Chelnerul ne-a adus băuturile, ne-a zîmbit complice, ca unul care deja începea să aibă fantezii de voyeur. I-am întors zîmbetul, da, sper să mi-o pun cu bețivanul ăsta dacă îmi oferă și o cină, da, sper să marchez în seara asta și să nu mă coste prea mult gagica, așa i-am zîmbit noi, la rîndul nostru.

Zumzăitul din jur era perfect, discuția noastră *sotto voce* era justificată.

A continuat de unde rămăsese, de parcă nici n-am fi traversat toată cîrciuma, de parcă nu fuseserăm întrerupți de chelner, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat între timp.

— Chiar mă bucur să te văd. Mă bucur mult.

Mă bucur mult, cu ochii-n decolteul meu. Asta-mi mai lipsea, să se dea la mine!

De parcă nu eram și-așa destul de tensionat.

Nu-mi era bine în prezența lui. Deși recunosc că mi-a făcut bine să-l știu alături la cîteva adunări ale *Déjà vu*, mi-a făcut bine să cunosc pe cineva acolo, să nu fiu singur. Dar… – că există și-un „dar”! – nu-mi puteam reprima un sentiment de vinovăție pe care, cînd nu eram în prezența lui, nu-l aveam. Da, mă simțeam vinovat pentru ce-i făcusem, pentru felul în care i-am influențat viața. Știu, mi-a spus că, într-un fel, s-a simțit eliberat după concediere, eliberat și liber odată ce aflase că nu era un matematician adevărat. Totuși, viața lui de după acel incident a fost o viață ratată. Pierduse tot ce cîștigase pînă atunci și nu-i mai rămăsese decît disperarea celui care vede în Transfer rezolvarea tuturor problemelor. Mă simțeam vinovat pentru că era un om liber, adică fără obligații, dar și fără un scop în viață. Îmi era greu să-l privesc în ochi, chiar și din spatele acestei priviri pe care o aveam acolo, la *Josephine*, eu – femeia fatală, tîrfa sublimă, el – un nene oarecare, puțin băut, puțin nesigur pe el, puțin dezorientat.

Eram nerăbdător să aflu de ce mă chemase, să-mi spună de ce voise să ne vedem, chiar și în condițiile în care aflase, poate, că eu eram turnătorul (unul dintre ei) infiltrat în *Déjà vu*.

— Ce mai faci? m-a întrebat Profesorul.

— Nimic important, i-am răspuns.

Iaca, am omorît și eu un om. Dar nu e important, nu?

— N-ai mai venit la Biserica Reînvierii.

Nici tu n-ai mai venit. Dar ce rost avea să încep o discuție pe tema asta? Eram curios să aflu de ce mă chemase acolo.

— N-am mai avut timp, i-am zis.

Mi-a aruncat o privire pe desupra ochelarilor, ceva gen „nu zău?!”, privire îndelung exersată în Orașul Vechi, privire obținută de unii printr-o tehnică specială, deprinsă la cursuri, nu mai știu ce nume i-au dat, cu siguranță că avea un nume la fel de artistic ca *Pasăre de noapte culegînd roua* sau *Cosași odihnindu-se*…

— De fapt nu prea aveam de ce să mai vin, m-am hotărît eu să spun adevărul, sau cel puțin o parte din el. N-am găsit acolo ce speram să găsesc. Nu se întîmpla nimic. Nici măcar nu m-am lămurit ce e cu amintirile, de ce mă căptușesc cu ele. Tu știi?

— Nu, nu știu. Nu mi-a zis nimeni.

— Te mai duci acolo? Ultima dată cînd am fost nu erai…, am hotărît să revin în realitate, în adevărul ăla parțial.

— Nu, n-am venit. N-am avut timp.

Ce dracu’ facem? mi-am zis. Ne dăm replici din filme? Are sau n-are ceva să-mi spună?

— Uite de ce te-am chemat…

Aha! În sfîrșit!

— Are legătură și cu *Déjà vu*. Se întîmplă niște lucruri pe-acolo. Au apărut niște indivizi noi, nu știu dacă ești la curent.

— Am văzut și eu cînd am fost ultima oară. Era un tip cu o ureche neterminată.

A căscat ochii mari. L-am surprins. Sau i-am zis ceva ce-i era cunoscut și lui.

— Da, da, ăla e unul dintre ei.

Nu mai e.

Dar am zis:

— Mi-a părut că-și cam dă aere de șef.

— Păi, și e un fel de șef pe-acolo. El și alți cîțiva au cam preluat *Déjà vu*. Și nu-mi place. Nu-mi place deloc. Ăștia chiar vor să interzică Transferul.

Ăștia nu. Poate ăilalți…

Normal, am zis altceva:

— Dar nu ăsta era scopul? Eu așa am înțeles.
— Da, sigur că da. Numai că ei… ei…
S-a oprit. De parcă i-ar fi dispărut cuvintele. De parcă cineva i le-ar fi scos din gîtlej și le-ar fi făcut transparente.
— Tu ai auzit de Îngeri?
— Îngeri? am întrebat. Ce fel de îngeri?
— Îngerii de Jos.
A spus-o șoptit, de parcă se ferea să nu-l audă cineva. Cine să-l audă? Eram în Orașul Vechi, ce naiba! Ce treabă aveau Orășenii cu noi? Cu *Déjà vu*, cu Biserica Reînvierii, cu hucile…
— Nu, n-am auzit de ei. Cine sînt?
— Se vorbește prin tîrg… în Solar, omule, nu aici. Se vorbește de-o organizație care vrea schimbări radicale. Una dintre ele este interzicerea Transferului. Apoi… cine știe ce mai vor, nici eu n-am auzit prea multe, totul e confuz încă, se pare că nici Securitatea nu e foarte în temă.
— Ei, aș! Asta n-o mai cred. Nu poa' să miște o gînganie în Inand – și zic Inand, nu Sistemul Solar, nu Orașul Vechi – fără ca ei să știe.
— Hai să mai mergem la Biserică, mi-a zis el, însuflețit de un gînd, de niște planuri, de o exaltare pe care nu i-o cunoscusem pînă atunci.
— Și să facem ce? Să vedem ce?
— Poate aflăm ceva.
— Ești nebun, ce să aflăm? Tu crezi că dacă ăia au ieșit la vedere chiar se lasă văzuți?
Îmi dau seama cum suna întrebarea asta a mea, habar n-am cum mi-au venit cuvintele pe limbă, dar acum, după ce totul s-a terminat, văd că exprimasem exact ce era de exprimat.
Am continuat:
— Dacă pun ceva la cale, crezi c-o s-o facă în văzul lumii?
— Nu știu. Dar hai să încercăm. Mă obsedează chestia asta. Și tu… tu ești singurul cu care aș putea vorbi despre așa ceva. De-aia te-am chemat. Nu știu… n-am încredere în nimeni.
— Și ai în mine…
— Nu, nici în tine, după ce mi-ai făcut. Dar în alții nici atît. Hai, mergem?
— Acum? Unde?
— Nu, nu acum. Mîine. Hai mîine la Biserică.

Ce vrea ăsta de la mine, Doamne? Cu ce-am… Ei, las' că am greșit cu multe. Și, la urma urmei, de ce nu? Să mergem. Să vedem. Poate ne întîlnim cu Îngerii.

— Bine, mergem.

— Mai luăm un rînd?

— Mai luăm.

Și n-a fost doar unul. A mai fost unul. Și încă unul. Nu mai știu cîte au fost cu totul.

Am ieșit din *Josephine* înlănțuiți – și nu așa îi stătea bine unui cuplu format într-o cîrciumă? Ne-am hăhăit pe străzile Orașului Vechi, am mai intrat în baruri, am văzut și un concert de glitchuri – aflasem despre ele la prima mea vizită în Oraș – și pînă la urmă am ajuns într-un hotel.

Nimic neobișnuit, nu? Deseori un bărbat și o femeie care s-au cunoscut într-o cîrciumă ajung la hotel. Da, ajung, e normal, numai că noi… noi… nu eram chiar un bărbat și o femeie.

Să-i spuneți asta ălora de se hlizeau în fața oglinzii de pe hol.

A pus mîna pe mine. A sărit pe mine de-a dreptul – urcasem cu el în cameră, nu? A… și care era treaba, în definitiv? Eram într-un trup de femeie, o mai făcusem și cu alte ocazii, știam cum s-o fac ca femeie. Bine, dar așa? Cu el, pe care-l știam? Și, mai ales, care mă știa? Știa că, înăuntru, nu eram femeie, ba mai mult, eram un bărbat pe care-l cunoștea.

Eu îmi tot puneam întrebări încercînd să deslușesc situația, iar el devenea din ce în ce mai agresiv. Încercam să ripostez, dar nu mă puteam împotrivi, gazda mea era o femeie fragilă, era o femeie și-atît. Și parcă nici mintea mea (unde mai pui și gălețile de alcool) nu voia să reziste prea mult. Din ce în ce mai des mă gîndeam să-l las să-și împlinească răzbunarea – pînă la urmă am ajuns la concluzia că despre asta era vorba. Dar nici nu voiam – nici nu trebuia! – să cedez, trebuia să rezist cît puteam, să mă împotrivesc, să vadă asta, să simtă că mă violează, că-mi face rău, că mă umilește, că se răzbună pentru tot răul pe care i l-am făcut cîndva, pentru răul pe care i l-au făcut ceilalți, pentru răul pe care și l-a făcut singur după aceea.

Iar eu voiam să ispășesc. Să ispășesc vina de a-i fi distrus viața, vina de a-l fi omorît pe Valeriu Muntean, nenumăratele și, unele, poate uitate vini care se adunaseră în cîrca mea, care-mi cocoșau viața, zilele, anii. Simțeam nevoia să fiu călcat în picioare, să fiu rănit, s-o iau pe coajă, să am de ce-i urî pe toți, pe toți cei care m-au adus în starea în care eram și în care urma

să-mi petrec restul zilelor. A fost felul meu de a-mi face crestături pe mîini, pe coapse, a fost felul meu de a mă biciui.

A plîns. După, a plîns.

Mi-am adunat hainele, m-am îmbrăcat și am plecat. Mi-am predat gazda spre dimineață (am avut de plătit și penalizări, atît pentru întîrziere, cît și pentru daune fizice), apoi m-am dus acasă.

N-am apucat să-mi fac un ciclu de somn, alea două ore care, pentru mine cel puțin, chiar însemnau un ciclu de somn, că m-a sunat Rick.

— Bună dimineața, votca taie greața! Ce faci? Mai trăiești?

— Trăiesc, dar… cît e ceasul?

— Hai, hai, scoală-te, că-i dimineață! Vezi că azi ai treabă. Te duci la întrunire.

— Ce întrunire?

— La *Déjà vu*, bineînțeles. Nu ești tu unul din ăia?

— Păi, n-ai zis s-o tai, să nu mă mai duc? Să dispar din peisaj?

— A… nu, gata, s-a rezolvat. Nu tu erai cîntărețul. Îmi pare rău de el, dar de tine-mi pare bine.

Îi părea rău de el? Adică?

— Așa că poți să te duci liniștit.

Adică?!

– Bine, mă duc… și ?

— Și ce? Cască ochii și închide gura. Nu iei cuvîntul, nu te afirmi. Și-apoi vii și-mi zici.

— OK.

— Atunci, așa rămîne. La douăsprezece te duci la Biserică.

— La douăsprezece? Profesorul mi-a spus că la patru. M-am întîlnit cu Profesorul.

— La douăsprezece. Au mutat ora.

N-a zis nimic de Profesor.

— Bine, am zis eu.

— Atunci, așa rămîne, a repetat. Și… să-ți fie de bine!

— Ce să-mi fie de bine?

— Noaptea trecută. Am rîs de m-am crăcănat.

— Ce? Ce noapte?

— Ei, hai, cu mine vrei tu să ai secrete? Vrei să-ți dau filmul? Dar poate-l găsești pe net.

Hohotul lui a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să închidă.

Băga-mi-aș! Trebuia să mă gîndesc… Bine măcar că nu eram în trupul meu. În film.

Faină zi, ce să zic? După aia de ieri. Asta era tot ce-mi mai trebuia.

La douăsprezece m-am dus la Biserica Reînvierii.

9. TRANSFER INTERZIS

Aș fi vrut să-l anunț și pe Profesor de treaba cu schimbatul orei, dar n-aveam cum să dau de el. Mi-a părut rău că atunci cînd l-am avut drept gazdă n-am fost și pe la el pe-acasă. Aș fi știut unde stă. M-aș fi dus să-l iau, să mergem împreună.

M-am îndreptat spre biserică, atent pe unde mergeam, cu ochii jucîndu-mi în cap de la un trecător la altul, uitîndu-mă în urmă din cînd în cînd. Devenisem paranoic? Și ce dacă? Dacă totuși mă urmărea cineva? Mai ales că ar fi avut și de ce. De vreo două ori mi-a părut că l-am văzut printre trecătorii grăbiți pe Valeriu Muntean, dar imediat mi-am dat seama că n-aveam cum să-i văd chipul, din cel puțin două motive: era mort și capul lui se afla într-o geantă în biroul lui Rick de la *Casablanca*. La ora aia doar Rick îi mai putea vedea chipul.

Ei, nu, asta n-o mai credeam. Doar nu mi l-a cerut ca să-l pună într-un borcan, la păstrare. I-o fi trebuit lui la ceva.

La ce? Chiar așa: la ce i-o fi trebuit lui Rick capul lui Valeriu Muntean? Nu l-am întrebat, că nu se făcea. Contractul nostru, înțelegerea, comanda nu prevedea și explicații. Și, probabil, era chiar în avantajul meu să nu știu prea multe. Probabil motivul era din categoria „dacă-ți spun, va trebui să te omor după aceea”. Nu, mersi. Treaba lui ce făcea cu capul lui Valeriu Muntean. Să fie sănătos!

N-aș zice că mă gîndeam pentru prima oară la asta. Erau aceleași întrebări pe care mi le pusesem de zeci de ori, același dialog – sau lipsă de dialog – pe care mi-l imaginasem de nu știu cîte ori în ultimele ore. Cuvinte, cuvinte, cuvinte… Cuvinte care n-au fost spuse, dar au fost gîndite și poate de aceea îmi tot jucau în cap combinîndu-se în fel și chip, că, nu?, ce să facă și ele, cuvintele, dacă tot existau? Rolul cuvintelor e acela de a fi spuse, nu doar gîndite, de-a fi eliberate pentru a face loc altora, pentru că, uite, afară e o zi frumoasă, oamenii trec pe străzi, zîmbesc… Și cît de odihnitoare erau zîmbetele alea naturale, necatalogate, neexersate, ne-făcute…

Cum mergeam așa, cu gîndurile împrăștiate, dar cu ochii la pîndă, l-am văzut pe Profesor. Era pe trotuarul celălalt, mergea în aceeași direcție cu mine. I-am făcut semn, n-a reacționat în nici un fel. Mi-am zis să traversez la intersecție și să-i ies în față. Nu știam dacă aflase de reprogramarea adunării, poate nu era decît o întîmplare că avea același drum.

De fapt, cine era Profesorul? Ce știam despre el? Mai nimic. Doar că îi făcusem treaba aia urîtă, că avea și el amintiri și frecventa adunările *Déjà vu* și era întrucîtva legat de mine, aveam, cum s-ar zice, amintiri comune…

Și ce amintiri aveam, mai nou!

Chiar întîmplător aveam același drum?

Nu mai cred de mult în întîmpări. Adică, ce? Întîmplător un alt taxi s-a ținut după taxiul în care era Valeriu Muntean, întîmplător din el a coborît un tip care avea cu el o sabie și, culmea!, ce întîmplare!, tocmai sabia aia l-a străpuns pe Valeriu Muntean, tocmai sabia aia i-a tăiat capul. Și tot așa. Întîmplare după întîmplare.

Da, domnilor jurați, onorată instanță, întîmplător victima s-a împiedicat și a căzut cu pieptul în furca mea. Și tot așa, întîmplare după întîmplare, de vreo șaptesprezece ori. A fost un șir de întîmplări nefericite.

Cu un zîmbet larg, am traversat, i-am ieșit în față Profesorului și, cu un zîmbet și mai larg, i-am dat bună ziua. A trecut pe lîngă mine de parcă nici n-aș fi existat. Dacă m-aș fi proptit fix în fața lui, cred că ar fi trecut prin mine fără nici o problemă. Nu știu care i-o fi fost motivul. Din cauza nopții trecute? Păi, ce? Mie-mi picase bine? Eu mă simțeam grozav pe chestia asta? Mie mi-era ușor să-l privesc în ochi?

Așa că am strigat și eu spre vitrina lîngă care mă aflam, dar suficient de tare cît să fiu sigur că mă aude:

— E la douăsprezece!

Două cucoane și-au dat coate, și-au zîmbit cu un înțeles numai de ele știut, s-au ferit din calea mea și au mers mai departe. Toți oamenii de pe stradă au mers mai departe, în treaba lor, lumea întreagă mergea mai departe, ce dacă eu am rămas acolo, în stradă, năuc, nedumerit, neînțelegînd nimic din ceea ce se întîmpla?

De parcă ar fi fost singurul lucru pe care nu-l înțelegeam! De parcă aș fi fost singurul care nu înțelegea ce-i cu el.

Dar poate ceilalți mimau mai bine indiferența. Nepăsarea.

Poate că nici ceilalți nu înțelegeau prea bine ce era cu viața lor, dar își interpretau mai bine rolul. Sau aveau o partitură mai bună, un scenariu care

îi avantaja.

Mi-am văzut și eu de drum și, la douăsprezece fără cinci, am ajuns la Biserica Reînvierii.

Profesorul era acolo. Cînd am dat cu ochii de el încă eram derutat, nu știam ce să fac, cum să reacționez.

— Salut, bine-ai venit. Nu știam dacă ai aflat de schimbarea orei.

Am…

Mi-a făcut un semn discret, apoi mi-a șoptit din vîrful buzelor:

— Scuze pentru treaba de mai devreme. A fost mai bine așa, crede-mă!

Mai bine pentru cine? Mai bine de ce? Ce altceva mai știa el și nu-mi spunea? Era clar de-acum că treaba din stradă n-avea nici o legătură cu noaptea trecută. Și-atunci?

Prea multe enigme, prea multe lucruri pe care ceilalți le știau și eu nu, prea eram doar un pion pe tabla de șah.

Și ce voiam să fiu? Regină fusesem noaptea trecută și nu mă simțeam prea bine pe chestia asta.

M-am uitat în jur, la ceilalți. Pe unii îi cunoșteam, adică îi mai văzusem pe-acolo. Pe alții, nu. Cine erau? De unde veneau? Ce căutau acolo? Aveau întrebări și căutau răspunsuri? Sau poate aveau răspunsuri și acolo, printre noi, găseau întrebările și, mai ales, pe cineva care să le pună. Pe cineva care să le fie apoi recunoscător pentru răspunsurile date. Pe cineva, mai mulți de cineva, care să se încoloneze și să pună în practică răspunsurile.

Încet, mutare cu mutare, pionul care eram începea să deslușească ceva din partida la care lua parte.

Da, așa e peste tot. O masă de oameni naște întrebări, iar din neant apare cîte unul cu răspunsurile. Cu direcțiile de urmat. Și gloata se aruncă cu capul înainte și doar cînd dă de zid își dă seama – uneori nici atunci – că a fost manipulată. Că nu întrebările ei contau, ci răspusurile lui. Sau ale lor.

Rumoarea era tot mai accentuată, sigur ceva se petrecea acolo, și eu mă împleticeam printre gînduri, printre scenarii…

În sală apăruseră cîțiva indivizi, dintre care unul părea mai important după cum vorbeau ceilalți cu el, după cum era privit, după cîtă atenție era în privirile celor cărora le vorbea.

Chiar și cei care erau departe de el tot despre el vorbeau, fie și cu glas mai scăzut.

Cu aceeași grabă cu care s-a întețit, rumoarea s-a calmat, s-a stins cînd omul spre care erau ațintite toate privirile s-a dus la microfon și a început să

vorbească.

— Lucrurile se apropie de sfîrșit. În curînd întrebările voastre, sau măcar unele dintre ele, își vor găsi răspunsurile. Sau rezolvarea. Ne adunăm aici de o bună bucată de vreme și poate unii dintre voi n-au încetat să se întrebe de ce. Care este finalitatea acestor întîlniri? Ce răspuns dau ele întrebărilor care vă frămîntă, problemelor voastre? Ale noastre, ale tuturor. Ne adunăm aici pentru că simțim nevoia de a fi aproape de cei ca noi. Ne amintim, dragi prieteni. Transferul lasă în noi urme despre care nu ni s-a spus nimic. De fiecare dată, după Transfer, ne este teamă pentru viața noastră din cauza amintirilor cu care rămînem. Ne este teamă că într-o zi nu vom mai putea reveni în trupurile noastre după un Transfer făcut în cine știe ce condiții. Ne este teamă că vom fi urmăriți tocmai din cauza acelor amintiri pe care proprietarii lor nu le vor dori împărtășite și de alții. Ne este teamă că vom uita unde locuim, că ne vom uita familiile, îi vom uita pe cei dragi. Ne este teamă. Și cine poate trăi cu teama în suflet zi după zi după zi? Sîntem oameni la fel ca și ceilalți. Avem drepturi, avem datoria să fim fericiți, să ne căutăm fericirea. Iar Transferul tocmai aici a intervenit. Mai este vreunul dintre voi fericit?

— Nu, nu sîntem fericiți! s-au auzit mai multe voci, unele ezitante, altele hotărîte, poate chiar prea hotărîte pe ici, pe colo.

— Ei, vedeți? Niște oameni nefericiți nu pot construi o țară fericită. Trebuie să facem ceva. Prin oraș se vorbește despre o inițativă legislativă pentru interzicerea Transferului. Vrem noi asta?

— Ba bine că nu!

— De bună seamă!

— Jos Transferul!

Am auzit și cîteva voci, mai timide, ce-i drept, care încercau să spună că nu asta era intenția, nu asta trebuia să se întîmple, că Transferul are și părțile lui bune, că dacă n-ar fi așa nu l-am mai fi încercat, că să nu aruncăm și copilul odată cu apa din copaie, că…

— Am înțeles, mulțumesc, mulțumesc. Pot să vă anunț azi, acum, aici că așteptarea noastră e pe sfîrșite. Demersurile noastre și-au găsit cala cea dreaptă și sprijinul acolo unde trebuie. E chestiune de zile… poate de ore. Mai aveți un pic de răbdare și totul va lua sfîrșit. Vom putea să ne bucurăm din nou de zile liniștite, să ne întoarcem din nou la ale noastre și să lăsăm în urmă toate nefericirile pe care le-am trăit în ultima vreme. Legea antiTrafic va fi votată. Mîine. Cel tîrziu poimîine.

Urale. Aplauze. Ovații.

Și totuși, de ce îmi părea că în ochii celor de lîngă mine nu sclipea bucuria, satisfacția?

Drept să spun, nici pe mine nu mă încălzea prea tare treaba cu interzicerea Trasferului. Deși trebuie să recunosc că, în anumite momente de exaltare, am crezut și eu că asta ar fi unica soluție. Am sperat să fie. Am crezut că e logic să fie așa, că asta își propusese *Déjà vu* de la bun început. Dar dacă urma să se interzică Transferul… ce aveam să fac mai departe? Cum aveam să trăiesc doar eu cu mine, doar în acest trup care nu-mi aducea nici o bucurie, nici un pic de freamăt, nici un pic de acțiune? Ce aveam să mă fac în continuare, mă gîndeam acolo, în sală, schimbînd priviri cu profesorul și neînțelegînd nici din privirea lui dacă se bucura sau nu.

Și eu… Rick… ce urma să se întîmple cu mine?

Dar cu noi? Îmi spuneam că Rick nu va sta cu mîinile în sîn. Securitatea Statului nu va sta cu mîinile-n sîn. Dar ce naiba, ei nu știau? Nu… n-avea cum să nu știe Securitatea Statului că mîine, cel tîrziu poimîine, se va vota legea antiTransfer. Și? Rick nu-mi spusese nimic de treaba asta. M-a trimis aici să ce? Mi-a zis să ascult, să vorbesc cît mai puțin. De ce să vorbesc cît mai puțin? Știa că…? Știa! Rick știa ce se va vorbi și instrucțiunile lui erau mai mult un sfat. Mă sfătuise să-mi țin gura, să nu ies în evidență.

Dacă aș fi spus tot ce-mi trecea prin cap, dacă mi-aș fi exprimat toate îndoielile cu privire la ce va ajunge societatea noastră în lipsa Transferului… n-aș fi fost în pericol? N-aș fi devenit periculos pentru ceea ce se punea la cale?

N-aveam decît să-i fiu recunoscător lui Rick pentru sfat. Sigur că da. Nu se știe niciodată…

— Cam asta am avut de spus. Să ne vedem sănătoși în noua eră ce va să înceapă. La revedere și… păziți-vă.

Altul grijuliu cu noi. De ce să ne mai păzim acum? Dacă n-o să mai fie Transfer, nici amintiri nu vor mai fi. Și-atunci, de ce să ne păzim? Ia uite, dom'le, ce i-a apucat pe toți grija… Vezi că a mai zis unul așa, păziți-vă, și mai bine o ținea pentru el. Că nu l-a păzit nici dracu' de Hattori Hanzo a mea! Mai bine te-ai păzi tu, băi… ăsta.

Dar omul plecase de la microfon, nu-l mai vedeam nicăieri prin sală. Cine-o fi fost? Părea persoană importantă. Un șef. Un lider.

Da, un lider al unei mișcări din care făceam și eu parte. În care mă vîrîsem nici nu mai știam cum. Ei, nu mai știam. Profesorul mă adusese

aici. Profesorul…

Profesorul dispăruse și el. Fusese lîngă mine, vorbise cu mine, ba mai mult, el insistase să vin aici, de-aia îmi dăduse întîlnire la *Josephine.*

De-aia? Sau de-ailaltă? Dacă era, de fapt, la curent cu ce avea să se întîmple și profitase de ultima seară ca să se răzbune pe mine?

Fraier am fost! Cum dracu' i-am căzut în plasă? Cum m-am lăsat…

Lumea pleca. Cîte unul, cîte doi.

Am plecat și eu, nu știu dacă mai lămurit decît eram la venire, dar măcar știam acum răspunsul final. Nu, nu aflasem DE CE aveam amintirile, nu aflasem ce anume nu știau unii dintre operatorii de Transfer, sau ce anume nu mergea la cilindrele alea clandestine, lucruri care ne lăsau amintiri, dar aflasem că toate astea se vor termina a doua zi. Sau poate a treia.

Cum adică se vor termina? Dacă interziceau ăia Transferul îmi dispăreau și mie amintirile? Încetam să devin o posibilă țintă pentru… pentru… de-ăștia ca Profesorul, de-ăștia care nu uită și nu iartă? Ce prostie mai era și aia: toate se vor termina odată cu interzicerea Transferului?

Se vor termina zilele mele de satisfacție. Zilele mele de huzurit, de pierdere a identității, de contopire cu Universul. Dar la fel de adevărat era că vor lua sfîrșit și zilele de năuceală în care nu mai știam cine eram, în care mergeam „acasă”, dar la alte adrese, zilele în care nu știam de ce făceam asta, dar o făceam, pentru că era singurul lucru care-mi aducea oarece energie și-mi punea sîngele în mișcare.

Eram derutat, confuz, mă aflam în fața unui lucru pe care, uneori, mi-l dorisem, și uite că lucrul acela era pe cale să se întîmple. Și-atunci, de ce nu eram bucuros? De ce nu jubilam, de ce nu aplaudam cum o făcuseră ceilalți, cei mai mulți dintre cei care au participat la adunare? Cei mai mulți, dar nu toți. Asta însemna că or mai fi fost și alții ca mine? Derutați, confuzi, nesiguri dacă interzicerea Transferului era, de fapt, lucrul pe care și-l doriseră?

Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Și totuși, de ce nu mă simțeam așa?

Adio Transfer, adio amintiri.

Adio gazde, adio clienți. Și… adio Rick, nu? Cum puteam să-l mai slujesc pe Rick în absența Transferului?

Dar ei, Securitatea Statului, cum aveau să-și mai facă treaba pe mai departe?

Nu m-am gîndit niciodată cît de important devenise Transferul în viața noastră. Cît de legați eram de el.

Hei, dar o grămadă de lume trăia bine-mersi fără să fi apelat niciodată la Transfer. Deci se putea trăi și fără.

Da, cu siguranță se putea. Și eu am trăit cîndva fără Transfer. Dar se putea compara? Putea cineva să pună în balanță viața cu Transfer și viața fără Transfer?

Am mai privit o dată spre sală, înainte să ies pe ușă.

Futu-vă muma-n cur! La toți!

10. GABRIELA + LOTEK = LOVE (SAU CE VA FI FOST)

A doua zi, la Rick. I-am povestit ce-a fost la Biserică. I-am povestit despre ăla nou, șeful, liderul. Ba i-am zi chiar și de povestea cu „păziți-vă”, pe care o mai auzisem la ăla de-l terminasem eu, Valeriu Muntean.

Mi-a arătat niște poze. Am oprit una dintre ele, în care-l recunoscusem pe tip.

Rick s-a uitat la el o vreme, apoi la mine, apoi iarăși la poză. Apoi a zis:

— Am o misiune pentru tine. Vei fi din nou client. Te duci la agenția de pe Mercur Vest. E chiar lîngă Poartă.

Poarta de Vest? Nu ajunsesem niciodată pînă acolo. *Casablanca* era cel mai vestic punct al Sistemului Solar în care ajunsesem vreodată. Atunci cînd am luat gibsonul am intrat în Orașul Vechi prin partea de est.

— Și? l-am întrebat cu o ușoară notă de curiozitate, atît cît reușea să răzbată în exterior dincolo de efortul meu de a părea relaxat, neutru, de a-mi ascunde împotrivirea față de ideea de a merge dincolo.

— Spune la recepție că te-am trimis eu. Și că vrei s-o angajezi pe Gabriela.

— Gabriela?

A scotocit printr-un sertar și a scos un dosar.

— Uite dosarul ei. Ai aici și două pagini despre misiunea ta. O plănuisem pentru mai tîrziu, dar… Cum ziceai și tu, lucrurile se precipită. Citești, bagi la cap, apoi îi dai foc. Hai, du-te acum. Și mîine seară vii direct la mine, înțelegi? Direct la mine.

OK, OK, înțelesesem de prima dată.

Pe ăla, șeful de la *Déjà vu*, îl chema Lotek. Și era gibson. Trebuia să stau cu ochii pe el, și nu numai cu ochii, după cum veți vedea mai departe. După

cum am aflat și eu în noaptea care a urmat și pe care mi-am petrecut-o citind dosarul Gabrielei, instrucțiunile și blogul lui Lotek.

Da, blogul. Oricum asta făceam în fiecare seară. Oricum umblam de nebun pe canalele de bloguri, oficiale sau pirat. Cine știe dacă aș fi ajuns altfel pe blogul lui Lotek?

E mișto cînd jobul tău constă dintr-o chestie care oricum îți place.

A nu se înțelege de aici că îmi plăcea ce aveam să fac. Parțial, da. Orașul Vechi, un gibson pe care trebuia să-l cercetez… Dar cum aveam să fac asta…

Să nu anticipăm însă.

* * *

Știam că sînt o grămadă de străduțe în Micul Monaco, pe care aș fi ajuns mai repede la Poarta de Vest, dar am preferat s-o iau pe Venus Vest, artera principală care limita Micul Monaco spre sud, pînă am dat de Strada Marte. Am făcut-o la stînga, pe lîngă Zid, pînă am ieșit la Poarta de Vest. Dincolo de ea era Orașul Vechi. O singură stradă pleca de-acolo în Sistemul Solar: Mercur Vest. Așa că am luat-o pe stradă cu ochii după firma agenției. Am găsit-o ușor, era vizibilă de departe: *Luxul Occidentului*. Da… lux! Aveau gazde din Orașul Vechi! Sau poate că doar atunci aveau, în ziua aia, la ora aia. Am decis că nu era cazul să-mi bat capul căutînd explicații și am pășit pe ușa agenției.

Fata de la recepție era îmbrăcată într-un anume fel, avea un anumit machiaj, un zîmbet care… Da, îmi aminteam, mai văzusem așa ceva în Orașul Vechi. Apropierea de Zid își punea amprenta, mă aflam cu adevărat la granița dintre lumi, știam că sînt încă în Sistemul Solar, dar uitîndu-mă la ea aveam senzația că deja pășisem prin Poartă, că ajunsesem în Orașul Vechi.

— Bună ziua. Cu ce vă putem fi de folos?

Amabilă fata. Amabilă pe bani. Pe salariu. Amabilitate de funcționar, de angajat. Acuma, și eu! Dacă nu era, ziceam că… În fine.

— Vreau să angajez o gazdă. Rick m-a trimis.

Am așteptat o clipă, să-i văd reacția. Să văd dacă avea măcar habar de Rick. Fata m-a privit cu ochii ei mari – adică ce-i, tu, n-ai auzit de Rick? Te miri? Mirare e asta? N-aveam de unde să știu atunci că privirea aia se cheamă *Lacul Geneva*. De ce se cheamă așa… asta chiar n-am mai aflat. Atunci mi-a părut doar o fată mirată.

— Da, Rick, sigur că da. Spune-mi care-i treaba.

Adică trecuse de la dumneavoastră la tu așa, pocnind din degete. Căscînd ochii. Zîmbind. Că și zîmbetul era… Era ceva special. *Țara zăpezilor*, așa îi ziceau. Tot mai tîrziu aveam să aflu și asta.

— O vreau pe Gabriela. Este pe listă, da? E liberă, vreau să zic…

— Sigur că da. Pentru Rick. Este.

Altă privire, alt zîmbet. O fi avut și ăla un nume. Sau poate că nu. Poate că existau în lumea aia și zîmbete, pur și simplu zîmbete, nefăcute.

— Presuspun că nu e prima dată cînd faci chestia asta, așa că știi procedura. Pe hol, la dreapta, a treia ușă. Agentul tău e Sonia.

— Red Sonia?

— O știi?

— Nu, dar ziceam și eu…

Am vrut să mă dau glumeț. Spiritual. Dar o nimerisem. Ciudată lume! Dar ce mă miram, eram la granița cu Orașul Vechi, mai fusesem acolo, ar fi trebuit să fiu pregătit pentru așa ceva.

Red Sonia m-a întîmpinat cu un „Sal'tare, ia loc" fără să ridice capul din dosarul pe care-l avea în față.

— Și zici că te-a trimis Rick…

— Da, Rick.

— Și? Ce mai face… Rick?

De-abia atunci și-a ridicat ochii spre mine. Ca două puncte ezitante care-l așteptau pe al treilea, dîndu-mi răgaz să… să ce? Sau sugerîndu-mi… insinuînd… Am remarcat doar pauza de dinaintea numelui lui Rick. Ce va fi vrut să însemne asta? Parcă se îndoia de numele lui. Parcă ar mai fi vrut să spună ceva, ceva, nu știu ce, un amănunt, acolo, ceva care să mă facă să-i dau un detaliu, s-o conving că, într-adevăr, venisem acolo trimis chiar de Rick.

— Ce să facă? La *Casablanca*…

Oare ajungea? Era suficient s-o conving că veneam trimis de Rick?

— Oh, *Casablanca*… Mișto locul. Am fost și eu o dată acolo. Client.

S-a schimbat ceva în privirea mea, probabil, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Client-client, de băut. Am băut ceva acolo.

— Johnny cu etichetă verde?

Știu ce-ai făcut astă-vară. Acum știu! Ăsta era zîmbetul ei de-atunci. O atinsesem într-un loc sensibil. Știa. Știa de băutura din biroul lui Rick.

Adică n-a fost ea pe-acolo doar la un pahar… Și cu asta cred că i-am dat și elementul pe care poate îl aștepta.

— Johnny cu etichetă verde? Habar n-am ce-i aia. Cointreau. Asta beau eu. Asta e băutura mea. Dar bănuiesc că nu de-asta ai venit tu aici. Uite dosarul Gabrielei. Vezi cu cine ai de-a face, pînă va fi pregătită.

Știam dosarul Gabrielei. Tocmai îmi petrecusem noaptea citindu-l. Renunțînd la răsfoitul cîtorva bloguri. Dar m-am prefăcut că-l iau cu nețărmurită curiozitate. Iar ea mi-a părut că se preface a-mi înțelege curiozitatea… nețărmurită.

Înainte să ies pe ușa agenției am fost la baie, ca de fiecare dată după Transfer. Trebuia să mă văd în oglindă, să mă familiarizez cu noua mea față, să fac cîțiva pași, cîteva gesturi… Bafta mea a fost că gazda, Gabriela, nu purta pantofi cu toc. În picioare aveam niște tenișі roz, apoi ginși galben-deschis, strînși pe pulpe, o bustieră lila care abia-abia îmi acoperea sînii… și vă dați seama că toate astea le-am văzut în ordine inversă. Cel puțin două minute m-am uitat la noua mea față. Aveam părul roz cu șuvițe blonde, tuns pe umeri, un inel prins pe buza inferioară, în partea dreaptă, ochi machiați strident, *Călătorie la capătul nopții* – habar n-am cum de știam că așa se cheamă machiajul ăla și… Am zîmbit. O dată. De două ori. De trei, de cinci, de șase ori. *Floare de cais*, *Visul lui Stephen King* (cine-o mai fi fost și ăsta?!), *Roua dimineții* și tot așa. Era bună gagica. Eram bună.

— Halut, eu hînt Havîiela.

Futu-i! Ce mă-sa…?

Gazda mea avea biluțe trecute prin limbă. Cum naiba reușea să vorbească?

Dar după ce am recitat prima pagină din *Un veac de singurătate* am reușit să-l găsesc și pe r, și pe s, și pe…

Cînd m-am simțit gata, am ieșit, mi-am luat la revedere de la fata de la recepție aruncîndu-i peste umăr un *Angelina Balerina*, la care ea mi-a răspuns cu ultimul zîmbet învățat (probabil pentru că *știam* că e foarte nou), *Soția călătorului în timp*. Și ăsta mergea întotdeauna cu privirea *Unde te duci, cînd o să vii…*

Prostii!

Or fi fost ele prostii, dar în ziua aia făceau parte din lumea mea, din noua mea lume, iar eu mă pregăteam să pășesc prin Poarta de Vest în acea lume.

Orașul Vechi. Leagănul Inandului. Străduțele înguste, unele dintre ele încă pavate cu piatră cubică, multele străduțe care se tot tăiau unele pe

altele, făcîndu-și loc spre centru, l'Ombelico del Mondo, Poarta Castelului. Strada Țesătorilor, care ajungea la Bastionul Țesătorilor. Strada Sticlarilor, care ajungea la, evident, Bastionul Sticlarilor. Strada Pălărierilor, care nu mai ducea la nici un bastion, pentru că al lor arsese la 1689, în același incendiu care înnegrise și Biserica Sfînta Maria.

Ce aveam eu de făcut? Să-l supraveghez pe Lotek, un gibson pe numele lui William Lotek Sendai-Seven. Aveam adresa lui, știam ce aveam de făcut, trebuia să merg la el acasă, dar de ce să mă fi grăbit? De ce nu puteam merge și eu ca omul, pe îndelete, să văd orașul mai întîi? Să-l revăd, de fapt.

Așa că, o vreme, am admirat clădirile – scunde față de cele cu care eram eu obișnuit în Sistemul Solar. Erau clădiri cu doar un etaj sau două, însă vopsite în culori vesele, vii, pastelate, fiecare casă avea altă culoare și, coincidență sau nu, în fața multora vedeam femei îmbrăcate în culorile caselor.

De ce trăiam asta de fiecare dată cînd intram în Orașul Vechi? Mă uitam la străzi, la case, la oameni și parcă descopeream totul pentru prima oară.

Mi-am dat seama că mă uitam cam mult la acele femei, cam adînc, cam insistent, la zîmbetele lor, toate de firmă, cînd niște vlăjgani îmbrăcați în costume de judo au început să-și dea coate, rînjind – nu, rînjetul lor nu mai era de firmă sau, cel mult, era luat cu împrumut de la ceva ce s-ar fi putut chema *La Bărbatul Hăhăit*. Cînd s-au apropiat de mine am vrut s-o tai în grabă, cred că mă panicasem, dar imediat mi-am zis că nu-i bine, n-are rost să le atrag atenția. De parcă nu tocmai asta făcusem.

— Și? Ce face fata?

— Singurea în lumea asta mare și rea?

— Nu vrei să te apărăm noi de nepoftiți?

Nepoftit ești tu, măi. N-am zis-o tare, evident că n-am zis-o.

— Singurea, dar cam sătulă, am zis totuși.

Banc vechi, răsuflat, dar altceva nu mi-a venit în minte. Nu aveam experiența asta. Nu așa ieșeam eu la agățat – cînd ieșeam –, deci nu cunoșteam „antidotul". Nu știam cum ies femeile din astfel de situații. Nu e prea ușor să fii femeie, nu? Cu siguranță că nu.

De ce-oi fi deschis gura, ce-oi fi vrut, habar n-am acum, dar îmi amintesc foarte bine că asta am zis.

— Sătulă de… de…?

— Hai, fata. De…?

A rîs gros, da, *La Bărbatul Hăhăit*, asta era firma lor.

— Dațivăn lemne! am mai zis, am făcut stînga-mprejur și am plecat în direcția spre care mă întorsesem.

„Dați-vă-n lemne” era propoziția, de ce-oi fi zis eu „dațivăn lemne”? Și cum de mi-am dat seama că așa am zis?

În timp aveam să aflu că așa vorbea Gabriela. Gabrela-fără-cratimă. Gabriela-doar-cu-litere. Nu observasem asta cînd am recitat din Marquez în baia agenției, înainte să ies. De ce? Poate era un feedback al celor care mă auzeau care făcea să conștientizez și eu asta. Poate.

Am umblat aiurea pe străzi o vreme, timp în care am uitat pentru ce mă aflam acolo, dar mi-am amintit de prima mea vizită în Orașul Vechi, atunci cînd eram în pielea lui Rikki.

Încă eram pe Mercur Vest și mă îndreptam pe lîngă Zid spre Drumul Urșilor, strada de sub Muntele. Era o zonă prin care nu ajunsesem data trecută, atunci mă furase peisajul din miezul Orașului Vechi, teatrele, cluburile, spectacolele. Speram să ajung acolo și atunci, în ziua aia în care plecasem după Lotek.

Am trecut pe lîngă o clădire înaltă, singura cu patru etaje pe care am întîlnit-o, și am văzut că undeva sus, pe fațada ei, străluceau chiar și la lumina zilei trei litere: F-G-H. În colțul de sus al celui de-al doilea băț al lui H era un fluture albastru imens. Am făcut la dreapta pe lîngă ea și am luat-o spre Poarta Castelului, știam că era undeva mai încolo. Pe-acolo pe undeva. Poate că, inconștient, pașii mă duceau spre *Josephine,* cîrciuma la care mai fusesem, un loc în care gibsonii se întîlneau cu arzătorii, cei care le ardeau blogurile pe sidiuri.

Dar aia era strada pe care stătea Lotek și uite cum subconștientul lucra, ducîndu-mă spre obiectivul meu. Pa, străduțe, pa, piețucă (era și o piață pe-acolo), am treabă, mi-am zis.

Ajuns în fața casei lui Lotek, am intrat, am urcat la primul etaj, am ciocănit la ușă. Mi-a deschis, am intrat.

Da, era el, tipul care se dădea drept un fel de șef la *Déjà vu*. Numai că îi lipsea atitudinea… Lotek, cel care-mi deschisese ușa, nu călca deloc a șef. În fine.

— Eu sînt Gabriela. Am venit să văd dacă nai nevoie de ceva. Dacă ție bine. Dacă totul en regulă. Dacă ai vreo dorință neîmplinită.

La sfîrșitul fiecărei propoziții ochii lui păreau a spune ceva – ce? – habar n-aveam. Dup-aia, după ce m-am întors în Solar, i-am citit blogul și m-am

lămurit. Ce chestie! Ce credeam eu că se întîmpla în camera aia și ce se întîmpla de fapt!

Acum, cînd scriu, la rîndu-mi, toate astea, mi se pare aiurea ce trăia omul ăla, pe cînd pentru mine totul era atît de simplu.

— Eu sînt William Lotek Sendai-Seven. Prietenii îmi zic Lotek.

Am mimat mirarea, umirea, entuziasmul.

— Ești gibson, așa-i? Ești gibson! Știam eu! Știam!

Bla-bla-bla…

Mi-am aruncat apoi ochii pe pereți – trebuia să fiu curioasă – cercetîndu-i, lent, dar chiar eram curioasă, la urma urmei, na! Unde dracu' avea posterul ăla cu Gibson? Unde…? Am încercat să-mi amintesc ce citisem despre el. Am mizat pe faptul că Rick și ai lui își făcuseră bine treaba. Am închis ochii, încercînd să vizualizez planul apartamentului, perete cu perete. Aha! Am deschis ochii și m-am întors spre peretele dinspre nord-vest.

— Da! Sigur! Uite poza! Gibson, nu? William Gibson. Mamă, ce haios e! Ce fățucă are!

L-am văzut pe Lotek înnegurîndu-se. Era cenușiu din cap pînă-n picioare. Pînă și hainele îi deveniseră cenușii.

— Știi ce, măi fato? Nu știu cine ești, de unde mă cunoști. Scopul și durata vizitei, te rog. Ei? Acum?

— Ceai, nene? Ce ția cășunat? Credeam căți plac. Credeam că te excit, ia de miroase aici. Mam dat cu parfum deăla special, știi tu. Dar se pare că nu te. Tu… Ce naiba am făcut? Ceam zis? Hai so luăm de la cap.

N-aveam nici o idee despre ce-l apucase, mă gîndeam că o s-o dau în bară. Și atunci mi-a venit o idee. Dau andu și reiau, mi-am zis. Andu? Nu era undo? Dar da, așa era în Orașul vechi, aveam amintiri. M-am întors, am ieșit pe ușă, am închis-o, apoi am ciocănit din nou. Mi-a deschis ușa și am reluat secvența.

— Eu sînt Gabriela. Am venit să văd ce mai faci. Neo tragem?

L-am luat de-a dreptul, îmi ajunsese experiența primei tentative. Nu era genul cu care să lugu-lugu, că se speria. Ce naiba! Trebuia să știu asta, doar îi citisem blogul, trebuia să știu ce fel de om este. Singuratic, frustrat, timid…

Și nu numai că i-am spus-o, dar l-am și înșfăcat de tricou, l-am tîrît pînă la pat și m-am aruncat peste el. Cîteva mișcări și băiatul era dus. Puteam să fac cu el ce voiam. Orice. Am profitat de momentul în care-și trăgea tricoul peste cap să-mi fixez Inscriptorul, în timp ce mă strecuram și eu din

bustieră. Aș fi vrut să am o fustă, să nu fie nevoie nici măcar să-mi scot chiloții, puteam doar să-i dau puțin într-o parte, să-i fac loc să intre.

Am coborît de pe el, mi-am scos și pantalonii, și chiloții, da!, și chiloții, în timp ce se dezechipa și el. L-am văzut cum trăgea cu coada ochiului spre mine, la naiba!, sînt bărbat totuși, cum de uitasem că faza asta cu dezbrăcatul e o chestie… Că doar și eu trăgeam cu ochiul tot la mine, pe măsură ce mă dezbrăcam. Pfui! Da, e o chestie… Dar nu întotdeauna. Și atunci nu era cazul. Era… era… focul pasiunii, da. Focul pasiunii. Halal pasiune. Cînd mă gîndesc că urma să înregistrez totul… Toate gesturile lui, toate cuvintele, mai ales cuvintele. Ce spera Rick? Ce se aștepta Rick să spună sau să facă fraierul ăla? Cine era Lotek, prin ce era el atît de important pentru Securitatea Statului? Dacă nu i-aș fi recunoscut mecla aia de sifon ciobit, aș fi zis că am greșit adresa. Cît despre cum se purta în pat…

M-a bucurat lipsa lui de experiență în treburile astea, m-a ajutat să trec cu bine peste momentul cam delicat. Mult prea delicat. Nu insist asupra lui. Mă consider norocos. Toată aiureala aia putea să se ducă naibii dacă Lotek ar fi fost mai obișnuit cu femeile. În fine. M-am descurcat. Oricum, nu era prima dată cînd o făceam într-un trup de femeie. Chestie care, trebuie să recunosc, mi-a ajutat la viața mea, după, cînd am făcut-o din nou, revenit în trupuri de bărbați. Aveam amintiri, știam chestii pe care înainte doar le bănuiam, le intuiam, mi le imaginam, le experimentam. N-ar fi rău ca toți bărbații să aibă experiența asta. N-ar fi rău pentru femei. Sau n-ar fi rău. Pur și simplu.

A durat puțin – doar nu mă așteptam la altceva! – dar, dar! Mult, puțin, depinde ce scoți din asta. E clar că e nevoie de doi pentru un futai corect. Dar fiecare cu-a mă-sii, nu? Ce naiba! Fiecare dă ce poate și ia ce poate. Sau dă ce e-n stare și ia cît poate. E important să dai, dar cel mai important e să știi să iei, nu? Ei bine, eu am luat. Am luat, frate! Cînd m-am prăvălit peste el l-am sărutat pe umăr, exact în locul în care-l mușcasem. Cînd l-oi fi mușcat, nu știu. Era mușcătură proaspătă, era clar că eu îl mușcasem. Că doar nu s-o fi mușcat singur! Să-l văd și eu pe-ăla care se mușcă singur de umăr în locul în care-l mușcasem eu!

L-am sărutat, ca un fel de „mulțumesc”, apoi am cules ce era al meu prin încăperea aia, i-am făcut cu ochiul lui William Gibson de pe perete și am plecat.

Misiune îndeplinită. Nu știu de ce i-o fi zis Rick „supraveghere”. Supravegherea se face cu ochii, nu cu… În fine. Rick știe mai bine. Știa. Mă gîndeam eu. Credeam.

M-am întors în aceeași după-amiază la agenție, mi-am preluat trupul, am recuperat Inscriptorul. Le-am zis că îmi cumpărasem ceva din Orașul Vechi, o amintire, și m-au lăsat să scotocesc prin pantalonii Gabrielei înainte s-o lase să se îmbrace. Apoi m-am prezentat și la Rick. Nu știu dacă a fost mulțumit de ceea ce a găsit în chestia aia, în Inscriptor. Deși acum, știind ce știu, dacă mă gîndesc bine…

11. KILL LOTEK / CĂLUGĂRIȚA

Am ajuns acasă, m-am întins pe canapea și am așteptat. Voiam să citesc blogul lui Lotek, însemnarea scrisă în ziua aia. Voiam să văd dacă pomenea ceva de mine. De Gabriela.

Dar pînă atunci m-am gîndit.

Cum dracu' era ăla șeful de la *Déjà vu*? Cele două imagini ale lui nu se pupau. La *Déjà vu* era un tip care impunea respect, era un individ ascultat, unul care manipula oameni, era un șef, un lider.

Și eu, în camera aia a lui, am dat peste… un băiat, că asta era. Unul nedat cu viața, unul timid, care se bîlbîia în fața unei puștoaice.

Și-apoi chestia asta cu gibsonii… Era o ciudățene, zău! Lasă ineditul, lasă partea aia mișto din toate astea. Dar să te închini la poza unui scriitor din secolul trecut, să iei de bune toate aiurelile ăluia, să te comporți ca un fan… Și tot tu, de parcă în tine s-ar ascunde două personalități, să fii după cîteva ore, sau înainte cu cîteva ore, un nene șef de trib…

Ce viață avea ăsta? Cine era el de fapt? Care dintre cei doi era cel adevărat?

Ce dracu' se întîmpla acolo?

Mă gîndeam că Rick, la ora aia, se gîndea și el la aceleași lucruri. De nu cumva el știa mai multe, că doar nu degeaba mă trimisese după Lotek… să-l cercetez.

Ce s-o fi înregistrat pe Inscriptorul ăla? Ce mai înregistrează chestiile alea, în afară de imagini și sunete?

Pot săpa în conștiințele oamenilor? Pot pătrunde în mintea lor, să le scormonească printre gînduri, printre amintiri?

La 6 am intrat în rețea, căutînd blogul lui Lotek.

Mititelul de el! Ce simplu era… Un băiat, acolo…

Blogul era despre Cornelia care a intrat la el… Cornelia? Doar i-am zis că mă cheamă Gabriela. Un gentleman, sigur. N-a vrut să-mi divulge numele. În rest, n-a avut nici o reținere. Mi-a divulgat sînii, curul și tot ce mai aveam în dotare. A inventat figuri – Leonardo! nu m-am gîndit niciodată să-i zic așa la poziția aia. Dar mințea. A fost cît se poate de sec, de obișnuit. Cred că zace în el un pui de scriitor. Una face și alta scrie c-a făcut. Se dă mare, ca să impresioneze. Ăștia, scriitorii, își pot striga fanteziile în public fără să-i aresteze nimeni. Cică fac artă. Literatură. Dacă m-aș apuca eu să strig pe stradă toate măscările alea, m-ar lua Poliția. Bine că ei au voie. Și mai cer și bani pe chestia asta. Bine că pe mine m-ar reclama la Poliție. Dar cînd e vorba de ei… Toate țațele alea bigote scot bani din buzunar să le citească elucubrațiile.

Bravo, nene. Halal!

A sunat la fix telefonul. Mă cam ambalasem.

Era Rick:

— La mine. Acum!

Și zdrang, a închis.

Ce era? Ce se întîmpla? Unde ardea?

Am intrat în *Casablanca* și Sam mi-a făcut semn să urc la Rick.

— Te-așteaptă, mi-a zis, ca să fie sigur că am înțeles.

Că era urgent? Că era important? Deosebit de important?

Am deschis ușa și n-am apucat să zic bună seara, că Rick mi-a aruncat în față vorbele:

— Te întorci în Orașul Vechi, la prietenul nostru gibson. Lotek trebuie să dispară. Acum.

Atît? Asta era tot? Credeam că trebuia să trec o bătrînică strada. Cînd colo, nu trebuia decît să mai omor un om. Încă unul. Dimineața îl futusem și seara trebuia să-l omor. Normal, nu? Puteau să-mi dea numele de cod Călugărița.

Bun. Am închis ușa în urma mea – nu apucasem s-o închid, cum nu apucasem să spun bună seara – și am plecat. Pe drum mi-am făcut din nou planul. De fapt, l-am rememorat pe cel vechi, de cînd îl eliminasem pe Valeriu Muntean. Cu mici variații…

Aveam hainele acasă, îmi mai trebuia un trup. M-am dus tot în Zorilor, sperînd să mai găsesc gazda pe care o luasem și atunci. N-am găsit-o, și bine-a fost. Cum naiba mă putusem gîndi să iau aceeași gazdă? Aceeași meclă să se afișeze în Orașul Vechi și să ucidă de două ori? În schimb

nimerisem bine strada. Pe Zorilor nu venisem atunci cu mutra mea, așa că era OK. Am găsit altă gazdă cu care să merg în Orașul Vechi, trebuia să sar peste suveică, nu mai aveam timp, poate „acum” ăla pe care mi-l lătrase Rick însemna chiar „acum”.

Ne-am dus la Orlando, am făcut Transferul, apoi acasă, hainele, sabia…

Am respirat de șapte ori și m-am hotărît.

De parcă-mi mai trebuiau mie alea șapte respirări!

Am trecut în Orașul Vechi și am furat o mașină, așa cum plănuisem pe drum. Nu voiam să mai întîrzii mergînd pe jos pînă pe strada lui Lotek.

Se înserase bine, pînă am ajuns în apropierea străzii lui era deja întuneric. Am aprins farurile, tocmai la timp.

Cînd am dat să intru pe Castelului, era să dau peste cineva. Și cineva ăla era chiar Lotek.

Unde mergea la ora aia? Îmi strica tot planul. Mă gîndeam că-l voi găsi acasă, evident că singur, și totul va merge șnur. Fără complicații, fără martori.

Unde mergea?

Am rulat încet, aproape în paralel cu el. Din cînd în cînd privea spre mașină, parcă voia să mă vadă.

Hai, puiu, că-ți luminez drumul cu farurile. Felinarele astea…

Cînd a ajuns la capătul străzii și se pregătea să intre pe Drumul Pădurii am știut că mergea la *Josephine*.

La *Josephine*, tăticu! La *Josephine*!

Am băgat într-a treia și mașina a luat-o la goană. Asta cu viteza a treia era cea mai mișto chestie de făcut cu mașina. Mereu mi-a plăcut. Simți cum îți depășești condiția de om. Parcă începi să zbori. Parcă te desprinzi de lume.

Am oprit în față la *Josephine*, am intrat. Din fericire, era un separeu liber. Am chemat chelnerița – Silvia scria pe ecusonul ei –, am comandat un Martini și am așteptat să intre Lotek.

Fata, Silvia, era și ea cu ochii pe ușă. Aștepta pe cineva?

N-a trecut mult și l-am văzut intrînd. Era îmbrăcat în blugi, cămașă, pulover. Căuta o masă liberă. Ăla era momentul, trebuia să fiu rapid, să nu-l scap.

— Domnișoară, fii drăguță…

Și ea era. A răspuns imediat:

— Da, domnule. Vă rog?

— Domnișoară, spune-i, te rog, domnului care tocmai a intrat că-l invit la masa mea.

S-a apropiat încet de el, parcă o prinsese timiditatea, apoi din ce în ce mai hotărîtă. N-am auzit ce și-au spus, dar l-am văzut pe Lotek venind spre mine.

— Bună seara, luați loc, l-am întîmpinat

Chelnerița se apropiase și ea și aștepta comanda.

— Ne cunoaștem? m-a întrebat Lotek.

— Nu, nu ne cunoaștem, i-am răspuns. Aș spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viața.

— Ce, mă?! Ce, mă?

Revoltat băiatul. Sau doar speriat. L-am poftit să se așeze.

— Luați loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?

— O votcă.

— Da, sigur, evident. O votcă, drăguță!

Nimic.

— O votcă, da? am repetat și i-am și făcut un semn cu mîna fetei, care nu dădea semne că ar mai fi făcut parte din lumea asta.

S-o fi speriat și ea, săraca. Sau nu știa dacă nu era cumva vreo glumă.

După ce i-a adus votca am vrut să-l conving și pe el că nu glumeam, deși nu mi-a părut să creadă așa ceva.

— Nu știu de ce trebuie să vă omor, nu știu ce-ați făcut, pe cine-ați supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează. Dar am să vă omor.

Și Silvia, și Lotek erau fără glas. Fără mișcare. Parcă nici nu respirau. Piese de mobilier. Am plusat:

— O facem acum sau vreți să mai întîrziați? Poate vreți să v-o trageți cu Silvia, așa mi s-a părut. Se poate, nici o problemă, se poate aranja.

După un moment de uluială mi-a răspuns.

— Mi-aș trage-o, șefule. Mi-aș trage-o, zău. Măcar să mor futut, de mi-o fi să mor.

Recunosc, m-a surprins răspunsul lui. Chiar nu mă așteptam la așa ceva. Hopa! Ăsta chiar m-a luat în serios. Cel puțin în problema cu fata.

M-am ridicat de la masă, m-am apropiat de ea și i-am înfipt privirea în ochi. Nu glumeam. Speram să înțeleagă și ea asta. M-am uitat la ea cît de urît – sau de hotărît – am putut. Iar ea…

Ei bine, ea a început să se dezbrace. Nu știu ce-a hotărît-o. Nu știu ce din atitudinea mea i-a transmis că nu-i de glumă, că nu accept un refuz. Și-a scos agrafa din păr, lăsîndu-l să-i cadă pe umeri.

Am ieșit din separeu și i-am lăsat singuri. Treaba lor dacă chiar aveau de gînd s-o facă.

Evident, nu le-am dat prea mult timp. Probabil mi s-a părut că n-a fost o idee tocmai bună să-i las singuri. Așa că am intrat după cîteva minute.

— Să-ți fie de bine. Gata, avem treabă.

M-am uitat la ei, ea era goală, întinsă pe masă, el era cu pantalonii în vine, în fața ei. O făcuseră? Nu?

Dar pe cine mai interesa asta?

Cînd m-a văzut, Lotek a îngenuncheat în fața mea. Foarte nimerită poziția! Exact ce voiam.

Tăcea. Tăceau amîndoi, și el, și fata.

Am scos sabia de sub pulpana hainei, am ridicat-o desupra capului, harșt!

Și gata. Gata cu Lotek.

Silvia privea și nu-i venea să creadă. Continua să stea acolo, întinsă pe masă. Se uita la mine. Pe Lotek nu-l mai vedea, capul i se rostogolise sub masă, trupul i se prăbușise.

— Hai, că m-ai dat pe spate, a zis Silvia.

— Ce vrei să spui? am replicat, și chiar nu știam ce-a vrut să spună.

Dar am văzut-o acolo, goală, întinsă pe masă, așteptînd. Așteptîndu-mă?

La urma urmei, de ce nu? mi-am zis. Și m-am aruncat peste ea. Am pătruns-o, am posedat-o, am terminat repede și de-abia atunci m-am simțit cu adevărat ucigaș.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo! a spus Silvia după…

După.

— Ce? am întrebat nedumerit. Ah, da.

Da, a fost bine. Mi-a fost bine. Chiar aveam nevoie de așa ceva. Mă eliberasem. Toată tensiunea acelei zile țîșnise din mine și ea… ea… Ea fusese acolo, să primească, să mă primească, să-mi vărs amarul și năduful și…

A fost bine? Și? Mai departe? Ce urma să fac? S-o ucid și pe Silvia, să scap de martori? Și cu ceilalți din local cum o rezolvam?

Uneori soluția cea bună e cea mai simplă. Sau poate cea mai tîmpită, la prima vedere. Sau și una, și alta.

I-am făcut semn Silviei, ducîndu-mi degetul la buze, adică șșș… taci, da? Rămîne între noi.

De unde știam atunci că așa va fi? Că va rămîne între noi? Că nu va spune nimic Poliției? N-avea cum să nu spună. Nici ea, nici ceilalți care m-au văzut cînd am intrat în separeu. Era evident că, după ce aveam să plec, ea va țipa, se va aduna lume, vor chema Poliția. Ea va raporta crima, violul… Va spune și asta? Sau va avea grijă să se îmbrace, să-și aranjeze hainele și de-abia după aceea să țipe?

I-am făcut din nou semn să tacă, i-am făcut semn să se îmbrace și, cît și-a pus hainele pe ea, am scotocit prin geantă. Da, aveam tot ce-mi trebuia. Trusa de urgență.

— Vei trăi, dar trebuie să ai încredere în mine acum, i-am zis, și nu știu ce mă făcea să cred că ea chiar se va conforma.

Dar așa a fost. După ce s-a îmbrăcat am legat-o, i-am pus o bandă adezivă pe gură, i-am făcut semn să se așeze, am legat-o și de un scaun și… cam asta a fost cu martorul.

Apoi am ridicat capul lui Lotek de sub masă, unde se rostogolise, l-am aruncat în geantă și am plecat.

Trebuia să ajung de urgență la Rick. Așa că am mers cu mașina. Știam că Rick avea cum să scape de ea, nu-mi făceam nici o grijă că a doua zi dimineață ar mai fi existat piesă lîngă piesă din mașina aia.

Am ajuns la *Casablanca*, în biroul lui Rick, i-am predat geanta cu totul, i-am zis și de mașina pe care o lăsasem două străzi mai încolo, apoi am scăpat de gazdă.

* * *

Acasă. Din nou acasă.

Ce mai aveam de făcut?

Cum aveam să trăiesc mai departe? Urma să fiu ucigașul lui Rick? În două zile Tansferul avea să fie interzis. Cu sau fără Lotek, ăia de la *Déjà vu* s-ar fi descurcat. Oricum era treaba Parlamentului și, din cîte spusese Lotek la ultima întîlnire, lucrurile erau clare, tot ce era de făcut se făcuse.

Așa că… fără Transfer tot n-aveam cum să-i mai fiu de folos lui Rick. El și ai lui aveau de muncit, totul trebuia schimbat, reorganizat.

Iar mie îmi ajunsese. Nici nu eram bun pentru treaba asta. Lăsasem un martor, chiar dacă fața mea, aia știută de Silvia, nu avea cum să ducă Poliția pe urmele mele. Dar nu se știe niciodată, nu?

În noaptea aia m-am hotărît să dispar. Să mă topesc în peisaj, să încep o nouă viață, să mă nasc din nou.

Am vrut să ies în stradă, să-mi caut o hucă și să-mi încep noua viață cu un nou trup. Să-l fur.

Speram ca dimineața, cînd mă voi spăla pe față și mă voi privi în oglinda de la baie, să nu-l văd pe cel care fusesem?

Și chiar în momentul în care întrebarea asta mi s-a formulat în minte mi-am dat seama că nu conta. Tot aia ar fi fost.

Și-apoi… unde era ispășirea? Unde tăiatul cu lama, biciuirea?

Mi-am petrecut restul de noapte privind pereții, mobilele, cărțile, săbiile. Lor aveam să le duc dorul, cu siguranță. Doar lor, săbiilor.

A doua zi am trecut în Orașul Vechi, în zori, pentru că lucrurile importante încep dimineața, nu?

Am găsit o cameră de închiriat, apoi, după cîteva zile m-am mutat din nou. Se eliberase un apartament pe Strada Castelului. Fostul chiriaș murise, fusese ucis în împrejurări dramatice. Trupul îi fusese găsit decapitat, la *Josephine*. Poliția încă îl mai căuta pe făptaș.

N-am schimbat nimic în casă. Calculatorul, portretul lui Wiliam Gibson de pe perete a rămas, le-am moștenit, cum ar veni.

Și cine era mai îndreptățit să le moștenească decît mine?

Ceremonia de primire în Organizația Gibsonilor a fost mai simplă decît credeam. Cam ca la Starea Civilă: vrei să fii membru al etc. etc.? Da, vreau. Și gata, eram gibson. Nici măcar n-a trebuit să umblu după poster. Îl aveam deja acasă. Aveam chiar și cîteva volume pe hîrtie din opera Profetului.

Cîndva am fost o hucă. Acum sînt gibson. De cîteva ore sînt gibson și mă cheamă William Tally Metro Holografix. Iar aceasta e prima mea însemnare pe blog. Poate va fi și ultima.

Cine știe?

Viața începe din nou, în fiecare secundă.

MICROTEXTE

Proaspăt sosit în Orașul Vechi, Daniel Vișoianu încă descoperea străzile, încă se mira că acolo, între Muntele și Zid, pot exista atîtea minunății. Străduțe, piațete, vegetație, case vechi vopsite în culori vii… Cu totul altceva decît clădirile sobre și străzile funcționale printre care crescuse și trăise în Sistemul Solar, partea de oraș aflată dincolo de Zid.

Apartamentul pe care-l găsise era pe strada Castelului, pe sub Muntele, unde umblau pisicile negre cu femei alergînd în urma lor strigînd „motănel, vin' la mama, motănel" sau „Trinituța mamii, hai că ți-am adus mîncare" sau „Trixu? Matrixuțu? Ce-i, puiule, ce vrei tu?" ori „Empetrică, iar mi-ai mîncat firul de rețea, băga-ți-aș mustățile-n priză, dar nu-mi iau wireless nici de-a nabii!", pe strada Castelului unde mormanele de zăpadă puteau fi văzute pînă hăt în iunie, pe strada Castelului unde nu era nici urmă de castel, doar o poartă imensă care părea că se deschide – dacă s-ar deschide vreodată – spre un tărîm populat cu ființe fabuloase ca motocentaurii despre care se vorbea în niște cărți care nu erau lăsate niciodată la îndemîna copiilor, pe strada Castelului unde erau două crame, două cîrciumi, sediul Poliției și o librărie în care puteai descărca orice roman sau blog sau culgere de microtexte voiai.

Zile întregi a umblat pe străzi studiind trecătorii, analizînd obiceiurile, tendințele, căutînd să găsească ceea ce i se potrivea cel mai bine personalității lui, noii lui personalități. Pe care n-ar fi putut spune că și-o descoperise, dar o căuta. Da, acolo o căuta, pe străzi, în magazine, în vitrine, de undeva trebuia să înceapă, de ceva trebuia să se agațe.

Daniel Vișoianu și-a schimbat mai întîi hainele. Felul de a se îmbrăca. În primele zile a intrat în magazinele Vechilor Case și și-a umplut dulapul cu creații Armani, Valentino… Conservator, ca unul neobișnuit cu așa ceva. Apoi a trecut la Dolce&Gabbana. Apoi a părăsit Vechile Case, pentru că la un moment dat se simțea de modă veche îmbrăcat în hainele lor, era ca și cum ar fi umblat prin Sistemul Solar cu joben și redingotă. Chestie care în Orașul Vechi nu i se mai părea deplasată. Au început să-i placă lucrurile pe care le găsea la Ōto Shimizu și Luka.

Apoi a trecut dincolo de haine. Își dorea să ajugă la partea de suflet, la comportament, la vocabular, la imaginea gestuală. Familiarizîndu-se cu oamenii, cu felul lor de a fi, cu felul lor de a se îmbrăca, de a merge, de a vorbi, de a zîmbi, de a privi, personalitatea lui se înfiripa…

Încet-încet, zi după zi, a început să semene cu ei. Ca în căsniciile alea în care, se spune, cu timpul cei doi încep să semene fizic unul cu celălalt. Ca și cînd celulele lor s-ar modifica, empatic. Sau imitîndu-se din respect, cum zicea cineva.

După o vreme afișa zîmbete cu denumiri sofisticate sau doar poetice, evocative: *Brokeback Mountain*, *Desert Rose*, *Noapte de primăvară*, *Floare de Colț*… Se uita în jurul lui, privea în ochii trecătorilor cu *Sadeness*, *Oscar*, *Răsărit de Soare la Osaka*, priviri care stabileau o comuniune între cei de la capetele lor, care îl integrau – și l-au integrat pe nesimțite – în comunitate.

După nici o lună jumate Daniel Vișoianu era un locuitor al Orașului Vechi, nimeni n-ar fi putut spune altceva. Sau dacă ar fi spus, ar fi fost contrazis de ceilalți: vecini, trecători, parteneri de-o bere la terasă…

O, da, terasa… Îi plăcea la *Josephine*, cîrciuma pe care o frecventa tot mai des, atît de des încît puteai paria că e angajat pe post de decor. Și zău că n-ar fi fost o idee rea s-o și facă, destui trăiau din așa ceva.

Da, *Josephine*… terasa unde l-a cunoscut pe primul gibson din viața lui, unul Lotek, care venea zilnic acolo să se întîlnească cu arzătorul lui, cel care-i ardea sidiul cu blogul de fiecare zi.

Simpatic acest Lotek, William Lotek Sendai-Seven, cum îl chema pe numele lui de gibson. Nu vorbeau în fiecare zi, uneori Lotek dispărea pur și simplu din peisaj, apoi, cînd revenea, nu-și mai amintea nimic din ziua precedentă. Nu știa ce făcuse, pe unde umblase, din ce motiv nu-și scrisese blogul – faptă foarte gravă pentru un gibson, pentru care putea fi chiar penalizat de Organizația Gibsonilor.

Lui Daniel Vișoianu îi plăcea Lotek, îl considera simpatic și de treabă, cu toate fugile lui. Cînd vorbeau, Lotek se dovedea a fi un băiat cald, bun la suflet, cu problemele lui de băiat, cu amorurile lui neîmpărtășite, cu bucuriile lui de tînăr mereu în căutarea unei partenere de sex sau măcar de conversație. Cînd nu găsea așa ceva, stătea la o bere cu Vișoianu. Îi plăceau poveștile acestuia despre Sistemul Solar, cartierul de dincolo de Zid pe care el nu-l vizitase niciodată, deși, uneori, îi păreau cunoscute crîmpeie din

poveștile lui Vișoianu, parcă recunoștea străzi, clădiri… Dar de unde să le recunoască?

Sau era, poate, manifestarea lui de scriitor, de viitor scriitor. În secret, secret destăinuit într-o bună zi lui Vișoianu, Lotek își dorea să fie scriitor. Asta și făcea cu blogul, dincolo de obligația lui de gibson de a blogui zilnic. Folosea blogul ca exercițiu pentru marea lovitură pe care o pregătea: un roman.

Daniel Vișoianu îl asculta, îl lăsa să-și depene poveștile, visele, îl încuraja, îi lăuda frazele meșteșugite, era alături de el ca prieten. Cînd i-a mărturisit că și el aspira la statutul de scriitor, cînd i-a povestit despre microtexte, cînd și-a lăudat casca-orhidee l-a cîștigat definitiv. Iar cînd i-a mai și arătat cîteva dintre creațiile sale, cu care spera să dea lovitura… ce mai, i-a intrat pe sub piele de-a binelea!

Se legase o prietenie frumoasă între cei doi. Nu după multă vreme au început să iasă și seara împreună. Vișoianu îl aștepta la *Mala Hora*, iar Lotek venea acolo după ce Matei Iliescu îi lansa blogul în rețea. Stăteau de vorbă, mîncau celebrele coaste de porc sau clătitele cu brînză și stafide, apoi plecau în oraș. Intrau în baruri, în cluburi, asistau la spectacole de glitchuri, totul era bine.

Au văzut cîteva trupe, au văzut-o pe Fumiko alături de trupa ei, Hokusai Overdrive, prezentînd *Plouă pe Shinobiaki*, l-au văzut pe GJ Scorillo, zis și Călărețul de Glitchuri. Dar cea mai teribilă experiență au trăit-o atunci cînd l-au văzut pe ManchoMan, artistul care a ajuns într-o săptămînă din underground în mainstream, prezentîndu-și marele hit *Așteptîndu-l pe ultimul Godot*.

Au trăit cu intensitate începutul piesei lui Matei Vișniec, apoi replica „Mă descalț. Ție nu ți s-a întîmplat niciodată?” a fost băgată pe ecou și au auzit-o încă o dată și încă o dată… Pînă să se dumirească ce-i cu ecoul ăla, de ce persistă replica în aer, au simțit un miros puternic, un miros care le întorcea mațele pe dos. Era un miros de picioare nespălate care venea de peste tot, se insinua printre spectatori, se lipea de hainele lor – nu se mai mira nimeni de ce pe tabloul sponsorilor era logoul *Curat&Uscat* al celei mai mari curățătorii din oraș.

Erau glitchurile olfactive, noutatea sezonului, care au atras spectatorii spre piesa lui Beckett-Vișniec. De fapt, spectacolul lui ManchoMan.

Unii spuneau că dacă au văzut asta, au văzut tot.

Ca de obicei nu e bine să te bazezi pe ce spun unii sau alții. De-abia după ce au văzut și un spectacol cu Glitcherine au putut spune că au văzut tot. De-abia atunci.

Ce-și mai puteau dori?

Într-o zi Daniel Vișoianu și-a dat seama – așa, deodată, așa cum li se întîmplă oamenilor să descopere cîte un adevăr prin fața căruia au trecut de nenumărate ori – că, de fapt, nu se schimbase mai nimic în viața lui în ultima vreme. Aceleași plimbări, aceleași spectacole, aceeași viață ca înainte de întîlnirea cu Lotek. Și-atunci de ce i se părea că totul e altfel? Că totul e bine și frumos? Dacă totul era bine și frumos, însemna că totul fusese bine și frumos și mai înainte, cînd era singur, nou-venit în Orașul Vechi. De ce, deodată, binele și frumosul erau într-adevăr *bine* și *frumos*? Doar pentru că le împărțea cu cineva? Cu Lotek? Nici măcar cu o iubită…

Poate că binele și frumosul nu se arată celor singuri. Poate că binele și frumosul nu sînt așa decît atunci cînd ai cu cine să le împarți. Ce să fie asta? Neîncredere? Binele și frumosul este mult mai bine și mai frumos cînd este și altcineva de părerea asta? Pentru a fi bine și frumos un lucru are nevoie de aprobare? Țin și astea de democrație? De vot? Ce prostie mai e și asta? s-a întrebat într-o zi Daniel Vișoianu.

Și parcă ceva s-a schimbat în viața lui în acea zi. Parcă de-abia atunci s-a schimbat ceva în viața lui. Atunci cînd și-a dat seama că, orice am face, lucrurile sînt aceleași, singura care se schimbă și oferă – sau nu – strălucire vieții este percepția.

Și percepția lui, în acea seară în care rămăsese singur acasă după ce îl așteptase mai bine de o oră pe Lotek să apară la *Mala Hora*, îi spunea că totul nu e decît părere. Că oamenii se adună, doi cîte doi – prieteni, amanți – doar pentru a-și crea iluzia binelui și frumosului. Iar acestea, binele și frumosul, de fapt, nu există, ci doar dorința…

A fost tare trist în seara aceea. Iar microtextul pe care l-a scris a fost ăsta:

> Copacul din fața casei: *Cînd eram singur, copacul din fața casei mele nu era decît un copac. De cînd sînt cu tine, știu că este un cireș și aștept să-l văd înflorind.*

A doua zi l-a trimis cîtorva reviste, iar a treia zi a primit un răspuns care l-a făcut să-și revizuiască din nou părerea despre bine și frumos. Microtextul îi fusese acceptat, ba mai mult, i s-a propus un contract pe un an, cu difuzarea textelor pe Girotext.

Din nou totul era bine și frumos. Cînd visele se împlinesc totul e bine și frumos.
A semnat contractul, s-a ținut de treabă și la scurtă vreme au început să vină și banii. Și gloria. Ce-și mai putea dori?
De cîte ori spunem asta: ce mi-aș mai putea dori? De cîte ori atingem ceea ce ne dorim, după care ne dorim altceva? Și mai bine, și mai frumos.

Chinezoaicele de paișpe ani se fîțîiau prin fața casei lui, etalîndu-și în fiecare zi o altă vestimentație. *Lan de floarea soarelui* i-a plăcut cel mai mult. A și scris despre asta:

> Lan de floarea soarelui: *Cinci fete trec pe sub fereastra mea. Fiecare fată, din cele cinci, nu este decît o fată și atît. Dar împreună sînt lan de floarea soarelui.*

Femei tinere, femei mature, femei trecute își făceau drum pe strada lui și aruncau ocheade spre ferestrele în spatele cărora bănuiau că trebuie să fie el, celebrul scriitor de microtexte. Sperînd să-i atragă atenția, să-l inspire și, a doua zi, să citească un microtext în care să se regăsească.
Totul era bine și frumos. Dar Lotek, Lotek unde era în acest tablou?
Lotek dispăruse. Se topise, de parcă nici n-ar fi fost. Daniel Vișoianu era invitat la serate, în cluburi, ținea lecturi publice la care biletele se găseau mai greu decît la spectacolele date de Glitcherine…
Daniel Vișoianu era ocupat cu năvalnica lui carieră, era ocupat cu faima și cu banii pe care, în sfîrșit, le cîștigase. Nici pe la *Josephine* n-a mai trecut. Era prea la marginea orașului, centrul universului se mutase în Piața Soarelui, iar în centrul acestuia era el. Cine să mai bată drumul pînă la *Josephine*? Și de ce? Cine voia să-l vadă n-avea decît să vină în centru. *Josephine*, cu totul, n-avea decît să vină la el.
Dar *Josephine* nu s-a mutat. A rămas acolo, sub Muntele, cu Armand Chirculescu, fostul doctor, acum patron al localului, cu toți clienții obișnuiți, cu gibsoni, cu arzători… Cu Lotek, care, ca de obicei, se întîlnea zilnic cu arzătorul lui. Mai puțin în zilele în care dispărea, neștiind nici el unde.
Și într-o zi, în culmea gloriei, dedat la tot ceea ce faima și banii îți aduc pe tavă, Daniel Vișoianu a descoperit Transferul.
O gașcă de scriitori de microtexte, romancieri, bloggeri și fufele aferente s-au decis să încerce ceva nou. Cineva venit din Sistemul Solar povestise într-un club despre Transfer. Despre posibilitatea de a închiria o gazdă și a

face tot soiul de prostii în noul trup. Nu mai contează cine dintre ei venise cu ideea. Cert e că au pus-o în aplicare. Au ieșit prin Poarta de Vest și s-au dus în Micul Monaco, o zonă din Sistemul Solar unde erau mai multe agenții de Transfer. Au nimerit la *Casablanca*, în localul lui Rick. Nu le-a luat mai mult de-o bere ca să afle tot ce trebuia știut despre Transfer, despre *Casablanca* și despre Rick. L-au înconjurat pe Sam, negrul care cînta la pian, i-au spus replica aia, jumătatea de parolă (da, nu părea tocmai legal dacă era vorba de parole – de-abia dup-aia au aflat că localul nu era chiar o agenție de Transfer, iar Rick era mai degrabă un pește decît un agent), replica aia cu „Mai cîntă-l o dată, Sam, de dragul vremurilor trecute, cîntă *As Time Goes By*", și, în timp ce i-au pus un teanc de bani pe pian, adică tariful întrevederii cu Rick plus un bacșiș deosebit de generos, au început să fredoneze: ta-di-da-da-di-dam, ta-di-ada-da-di-dam…

S-au oprit din cîntat și se uitau la Sam cu speranță. Avea să le dea răspunsul ăla sau pe celălalt? S-au înseninat la față cînd Sam a început să cînte: *You must remember this, a kiss is just a kiss…*

Rick a ieșit din biroul lui, a coborît cele cîteva trepte pînă în salon, a venit spre ei, a văzut teancul de bani și a spus:

— Dintre toate cîrciumile din toată lumea asta mare, ați intrat tocmai aici…

Apoi a continuat:

— Bine-ați făcut. Haideți să bem ceva.

Și ăsta a fost tot jocul. Clienții aflați la mese, în separeuri, pe scaune din nuiele, șușoteau nemulțumiți, dar nu atît de tare încît să se audă ce spuneau, ce cuvinte spuneau. Pentru ei așteptarea continua, continua… Pentru că nu toți cei care pășeau prin ușile înalte, pe sub tavanul boltit, erau acceptați de Rick. Pentru unii dintre ei replica lui Rick nici măcar nu li se adresa lor, ci lui Sam:

— Ți-am spus să nu mai cînți asta, Sam? Ți-am spus?

Unii dintre ei nici măcar nu apucau să-l vadă pe Rick, pentru că Sam nu cînta acel cîntec, ci le răspundea sec: „Nu știu despre ce vorbiți, domnule", și știau că trebuie să se întoarcă la mese unde, ca toți ceilalți, așteptau, așteptau, așteptau…

După ce-a răsfoit fiecare catalogul și și-au ales gazdele, grupul vesel a fost dat pe mîna lui Orlando, operatorul lui Rick, care s-a ocupat de Transfer.

Au fost închiși, pe rînd, fiecare client cu gazda lui, în cele două camere, băgați în cei doi cilindri și, cînd Orlando a deschis cilindrul gazdei, aceasta a pășit afară, s-a îmbrăcat și a fost condusă de o asistentă la baie. Aici avea cîteva minute să se privească în oglindă, să înțeleagă că a trecut într-un nou trup, să facă cîteva mișcări, să spună cîteva cuvinte, să vomite eventual. Poate nu erau suficiente cîteva minute pentru a înțelege, pentru a te obișnui cu noul trup, dar hei, Rick era un pește, iar *Casablanca* nu era o agenție unde, poate, totul s-ar fi petrecut altfel. Numai că agențiile aveau formulare de completat, declarații de dat, pe cînd aici nu i-a întrebat nimeni cine sînt, de unde vin, unde se duc și de ce au solicitat Transferul. Simplu și eficient. Și scump, că simplitatea și eficiența costă.

N-au făcut mare lucru. S-au prostit prin oraș și au aflat și prietenii lui Vișoianu că Sistemul Solar era cu adevărat o altă lume, n-avea nimic din frenezia Orașului Vechi, nimic din poezia străduțelor, piețelor… Lipseau cluburile, spectacolele de glitchuri, părea că nimeni nu știa de microtexte, toate celebritățile alea fugite într-o escapadă boemă s-au trezit deodată că nu sînt decît niște cetățeni oarecare, niște derbedei gălăgioși. Măcar nu erau trupurile lor, nu aveau chipurile lor și își puteau ascunde astfel rușinea. Da, le era rușine de anonimatul lor. În Orașul Vechi nu puteau face un pas fără să li se ceară un autograf, fără să li se dea o adresă sau un număr de telefon, fără să fie adulați, luați cu asalt de fani.

Acolo, în Sistemul Solar, în spatele altor fețe, erau niște nimeni. Le-a fost tare greu să fie niște nimeni. Le-a pierit pînă și pofta de a chefui pe undeva, în vreo cîrciumă, degeaba îi tot îmbia Vișoianu ba încolo, ba încoace. Pînă la urmă au închiriat o pensiune, și-au luat băutură în camere și au încins o orgie profitînd de faptul că nu mai știau care ce gazdă închiriase, și în asta au găsit toată distracția.

A doua zi, primele lor cuvinte au fost:

— Hai să ne cărăm dracului de-aici!

După ce și-au reluat în primire trupurile și au revenit în Orașul Vechi au încercat să facă haz pe seama perechilor care s-au cuplat, descoperind cine cu cine și-a pus-o, hazul nebun fiind cînd au aflat că perechea care s-a călărit cel mai frenetic au fost, de fapt, doi bătrîni scriitori de romane istorice, tipi foarte *straight* de altfel. A fost și motivul pentru care relația dintre cei doi s-a răcit în perioada următoare, o prietenie de cîțiva ani fiind aruncată la coș dintr-o prosteală de vedete.

Daniel Vișoianu a trecut cu bine toate astea, dar… din nou „dar”.

Ceva din el rămăsese agățat de Noaptea Transferului, cum o numiseră, ceva i-o tot scotea în fața ochilor cînd rămînea pierdut, cu privirea încețoșată, căutîndu-și inspirația printre amintiri. Iar amintirile care-i reveneau cel mai frecvent în minte erau cele de pe cînd fusese client și apelase la Transfer.

Își punea tot soiul de întrebări. Își dădea tot soiul de răspunsuri.

> Răspuns: *Simțeam că nu mai pot trăi fără să aflu răspunsul la întrebarea care mă chinuia. Într-o zi l-am aflat. Și de atunci nu mai pot trăi cu răspunsul.*

Construia tot felul de scenarii. Se vedea spionîndu-și amicii din trupurile unor gazde, la adăpostul acestora.

Cînd gîndurile devin obsesii, firile slabe cedează. Daniel Vișoianu era o fire slabă în ciuda faptului că mutarea lui din Solar în Orașul Vechi putea trece drept o dovadă de tărie, de curaj. Să lași totul și s-o iei de la capăt în altă parte era ceva. Deși, la fel de bine putea fi și o dovadă de lașitate. De slăbiciune. O fugă de responsabilități.

La o vreme după Noaptea Transferului a trecut din nou în Solar și a apelat la serviciile lui Rick. Treaba cu microtextele mergea bine, așa că avea bani suficienți pentru aceste mici plăceri. Devenise un client obișnuit al locului și a încercat de toate. A avut gazde și femei, și bărbați. A făcut amor și într-o postură, și în cealaltă. A făcut multe. A și ucis pe cineva. I-o ceruse Rick și nu l-a putut refuza. De fapt, nu și-a putut refuza lui însuși o astfel de experiență. Dar nu insista asupra acestui lucru, căuta să-l alunge din gîndurile lui. Cînd a văzut că nu poate și momentul acela îl urmărește pînă și în somn – sau mai ales acolo –, a scris asta:

> Somn: *Poate am murit în somn. Și ceea ce mi se întîmplă acum este visul acela în care am murit. Înseamnă că asta e tot ce-o să mai am vreodată?*

A avut mare succes cu microtextul, a vîndut imediat și drepturile pentru film. I-au făcut un clip care s-a vîndut foarte bine, apoi a primit o propunere să facă un serial. Erau la modă serialele de clipuri, 30 de secunde în fiecare zi. Se muncea mult la așa ceva, scriitorul preda textul noaptea, iar pînă dimineața munceau scenariștii. A doua zi o echipă de filmare îl făcea, a treia zi era pe piață. Alți bani, altă felie de glorie.

Dar nici banii, nici gloria nu-l mai interesau pe Daniel Vișoianu. Le cunoștea, trăia cu ele de-o bună (foarte bună) bucată de vreme. Nu-i mai

spuneau nimic. Nu mai erau dorința lui. Nu mai erau binele și frumosul lui.

Într-o zi l-a văzut pe Lotek pe stradă și și-a adus aminte… Și-a adus aminte de o perioadă din viața lui în care totul era bine și frumos. Multe au fost bune și frumoase în viața lui de cînd venise în Orașul Vechi. Dar parcă nimic n-a fost ca atunci, cînd el și Lotek erau nedespărțiți.

Seara, cînd a ajuns acasă, i-a căutat blogul. A citit însemnarea din ziua aceea, apoi a citit din urmă. Și mai din urmă. I-a citit însemnările de zi cu zi, i-a citit încercările literare. Povestea despre pisici, povestea cu samuraiul care-l căuta să-l omoare, povestea despre zbor… I-a citit pentru a doua oară însemnările din perioada în care erau împreună. A căutat în ele amintiri. Și-a amintit cum era. Cum erau *atunci* binele și frumosul. I-a citit însemnările de după. Și i-a găsit acolo tristețea. Nefericirea. Apoi voluptatea cu care își trăia acea nefericire. Și i-a înțeles-o, acum, după atîta vreme. I-a împărtășit-o. Și l-a apucat dorul. Trebuia să facă ceva. Îl năpădise tristețea și știa că numai el fusese de vină. Faima și banii l-au îndepărtat de ceea ce fusese cel mai frumos lucru din viața lui: prietenia cu Lotek. Da, trebuia să facă ceva. Poate nu să obțină iertarea, poate nu să reia totul de la început, nu să revină și să reînnoade totul de-acolo de unde lăsase lucrurile. Dar ceva trebuia să facă.

Și a făcut ceva, așa cum se pricepea în acel moment al existenței sale. Așa cum trăia de la o vreme.

Într-o seară s-a strecurat pe străzi, cu perucă, cu ochelari închiși la culoare, cu o mustață falsă și s-a postat în fața casei în care locuia Silvia, o chelneriță proaspăt angajată la *Josephine*. Se interesase și aflase că intra în tură în seara aceea. A văzut-o ieșind din casă, s-a luat după ea și, în momentul în care pe strada destul de prost luminată au rămas numai ei doi, s-a apropiat de ea, i-a pus un tampon cu cloroform pe față, iar fata i s-a lăsat moale în brațe. A cărat-o pe sus pînă la mașina care-l aștepta după colț, a pus-o în portbagaj și a ieșit din Orașul Vechi. A ajuns la Rick și i-a cerut acestuia un serviciu. Pe care Rick i l-a făcut, fără să pună întrebări. Daniel Vișoianu s-a transferat în seara aceea în trupul Silviei și s-a întors în Orașul Vechi, la *Josephine*. Spera să treacă Lotek pe-acolo? Știa, din blogul lui, că obișnuia să mai treacă seara pe la *Josephine*…

Și? Dacă-l vedea? Ce voia, de fapt? Să-l vadă? Doar atît? Să vadă care mai e viața lui? Cîte ceva aflase din blog. Dar nu-i era de-ajuns. Da, voia să-l vadă. Să i se uite în ochi. Să schimbe cîteva cuvinte cu el, să-i audă glasul.

Nu știa ce voia, de fapt. Voia să fie în preajma lui o vreme. Și poate că, respirînd același aer, poate că își va face curaj să-l abordeze într-o altă zi de-a dreptul. Să-i spună că-i pare rău pentru tot. Să…

Își dădea seama și el că e cam siropoasă toată povestea asta, dar în acele clipe Lotek era pentru Daniel Vișoianu un mare gol. Nu, nu neapărat un mare gol în viața lui, ci un gol în sufletul lui. Și trebuia să umple acel gol, să redevină ceea ce a fost cîndva, în vremea în care totul era bine și frumos pentru că împărțea acel tot cu Lotek.

Silvia își făcea treaba cu ochii la ușă, atentă să nu scape nici un nou intrat în local. Ducea băuturile la mese, se bucura că nimerise tocmai o seară retro și cîntecele lui Grigore Leșe îl făceau pe cel care o locuia, pe Daniel Vișoianu, să-și amintească alte seri în care ascultase acele cîntece stînd la masă cu Lotek și tăcînd, tăcînd, comunicînd doar prin muzica aceea care îi învăluia în ceva de care n-a mai avut parte de-atunci.

Și da, în sfîrșit, Lotek a intrat pe ușă. Era îmbrăcat în blugi, cămașă, pulover. Îi știa puloverul ăla, i-l făcuse cadou într-o zi în care au mers împreună la cumpărături. A rămas în ușă, uitîndu-se după o masă liberă.

— Domnișoară, fii drăguță…

Lui, ei i se adresase, dintr-un separeu, un individ îmbrăcat tot în negru, cu părul strîns în vîrful capului, într-un coc, așa cum văzuse în filmele vechi cu samurai.

— Da, domnule. Vă rog?

— Domnișoară, spune-i, te rog, domnului care tocmai a intrat că-l invit la masa mea.

Uite că avea ocazia să-i și vorbească lui Lotek. S-a apropiat sfios de el, apoi, cu fiecare pas făcut și-a reintrat în rolul Silviei, al chelneriței, și a devenit din ce în ce mai sigură pe ea.

— Domnul de colo – și a făcut un semn cu bărbia, cu șuvițele blonde ale părului, cu parfumul ușor amărui, cu sînii, cu șoldurile, cu buricul, cu lichidul din paharele de pe tava pe care o avea în mîini și pe care trebuia s-o lase la o masă în salon – vă invită la masa lui.

— Da, mulțumesc, a răspuns Lotek și a intrat în separeu.

— Bună seara, luați loc, l-a întîmpinat Samuraiul.

Silvia a pus pe masa de alături paharele de pe tavă și nu se dădea dusă. Îl privea pe Lotek, încerca să-i evaluaze privirea, obrajii, pieptănătura, voia să și-l suprapună peste Lotek cel din amintirile lui Daniel Vișoianu.

L-a auzit spunînd:

— Ne cunoaştem?
— Nu, nu ne cunoaştem, i-a răspuns Samuraiul. Aș spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viața.
— Ce, mă?!
Replica era a lui Lotek, dar și din gura Silviei au ieșit acele cuvinte, numai că aproape șoptite, neauzite de nimeni.
Cum adică? Ce mă-sa vrea nenorocitul ăsta de la Lotek? De la Lotek al ei. Al lui.
— Ce, mă? a repetat Lotek, dar mai slab, mai fără vlagă parcă, încă nevenindu-i să se așeze.
— Luați loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?
— O votcă.
— Da, sigur, evident… O votcă, drăguță!
Silvia era împietrită, nu dădea nici un semn că ar avea de gînd să se miște, că s-ar duce după votca aia.
— O votcă, da? a repetat Samuraiul și i-a făcut un semn cu mîna, ca să se facă văzut.
Silvia s-a trezit – ca din pumni – la realitate, a plecat după votcă. A adus-o, a pus paharul pe masă, în fața lui Lotek.
Samuraiul:
— Nu știu de ce trebuie să vă omor, nu știu ce ați făcut, pe cine-ați supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează. Dar am să vă omor.
Și Silvia, și Lotek erau fără glas. Fără mișcare. Două statui cu care se procopsise Armand Chirculescu la *Josephine*.
— O facem acum sau vreți să mai întîrziați? Poate vreți să v-o trageți cu Silvia, așa mi s-a părut. Se poate, nici o problemă, se poate aranja…
Ce, mă? Ce se poate aranja? Silvia s-a trezit băgată în ceva în ce n-ar fi vrut să fie părtașă, lui Daniel Vișoianu nu i-a trecut așa ceva prin cap nici în visele erotice, nici în coșmaruri, situația era aiurea, dar și mai aiurea era siguranța cu care Samuraiul spusese acele vorbe.
Și deodată l-a auzit pe Lotek:
— Mi-aș trage-o, șefule. Mi-aș trage-o, zău. Măcar să mor futut, de mi-o fi să mor.
Samuraiul s-a ridicat de la masă, s-a apropiat de Silvia și a privit-o. Atît. Doar a privit-o. Ce însemna asta? Îi oferea bani? O amenința?

Ce era să facă? Ce-ar fi putut face? Să țipe? Da, să țipe. Asta era de făcut. Era cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă. A deschis gura și în clipa aia Samuraiul s-a mișcat în așa fel încît i s-a văzut sabia. Chiar avea o sabie. Adică ăla chiar era samurai, nu doar se prefăcea. Era de rău. Cum putea să-l salveze pe Lotek, cum? S-o mai întindă. Să mai tragă de timp. Lotek, Lotek…

Silvia și-a scos agrafa din păr, lăsîndu-l să-i cadă pe umeri, și s-a apropiat de Lotek. Samuraiul a ieșit din separeu. Era un moment numai bun să-i spună adevărul, să-i spună că în trupul Silviei este el, Daniel Vișoianu, să-i spună că…

Își scotea hainele de pe ea și încă se mai gîndea cum să-i spună lui Lotek, dacă să-i spună…

De scăpat, Lotek n-avea scăpare. Dacă i-ar fi spus… Daniel Vișoianu credea, începuse să creadă că l-ar fi dezamăgit și mai mult. Și toate pregătirile alea…

Nu așa trebuia să se termine totul.

În fond, cum a zis și Lotek: mai bine să moară futut dacă tot e să moară… Și-a scos tot ce avea pe ea, s-a întins peste masă, printre paharele cu băuturi.

Iar Lotek… Lotek a luat-o în brațe, și-a desfăcut pantalonii și…

Cui i se scoală cînd știe că la ușă așteaptă un samurai gata să-i ia viața?

Asta era singura explicație pentru ceea ce i se întîmpla lui Lotek. Silvia era tristă, Daniel Vișoianu, în interiorul ei, era trist din cale-afară.

Samuraiul a intrat energic în separeu.

— Să-ți fie de bine. Gata, avem treabă.

Lotek, în transă parcă, a îngenuncheat. Samuraiul a scos sabia de sub pulpana hainei, a ridicat-o desupra capului, harșt!

Și gata. Gata cu Lotek.

Silvia privea și nu-i venea să creadă. Daniel Vișoianu era mut. Și aici parcă Silvia a preluat controlul. Sau partea conștientă a lui Daniel Vișoianu.

— Hai că m-ai dat pe spate, a zis Silvia.

— Ce vrei să spui? a zis Samuraiul.

Apoi a văzut-o acolo, goală, întinsă pe masă, așteptînd… Așteptîndu-l pe Lotek. Dar cum, în viață, adesea lucrurile nu sînt pentru cine se pregătește, Samuraiul, excitat probabil și de tăierea capului lui Lotek, s-a aruncat peste ea, penetrînd-o de parcă sexul lui ar fi fost wakizashi, perechea katanei căreia îi dăduse drumul, însîngerată, pe podea.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo! a spus Silvia după…

După.

— Ce? a întrebat Samuraiul, nedumerit. Ah, da…

Da – ce? Așa a fost sexul? Sau sabia lui chiar era o Hattori Hanzo?

Silvia l-a văzut pe Samurai cum a ridicat capul lui Lotek de sub masă, cum l-a băgat într-o geantă și a ieșit din încăpere.

S-a îmbrăcat, a ieșit pe ușa separeului, a ieșit din *Josephine*, din Orașul Vechi.

De-abia după ce-a reintrat în posesia trupului lui Daniel Vișoianu a reușit să gîndească limpede la ceea ce s-a petrecut la *Josephine*.

Ar fi trebuit să fie seara lui bună, seara împăcării cu Lotek. Seara în care totul să redevină bine și frumos.

Niciodată n-o să mai fie totul bine și frumos. Binele și frumosul vor avea de-acum, pentru totdeauna, înfățișarea capului lui Lotek rostogolit sub masă.

Partea bună? Bine că a scăpat. Putea să aibă aceeași soartă cu Lotek. Ce l-a scăpat? Trupul Silviei? Mîna lui Dumnezeu?

Daniel Vișoianu se simțea singur, singur cum nu mai fusese niciodată. Ca un joystick defect, cum citise într-o carte cîndva, în tinerețile lui. Lotek nu mai exista, nu-i mai putea umple golul acela din suflet.

> Deșert: *Singurătatea e un deșert. Imens, înghețat. Singurătatea celui care nu mai iubește e un deșert în care niciodată nu se va construi un Las Vegas.*

Și s-a gîndit în noaptea aceea că singurătatea nu este ceva anume, ci, din contră, că e lipsa unui ceva anume. Ca și cum ai spune că iadul este lipsa lui Dumnezeu.

Da, și pe-asta o citise demult, într-o poveste a cuiva. Ajunsese să trăiască poveștile altora. Îi spusese Lotek, cîndva, într-una dintre serile alea ale lor:

— Mi-e teamă să mai scriu. Mi-e teamă că mi se vor întîmpla lucrurile pe care am să le scriu.

Da, Lotek scrisese în blogul lui, cîndva, o poveste despre un samurai.

A doua zi, Daniel Vișoianu a scris:

> Amintirea singurătății: *Nu luăm cu noi decît amintirea singurătății. Toate celelalte rămîn în amintirile celorlalți. Care, și ei, pleacă tot numai cu amintirea singurătății lor.*

NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ

Michael Haulică s-a născut la 1 februarie 1955, în Armășești, jud. Vîlcea. A fost redactor al suplimentelor SF *Supernova*, *Alternativ SF* și redactor-șef al revistelor *Lumi Virtuale*, *Fiction.ro*, *Nautilus*. În perioada 2005-2007 a fost redactor-șef la Editura Tritonic și coordonator al colecțiilor „fiction.ro" și „LIT". În 2000, a înființat revista electronică *Lumi Virtuale*, iar în 2009 a înființat revista electronică *Microtexte*. În prezent, este director editorial la Millennium Books, redactor la revista *Galileo* și redactor-șef la *Galileo Online*. Deține (sau a deținut) rubrici permanente de F&SF în *Observator cultural*, *Știință & Tehnică* și *Dilemateca*. Textele lui au fost traduse în limbile engleză, franceză, maghiară, cehă, croată, bulgară, daneză, japoneză.

Volume publicate: *Madia Mangalena* (proză scurtă, Ed. Institutul European, 1999; reed. Ed. Eagle Publishing House, 2011); *Despre singurătate și îngeri* (proză scurtă, Karmat Press, 2001); *Așteptînd-o pe Sara* (roman, Millennium Press, 2005; reed. Ed. Tritonic, 2006); *Nu sînt guru* (publicistică, Ed. Tritonic, 2007); *Povestiri fantastice* (proză scurtă, Ed. Millennium Press, 2010); *...nici Torquemada* (publicistică, Ed. Millennium Books, 2011).

Antologii editate: *AtelierKult – Povestiri fantastice* (Ed. Millennium Press, 2005); *Millennium – Fantasy & Science Fiction* (Ed. Millennium Press, 2009), împreună cu Horia Nicola Ursu; *Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice* (Ed. Millennium Press, 2009).

Premii: Dan Merișca – 1992, Vladimir Colin – 2000; RomCon – 2001, pentru volumul *Madia Mangalena* și pentru cea mai bună prezență pe internet (*Lumi Virtuale*); SIGMA – 2002 (pentru *Despre singurătate și îngeri*); RomCon – 2003, pentru cel mai bun site și pentru cea mai bună revistă (*Lumi Virtuale*); RomCon – 2004, pentru publicistică și pentru cea mai bună revistă (*Lumi Virtuale*); Marian Mihai – 2005; KULT – 2005, pentru cea mai bună povestire („Vremea zăpușelii"); „Omul anului" la Galele AtelierKult – 2006; SRSFF – 2009, pentru promovarea literaturii science fiction.

Este membru al Uniunii Scriitorilor.
Blog: Colierul de perle al bunicii
(http: / / michaelhaulica. wordpress.com)

Cuprins